

2026
Április - Június

102. évfolyam, 2. szám
SZOMBATI BIBLIAI TANULMÁNYOK
Felnőttek részére

ALAPVETŐ PRÓFÉTAI ISMERETEK

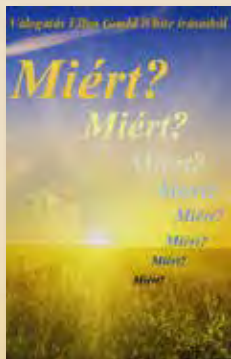
Dániel és János apostol prófétai
munkájának ismerete

Tartalom

1. BEVEZETÉS A PRÓFÉCIÁKBA	5
2. ISTEN KÜLDÖTTÉI A KIRÁLYOKNÁL	10
3. LELEPLEZŐDÖTT JÖVŐBELI BIRODALMAK	15
4. DÁNIEL ELSŐ LÁTOMÁSA	20
5. EGYMÁST KÖVETŐ KIRÁLYSÁGOK	26
6. A LÁTOMÁS MAGYARÁZATA	31
7. ÚJRA FELNYÍLIK A BEPECSÉTELTELT KÖNYV	36
8. A PÁTMOSZI PRÓFÉTA	41
9. A SÁRKÁNY, AZ ASSZONY ÉS A MARADÉK	46
10. A FENEVAD ÉS A BÉLYEG	52
11. A HÁROM ANGyal	57
12. AZ UTOLSÓ FIGYELMEZTETÉS	62
13. A MEGJÖVENDÖLT VÉG	67
JAVASOLT OLVASMÁNYOK	72
Rövidítések jegyzéke	180

A Szombati Bibliai Tanulmányok naponkénti tanulmányozásának programja kizárólag a Biblián és a Prófétaság Lelkén alapszik. A megjegyzések oly rövidek, amennyire csak lehetséges, melyek közvetlen, tömör gondolatokat tartalmaznak. Némely esetben szögletes zárójeleket [] alkalmaztunk, hogy biztosítsuk a megfelelő világos összefüggést és a folyamatos olvashatóságot. A forrásrövidítések és egyéb megjegyzések a rövidítések jegyzékében találhatóak. Különösen ajánlott a forrásanyagok további tanulmányozása.

ISSN 1584-6830

Miért? Mert...

MIÉRT oly sok a szenvedés, a fájdalom világunkban, ha Isten kezében tartja a mindenséget?! Bibliai példákon keresztül megtaláljuk a MIÉRT-re a választ, s a remény biztató szavai segítenek hétköznapijainkban, küzdelmeinkben!

Megrendelhető:

6760 Kistelek, Damjanich u. 20.

Tel.: +36 70/77-818-98

E-mail: hnarm.hu@gmail.com

A könyv megtekinthető www.miertmert.hu oldalon

ELŐSZÓ

A Biblia mennyei gondviseléssel íródott és maradt fenn számunkra, hogy ihletett kalauzként szolgáljon. A benne található történetek számtalan tanulsággal szolgálnak személyes életünkre, és korunkra nézve. Isten biztosít minket az Ő szeretetéről és bátorít ezen feljegyzések alapján, ahogyan munkálkodott a nemzetek és népe történelme során. Valamint a legértékesebb bizonyágtétele – Jézus életének és üzenetének feljegyzése – felébreszti bennünk az Isten iránti szeretetet, „mert ő előbb szeretett minket” (1Jn 4:19).

Istenünk egyik lenyűgöző vonása, amely a Bibliában található az, hogy előre tud mindent – Ő látja „kezdetől fogva a véget” (Ésa 46:10). Végtelen hatalmát felhasználva, ez alapján tudja azt megtenni, hogy „akik Istent szeretik, minden javokra van” (Rm 8:28). Viszont nem csak ezt teszi, hanem időről időre kinyilatkoztatja népének azokat a dolgokat, „amiknek meg kell lenniök hamar” (Jel 1:1). Ez által tudunk bízni szeretetében és gondviselésében. Ez az egyik bizonyítéka a Biblia isteni ihletettségének. Az a tény, hogy a próféciák következetesen beteljesedtek a történelem lapjain, valamint a jelen eseményeinek kibontakozásában, azt mutatja, hogy Isten ígéje több, mint emberi kigondolás.

A prófécia létfontosságú Isten gyermekei számára. Az Ő áldása azon nyugszik, „aki olvassa, és akik hallgatják e prófétálásnak beszédeit, és megtartják azokat, amelyek megíratnak abban; mert az idő közel van.” (Jel 1:3).

A próféták írásai közül kettő kiemelkedik, amelyek részletes és szisztematikus jövődöléseket tartalmaznak a történelem körvonalairól.

Dánielre és Jánosra bízta ezeket a különleges üzeneteket, és könyveik, a Dániel próféta könyve és a Jelenések könyve, a „Szombati Bibliai Tanulmányok” ezen negyedéves kiadványának középpontjában állnak.

A következő három hónapban a tanulók Dániel és János történetét, valamint az általuk feljegyzett próféciák néhány lényeges részét fogják tanulmányozni. Ezek adnak keretet az adventi üzenet, valamint a múlt és a jelen lelki és politikai mozgalmi megértéséhez.

Bár ebben a negyedévben nincs elég hely mindkét könyv minden részének ismertetésére, a tanulókat arra biztatjuk, hogy mélyebben tanulmányozzák teljes tartalmukat, valamint a Biblia többi részével való összekapcsolódásukat. Az egyik legjobb forrás, amely a szombatiskola tanulói és tanítói számára egyaránt elérhető e próféciák részleteinek megértéséhez, Uriah Smith klasszikus könyve, a „Gondolatok Dánielről és a Jelenések könyvéről”. Nagyon ajánlott segédeszközként a negyedév során történő tanulmányozáshoz.

Imádkozunk, hogy áldásban részesüljeteK e próféciák tanulmányozása által, mert „az idő közel van” valóban (Jel 1:3).

A Generál Konferencia Szombatiskolai Osztálya

Központ létrehozására az Olaszországi Területen

Olaszország, egy gyönyörű ország a Földközi-tenger szívében, világszerte híres ókori történelméről, páratlan művészetéről, kitűnő konyhájáról és lélegzetelállító tájairól. Amellett, hogy a világ egyik legnépszerűbb turisztikai célpontja, fontos ipari és mezőgazdasági termelő is. Lakossága több mint 60 millió. Alkotmánya biztosítja a vallásszabadságot. A katolicizmus azonban továbbra is jelentős, a lakosság 74%-át teszi ki, ezt követik a nem katolikus keresztények 9,3%-kal, és – a közelmúltbeli migrációs áramlatok miatt – a növekvő iszlám jelenlét, amely jelenleg 3,6%-ot tesz ki. Ezeket követik más vallási kisebbségek, emellett az ateizmus és az agnoszticizmus is terjedőben van.

Az HNA Reformmozgalom üzenetét először 1926-ban hirdették Olaszországban, de csak 1939/40-ben szerveződtek meg az első reformátor csoportok. Az 1990-es évektől kezdődően, néhány dél-amerikai, portugál, majd román misszionárius érkezésével a munka fejlődött, és újabb csoportok alakultak az ország különböző részein. Azóta az üzenetet kitartóan hirdetik, és a terület különböző pontjain megerősödött. Ma több mint 130 tagunk van, akik 6 gyülekezetben, két csoportban és szétszórta élő tagságban oszlanak meg.

Jelenleg csak egyetlen imaházunk van, amely az ország távoli északkeleti részén, Trieszt városában található. Azonban úgy látjuk, hogy sürgősen szükség van egy stratégiaiul fontos helyre, amely népünk erejének és lelki növekedésének pilléréként szolgálhat.

Ez a hely lesz a Terület központja – földrajzilag központi elhelyezkedésével lehetővé téve, hogy nagyszámú hittestvér részt vegyen a tervezett programokon, például a fiatalok misszionárius képzésében, szemináriumokon, zenei programokon, missziós tervre összpontosító egészségügyi összejevetelek és növényi alapú főzőtanfolyamokon keresztül. Hisszük, hogy ez a hely alapvető fontosságú lesz az Úr munkájának előmozdításához Olaszországban, ezért arra kérjük hittestvéreinket és barátainkat a világ minden tájáról, hogy nagylelkűen támogassák ezt a kezdeményezést adományaikkal!

Jézus kegyelméből és a ti együttműködésetekkel elérhetjük ezt a célt, megerősíthetjük az evangelizációt ebben az országban, és még több lélekhez eljuttathatjuk az üdvösség üzenetét. Az Úr áldjon meg titeket, és jutalmazzon meg bőségesen!

Hittestvéreitek az Olasz Területről

BEVEZETÉS A PRÓFÉCIÁKBA

„És igen biztos nálunk a próféta beszéd is, amelyre jól teszitek, ha figyelmeztetek, mint sötét helyen világító szövétnekre, míg nappal virrad, és hajnalcsillag kél fel szívetekben” (2Pt 1:19).

Javasolt olvasmány: [A Nagy Küzdelem, 528-536. \(A Szentírás védőbástya\)](#)

„A történelem és a próféciák tanúskodnak arról, hogy az egész föld Istene a választott fényhordozóin keresztül nyilatkoztatja ki a titkokat a világnak.” – BTS Dec. 1, 1912.

1. EGY VÉGTELEN ÉRTELEM

Már. 29. Vasárnap

a. Mi az, amit egyedül csak Isten láthat? [Ésa 46:9-10.](#)

„A VAGYOK örökkévaló jelenlétet jelent. A múlt, a jelen, a jövő egy és ugyanaz Isten számára. Az Úr olyan valóságosan látja maga előtt az elmúlt történelem legtávolabbi eseményeit, és a távoli jövőt is, mint mi az előttünk lezajló napi eseményeket.” – TII 14.

b. Mit tesz az Úr ezzel a tudással? [Dn 2:20-22.](#)

„A nyugtalan föld felett trónol az Úr; isteni tekintete előtt minden nyitva van; és a felséges és békés örökkévalóságból a legjobb belátása szerint kormányoz.” – NOL 293.

„Az emberiség történelmét megörökítő krónikák úgy tüntetik fel, hogy a nemzetek fejlődése, birodalmak emelkedése és bukása az emberi akarat és vitézség függvénye, és hogy az események alakulását nagymértékben emberek hatalma, becsvágya és szeszélye határozza meg. Isten Igéje azonban félrehúzza a függönyt, és az emberi érdekek, hatalom és indulatok minden akciója és ellenakciója mögött, fölött és által meglátjuk a végtelen irgalmú Isten munkáját, aki csendben, türelmesen viszi véghez akaratát.” – PK 309.

a. Mit tesz Isten, amikor kész véghezvinni akaratát? Ám 3:7; Jel 1:1.

„'Semmit sem cselekszik az én Uram, az Úr, míg meg nem jelenti titkát az ő szolgálóinak, a prófétáknak' (Ám 3:7). Mert 'a titkok az Úréi, a mi Istenünkéi; a kinyilatkoztatott dolgok pedig miénk és a mi fiainké mindörökké' (5Móz 29:29). Isten adta ezeket nekünk, az Ő áldása kíséri a prófétikus iratok áhítatos, imádkozó tanulmányozását.” – JÉ 186.

b. Miért küld nekünk Isten ilyen üzenetet? 1Jn 3:1; Jn 1:12; Kol 1:25-28.

„A Biblia egy csodálatos könyv. Történelem, amely megnyitja előttünk az elmúlt évszázadokat. Biblia nélkül csak találgatásokra és mesékre hagyatkozhatnánk a múlt eseményeivel kapcsolatban. Prófécia az, amely feltárja a jövőt. Isten ígéje, amely feltárja előttünk az üdvösség tervét, rámutatva arra az útra, amelyen keresztül elkerülhetjük az örök halált és elnyerhetjük az örök életet. Az összes könyv közül, amely elárasztja a világot, bármilyen értékesek is legyenek, a Biblia a Könyvek Könyve, amely leginkább megérdemli a tanulmányozásunkat és csodálatunkat. Nemcsak e világ történetét adja, hanem az eljövendő világ leírását is. Utasításokat tartalmaz a világegyetem csodáiról, feltárja előttünk a menny és a föld Szerzőjének jellemét. Benne van Isten kinyilatkoztatása az embernek.” – ST January 30, 1893.

c. Mi az a legfontosabb tudás, amelyre törekednünk kell? Jer 9:23-24; Jn 17:3; Ef 3:17-19.

„Isten szavában foglaltatnak a legmélyebb gondolatok, a legmagasztosabb célok. Az Írásból megismerhetjük az ősatyákat és a prófétákat, s hallhatjuk az Örökkévaló szavát, amint az emberekhez szól. Szemlélhetjük a mennyei Felség megalázkodását, amint helyettesünk és kezesünk lett, hogy egyedül küzdjön meg a sötétség hatalmaival, s kivívja értünk a győzelmet. Mindezek tiszteletteljes átgondolása csillapítja, tisztítja, nemesíti a szívünket, megújítja és felfrissíti elménket, s új erővel ajándékoz meg.” – 5B 24.

a. Milyen segítségre van szükségünk a Szentírás megértéséhez, beleértve a prófeciákat is? Jn 16:7-13.

„Isten azt akarja, hogy népe előtt már ebben az életben egyre jobban kibontakozzék az igazság. Egyetlen út van, amelyen az igaz ismeret elnyerhető. Isten szavát csak annak a Léleknek megvilágosítása által érthetjük meg, amely által az ige adatott.” – ESz 185.

„Sohase tanulmányozzuk a Bibliát ima nélkül! Mielőtt kinyitnánk, kérjük a Szentlélek világosságát és megkapjuk. Amikor Nátánél Jézushoz jött, az Üdvözítő így szólt: 'Ímé, egy igazán izraelita, akiben hamisság nincsen.' Nátánél kérdezi: 'Honnan ismersz engem?' A felelet így hangzott: 'Mielőtt hítt téged Filep, láttalak téged, amint a fügefa alatt voltál' (Jn 1:48-49). Jézus ma is hasonlóképpen lát bennünket, amikor kis kamránkban leborulunk, és világosságot kérünk tőle, hogy az igazságot megérthessük. A világosság honából jött angyalok fogják azokat vezetni, akik alázatos szívvel kérik Isten segítségét.” – JVU 88.

b. Miért nagyon fontos, hogy ne a saját véleményünkre hagyatkozzunk a prófeciák tanulmányozásakor? 2Pt 1:19-21.

„Az ige tanulmányozásának megkezdése előtt tégy le minden előítéletet, szabadítsd ki magad öröklött és eddig melengetett eszméid köréből. Sohasem juthatsz el az igazságra, ha az Írást azért tanulmányozod, hogy a saját felfogásodat igazold. Hagyd minden eszmédet az ajtón kívül, és lépj be bűnbánó szívvel, hogy meghallgathasd, amit az Úr szól hozzád. Ha az igazság alázatos keresője ott ül Krisztus lábainál és Tőle tanul, az ige megvilágosítja értelmét. Azokhoz, akik önmaguk ítélete szerint bölcsebbek, semhogy a Bibliát tanulmányozzák, Krisztus így szól: Szelídekké és alázatosokká kell lennetek, ha bölcsék akartok lenni az üdvösségre.

Ne olvasd az ígét előzetesen alkotott vélemények befolyása mellett, hanem nyitott, előítélettől mentes lélekkel. Kutasd áhítatosan és gondosan! Ha olvasás közben jobb meggyőződésre jutnál, és tapasztalnád, hogy eddigi, gondosan ápoltságod nincs összhangban az igével, ne akard a Szentírást a magad véleményéhez szabni, alkalmazni. Inkább saját elgondolásaidat szabd Isten igéjéhez. Ne engeddd, hogy az irányítsa értelmédet, amit a múltban hittél vagy gyakoroltál. Nyisd fel lelki szemedet, hogy szemléld a törvényből sugárzó csodálatos igazságokat. Ismerd meg, hogy mi van megírva, és akkor helyezd lábadat az örök Szirtre.” – ÜI 150-151.

a. Hogyan hallhatjuk Istennek a szavát? Hogyan tanulmányozzuk azt? Ésa 28:9-10.

„Az ige igazának bizonyítéka magában az igében rejlik. A Biblia-szöveg kulcsa a másik Biblia-szöveg. Isten szava igazságainak mély értelmét Isten Szentlelke nyitja meg előttünk.” – 8B 157.

„Aki azzal a lelküllettel olvassa a Bibliát, hogy értékeli a tanítását, az egyetlen szakaszt sem tanulmányozhat át úgy, hogy ne nyerne belőle életadó gondolatot. A legértékesebb üzeneteket azonban nem lehet úgy elnyerni, ha csak időnként vagy össze-vissza olvassuk a Szentírást. Az igazság összefüggő rendszere nem úgy található benne, hogy azt gyors vagy felületes olvasással felfedezhetnénk. A sok-sok kincs mélyen a felszín alatt rejtőzik, és csak szorgalmas, kitartó kutatással lehet megtalálni. A nagy egészet alkotó igazságokat meg kell keresni és össze kell gyűjteni. 'itt egy kicsi, ott egy kicsi' (Ésa 28:10) – mondja az Írás.

Amikor ezeket megtaláljuk és összeillesztjük, azt tapasztaljuk, hogy teljes mértékig illeszkednek egymáshoz. Minden evangélium kiegészíti a másikat, minden prófécia magyarázatul szolgál egy másikra, minden igazság egy másik elvnek a tovább gondolása. A zsidó gazdasági rendszer típusairól is világos leírást találunk az evangéliumban. Az Isten Igéjében található összes alapelvnek megvan a maga helye, minden ténynek fontos jelentősége van. Az egész rendszer terve és kivitelezése Szerzőjének bölcsességéről tanúskodik. Egy ilyen átfogó egész kigondolása és megvalósítása csakis a mindenható, végtelen Istentől származhat.” – Nev 107-108.

b. Miért van fontos szerepe a Biblia minden egyes részének? Mt 4:4, Lk 24:27.

„Ne hallgassunk emberi véleményre a Szentírás tanait illetőleg, hanem kutassuk magunk Isten szavát... Az értelem bővül, ha a Biblia jellemképeinek, tárgyköreinek kapcsolatait kutatja, szöveget szöveghez, lelkieket lelkiekhez mér...”

Komoly kutatás és imával párosult tanulmányozás nélkül nem tehetünk szert igaz bölcsességre. A Szentírás számos része olyan világos, hogy lehetetlen félreérteni; vannak azonban egyes helyek, melyeket már nem oly könnyű megérteni, hogy az első pillanatban tisztában lehetnénk jelentésével. Egyik íráshelyet a másikkal kell egybevetnünk. A gondos kutatás és imával teljes elmélkedés a legfőbb feltételek. Az ilyen tanulmányozás gazdag jutalmazásba részesül. Amint a bányász a földrétegek alatt elrejtett nemes fém-ereket fedez fel, hasonlóképpen talál a fáradhatatlan kutató is oly mélyebb igazságokat Isten szavában, melyek a felületes olvasó előtt rejtve maradnak. Az Isten Lelkétől ihletett szavak, ha szívünkbe vessük, az élet forrásának árjaivá válnak.” – JVÜ 87. 88.

a. Hogyan befolyásolja a próféciaák jelentésének megismerésére való képességünket a viselkedésünk és a döntéseink? Dn 12:10; 2Tim 3:1-8.

„Az a lelkület, amellyel az Írásokat tanulmányozod, határozza meg a melletted álló vezető jellemét. A világosság angyalai segítenek az alázatosoknak, akik mennyei vezetésért esedeznek. Ám ha a Bibliát tiszteletlenül veszik kézbe, önelégült lelkülettel, telve előítélettel, akkor Sátán a készséges segítő, aki Isten igéjének világos kijelentéseit elferdíti.” – BL 45.

„Sátán sok emberrel elhiteti, hogy Dániel és a látnok János írásainak prófétikus részeit nem lehet megérteni. Pedig az ígélet világosan kifejezi, hogy különleges áldások kísérik e próféciaák tanulmányozását.” – PK 340

b. Mutasd be az igazság személyes alkalmazásának fontosságát! Jel 22:7; Mt 7:24-27; Jn 7:17.

„A szelídeket, az alázatosakat az Úr vezérli, mert ezek taníthatók és készek az elfogadásra. Ezek őszintén vágyakoznak Isten akaratának megismerésére és cselekvésére. A Megváltó ígérete így hangzik: 'Ha valaki cselekedni akarja az ő akaratát, megismerheti e tudományról' (Jn 7:17). Jakab apostol útján pedig ezt jelenti ki Isten: 'Ha pedig valakinek közületek nincsen bölcsessége, kérje Istentől, aki mindenkinek készségesen és szemrehányás nélkül adja; és megadatik néki' (Jak 1:5). Isten ígérete azonban csak azokhoz szól, akik készek teljesen követni az Urat.” – PP 346.

„Ha meg akarjuk ismerni az istenfélelem titkát, akkor az igazság világos szavát kell követnünk – nem érzelmek vagy érzések kérdése ez. Engedelmesség alapelvekből történjen és az igazságot minden körülmények között követni kell.” – FE 125.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

Ápr. 3. Péntek

1. Tudás tekintetében miben különbözik Isten minden teremtménytől?
2. Mit nyilatkoztat ki nekünk Isten a próféták írásában? Miért?
3. Milyen segítségért kellene imádkoznunk, amikor megnyitjuk Isten Igéjét?
4. Milyen erőfeszítést kellene befektetnem a Biblia tanulmányozásába?
5. Hajlandó vagyok-e alkalmazni azt, amit Isten Igéjében felfedezek?

ISTEN KÜLDÖTTEI A KIRÁLYOKNÁL

„És ada az Isten ennek a négy gyermeknek tudományt, minden írásban való értelmet és bölcseséget; Dániel pedig értett mindenféle látomáshoz és álmokhoz is.” (Dn 1:17).

Javasolt olvasmány: [Próféták és Királyok, 297-390. \(Babilon udvarában\)](#)

„Dánielnek és társainak élete mutatja, hogy mit cselekszik Isten azokért, akik átadják magukat néki, és teljes szívvel igyekeznek véghezvinni szándékát.” – PK 304.

1. A BABILONI FOGSÁG

Ápr. 5. Vasárnap

a. Hogyan került Dániel Babilonba? [Dn 1:1-7.](#)

b. Mi lett a következménye annak, hogy nem akartak enni a király asztaláról való ételekből? [Dn 1:8-16.](#)

„A király asztaláról egy részt a bálványoknak áldoztak, az bálványimádásra szentelt étel volt. Aki abból evett, az hódolattal adózott Babilon isteneinek. Dánielnek és társainak Jahve iránti hűségük tiltotta ezt a hódolatot...

Nem kockáztatták azt a gyengítő, tompító befolyást, amit a fényűzés és kicsapongás gyakorol a fizikai, szellemi és lelki fejlődésre.” – PK 298.

„Mikor Dániel és társai vizsga elé lettek állítva, teljesen az igazságosság, az igaz élet oldalára helyezkedtek. Nem szeszélyesen, hanem értelmesen viselkedtek. Úgy döntöttek, hogy mivel a húsételek a múltban sem szerepeltek étrendjükön, a jövőben se szerepeljenek; és mivel az Isten szolgálatát végezőknek tilos volt a borivás, elhatározták, hogy bort sem fogyasztanak.” – HP 261.

c. Milyen próbán és vizsgán mentek keresztül? [Dn 1:17-21.](#)

a. Az életüket kockáztatva, hogyan tették próbára a második parancsolt iránti hűségüket? Dn 3:1-15.

„Nem mindenki hajtott térdet az emberi hatalom bálványkultuszának jelképe előtt. A térdelő tömeg között volt három ember, akik szilárdan elhatározták: nem gyalázzák meg a menny Isténét. Istenuk a királyok Királya és uraknak Ura. Senki más előtt nem hajolnak meg.” – PK 314.

b. Hogyan tudták megőrizni hitüket és engedelmeseik maradni? Dn 3:16-18; Ésa 43:1-2.

„A király hiába fenyegetőzött, nem tudta eltéríteni őket a világegyetem Ura iránti hűségüktől. Atyáik történetéből megtanulták, hogy az Istennel szembeni engedetlenség következménye gyalázat, csapás és halál: és hogy az istenfélelem a bölcsesség kezdete, minden igazi boldogság alapja. A tüzes kemencét nyugodtan nézve így szóltak: 'Ó Nabukodonozor! Nem szükséges, hogy erre bármit is feleljünk. Van nekünk Istenuk, akit mi tisztelünk: ő ki tud minket szabadítani az izzó tüzes kemencéből, és ki tud szabadítani a te kezedből is, ó király! De ha nem tenné is, tudd meg, ó király, hogy mi a te isteneidet nem tiszteljük, és nem hódolunk az aranyszobor előtt, amelyet felállítottál!' ” – PK 315.

c. Hogyan dicsőítette Istent a szabadulásuk? Dn 3:19-20, 24-28.

„A király figyelt trónjáról. Azt gondolta, hogy látni fogja a vele dacolók megsemmisülését. Diadal érzete azonban hirtelen megváltozott... A tűz közepén levő negyedik férfi alakjában a király felismerte az Isten Fiát...

Elfelejtve saját nagyságát és méltóságát, Nabukodonozor leszállt trónjáról...

Sidrák, Misák és Abednégo sértetlenül jött ki a roppant tömeg elé... Elfelejtve a nagy pompával felállított aranyszobrot, az emberek féltek és remegtek az élő Isten jelenlétében.” – PK 315-316.

a. Hogyan szólt Isten Nabukodonozor királyhoz? Dn 4:1-4.

„Nem csoda, hogy a nagy sikereket elért, becsvágyó, öntelt uralkodót Sátán arra kísértette, hogy térjen le az alázatosság útjáról, amely az igazi nagysághoz vezető egyedüli út...

Az irgalmas Isten másik álmot adott neki, hogy figyelmeztesse veszélyes helyzetére és a megromlására állított csapdára.” – PK 319-320.

b. Mit tanácsolt a királynak Dániel, amikor végül őt hívták, hogy fejtse meg az álmot? Dn 4:17-24.

„Dániel jól értette, hogy mit jelent az álom, 'egy pillanatra megdöbbsz, mert gondolatai megrémítettek...' A próféta megértette, hogy ünnepélyes kötelessége kinyilatkoztatni Nabukodonozornak, milyen büntetés fogja önteltsége és gőgje miatt sújtani...

Miután Dániel őszintén elmondta az álom értelmét, kérte a büszke királyt, Istenhez fordulva bánja meg bűneit. Jó cselekedetekkel talán elháríthatja a fenyegető csapást.” – PK 321.

c. Hogyan vezette a királyt Dániel szolgálata arra, hogy Istent dicsőítse, miután kemény és alázatra intő tapasztalaton ment át? Dn 4:31-34.

„Hét éven át döbbenetben gondolt Nabukodonozorra minden alattvalója. A király hét éven át megaláztatottan élt az egész világ előtt. Hét év után visszakapta értelmét. Alázattal a menny Istene felé tekintett, és felismerte Isten kezét a büntetésben. Nyilvánosan meghirdetett nyilatkozatában elismerte véttségét, és azt, hogy gyógyulásában Isten nagy irgalma mutatkozott meg...

Az egykor büszke király Isten alázatos gyermekévé; a zsarnoki, fennhéjázó uralkodó bölcs és könyörületes királlyá lett. Aki valamikor dacolt a menny Istennel, és káromolta Őt, most elismerte a magasságos Isten hatalmát; buzgón igyekezett alattvalóiban Jahve iránt tiszteletet ébreszteni és boldogságukat elősegíteni...

Most valóra vált Istennek az a szándéka, hogy a világ legnagyobb birodalma megdicsőítse Őt. Ezt a nyilatkozatot, amelyben Nabukodonozor nyilvánosan elismerte Isten irgalmát, jóságát és hatalmát, a szent történelem a király utolsó tetteként jegyezte fel.” – PK 322-323.

a. Milyen drámai esemény állította meg hirtelen Belsazárt, Nabukodonozor utódját, a menny Isteneivel szembeni káromló dacában? Dn 5:1-6.

„Belsazár, aki fiatalon részt kapott az uralkodásból, büszkélkedett hatalmában és szívével a menny Istene ellen fordult. Sok lehetősége volt Isten akarátának megismerésére és annak megértésére, hogy kötelessége néki engedelmessé válni. Tudott arról, hogy nagyapját Isten határozatából kiűzték az emberi társadalomból. Jól ismerte Nabukodonozor megtérése és csodálatos gyógyulása történetét is. De engedte, hogy az élvezetek szeretete és az öndicsőítés homályba borítsa azokat a tanulságokat, amelyeket soha nem lett volna szabad elfelejtenie.” – PK 324.

b. Hogyan kellett Dánielnek Isten üzenetét egy pogány királynak ismét átadnia? Dn 5:8-16.

„A próféta először olyan dolgokra emlékeztette Belsazárt, amelyeket jól ismert, de nem tanulta meg belőlük azt az alázatosságot, amely megmenthette volna. Beszért Nabukodonozor bűnéről és bukásáról, valamint arról, hogyan bánt vele az Úr. Beszért a néki adott hatalomról és dicsőségről. Elmondta, hogy milyen büntetést kapott kevélységeért és hogy ezután elismerte Izráel Isteneinek hatalmát és irgalmát. Majd Dániel bátran és félreérthetetlenül megfeddte Belsazárt súlyos gonoszságáért.” – PK 327.

c. Hogyan teljesedett be Dániel magyarázata azon az éjszakán? Dn 5:17, 25-31.

„A király még az ünnepség csarnokában volt, körülvéve azokkal, akiknek sorsa megpecsételődött, amikor hírnök közölte vele, hogy 'betörték városába', elfoglalta az ellenség, akinek cselfogásai ellen olyan biztonságban érezte magát... Mialatt ő és főemberei Jahve szent edényeiből ittak, és dicsőítették ezüst és arany isteneiket, az idő alatt a médek és a perzsák – az Eufrátesz vizét medréből elvezetve – bevonultak az őrizetlen város belsejébe. Círusz serege már a palota fala alatt állt; a várost 'mint a sáska' (Jer 51:14) töltötték meg az ellenség katonái; és diadalittas ordításuk túlharsogta a megdöbbszent tivornyázók kétségbeesett kiáltozását.” – PK 328.

a. Miért vezetett üldöztetéshez Dániel Isten iránti hűsége? Dn 6:1-5.

„Az a megbecsülés, amelyben Dániel részesült, felkeltette a birodalom vezető emberei féltékenységet, és okot kerestek, hogy bepanaszolhassák...

Dániel kifogástalan viselkedése ellenségeit még féltékenyebbé tette...

Ekkor az igazgatók és a tisztartók együtt tanácskozva, tervet eszeltek ki, és azt remélték, hogy cselszövésükkel a prófétát sikerül elpusztítaniuk.” – PK 335.

b. Mi történt Dániellel, mivel nem ingott meg? Dn 6:11-17.

„Jóllehet teljesen tudatában volt Istenhez való hűsége következményének, de nem ingadozott. Azok előtt akik elvesztését forralták, még a látszatát is kerülte annak, hogy a mennyel való kapcsolata megszakadt. Dániel engedelmeskedett mindig, amikor a királynak joga volt parancsolni, de sem a király, sem rendelete nem téríthette el a királyok Királya iránti hűségétől.” – PK 336.

c. Hogyan dicsőült meg Isten ismét a szolgálja által? Dn 6:19-23, 27.

„Isten nem akadályozta meg Dániel ellenségeit abban, hogy a prófétát az oroszlánok vermébe dobják. Megengedte, hogy a gonosz angyalok és gonosz emberek ilyen messzire jussanak szándékuk végrehajtásában. Így tudta szolgálja szabadulását szembeűnőbbé, az igazság és igaz élet ellenségeinek kudarcát pedig teljesebbé tenni. 'Még a haragvó emberek is magasztalni fognak téged' (Zsol 76:11). Ennek az egy embernek a bátorsága által, ki inkább az igazságot választotta, mint a megalkuvást, Sátán vereséget szenvedett, Isten neve pedig felmagasztosult és megdicsőült.” – PK 337.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

Ápr. 10. Péntek

1. Hogyan ismétélhetjük meg ma a négy héber bölcs döntéseit?
2. Hogyan tehet minket erősebbé a megpróbáltatás és hogyan nyithatja meg az utat a világ előtti bizonyágtétel előtt?
3. Milyen tanulságokat vont le Nabukodonozor király, amelyek a megtéréséhez vezettek?
4. Mit tanulhatnak meg a mai vezetők Belsazar utolsó babiloni éjszakájából?
5. Hogyan bátoríthatja Dániel története Isten üldöztetéssel szembesülő népét?

LELEPLEZŐDÖTT JÖVŐBELI BIRODALMAK

„És ő változtatja meg az időket és az időknek részeit; dönt királyokat és tesz királyokat; ad bölcseséget a bölcseknek és tudományt az értelmeseknek” (Dn 2:21).

Javasolt olvasmány: [Próféták és Királyok, 305-311. \(Nabukodonozor álma\)](#)

„A népek erőssége – éppúgy, mint az egyéneké – nem azokban a lehetőségekben és adottságokban rejlik, amelyek látszat szerint legyőzhetetlenekké teszik őket; nem is elismert nagyságukban található. Erősségük mércéje az a hűség, amellyel betöltik Isten szándékát.” – PK 311.

1. EGY LENYŰGÖZŐ ÁLOM

Ápr. 12. Vasárnap

a. Milyen parancsot adott Nabukodonozor király, miután felébredt a nagyon nyomasztó álmából? [Dn 2:1-2.](#)

b. Hogyan reagáltak a király tanácsadói a szokatlan kérésre? [Dn 2:3-7.](#)

„A király jól tudta, hogy ha igazán megtudnák fejteni az álmot, úgy magát az álmot is tudnák. Az Úr gondviselése adta a hatalmas uralkodónak az álmot és az Ő akarata volt, hogy Nabukodonozor annak részleteit elfelejtse – de kedélyére gyakorolt nyomasztó hatása megmaradjon, azért, hogy Babel bölcseinek elbizakodottságát és csalását leleplezze.” – MÉ 27.

c. Mit ismertek el ezek a babiloni bölcsek, annak ellenére, hogy azt állították, hogy kapcsolatban állnak a szellemvilággal és a túlvilággal? [Dn 2:8-11.](#)

„A varázslók, rettegve kudarcuk következményeitől, megpróbálták bebizonyítani a királynak, hogy ésszerűtlen dolgot kíván; ez a feladat meghaladja mindazt, amit eddig bárkitől is elvártak.” – PK 306.

a. Hogyan reagált a király arra, hogy a bölcsek nem tudták elmondani és megfejteni az álmát? Hogyan vált Dániel érintetté? Dn 2:12-16.

„A király emberei, akik az előkészületeket megtették a rendelkezés végrehajtására, Dánielt és társait is keresték. Amikor az ifjak meghallották, hogy a rendelet szerint nekik is meg kell halniuk, 'Dániel okos és értelmes szavakkal' megkérdezte a királyi testőrség fejedelmétől: 'Miért adott ki ilyen kegyetlen parancsot a király?' Ariók elmondta, hogy mennyire megzavarta a királyt döbbenetes álma, és hogy nem sikerült segítséget kapnia azoktól, akikben eddig teljesen megbízott. Amikor Dániel ezt hallotta, kockázatot vállalva bement a királyhoz. Kérte, adjon neki időt; hadd imádkozzék Istenéhez, hogy mutassa meg neki az álmot, és az értelmét is.

A király teljesítette kérését. 'Ezután Dániel hazament, és tudtára adta a dolgot' Ananiásnak, Misáelnek és Azariásnak, az ő társainak. Közösén kértek bölcsességet a világosság és ismeret Forrásától. Hitüket megacélozta az a tudat, hogy Isten helyezte őket oda, ahol vannak, s az Ő munkáját végzik, és a rájuk bízott feladatokban helytállnak.” – PK 306.

b. Milyen tanulságot vonhatunk le abból, ahogyan Dániel és társai imádkoztak ebben az esetben? Dn 2:17-23.

„A tanácstalanság és veszély idején [Dániel és társai Istentől] kértek eligazítást és oltalmat, és mindig tapasztalták segítségét. Töredelmes szívvel újólág átadták magukat a föld Bírójának, és könyörögtek, szabadítsa meg őket e rendkívüli szükség idején. És nem hiába esedeztek. Az az Isten, akit tiszteltek, most megtisztelte őket. Isten Lelke megnyugodott rajtuk. 'Éjszakai látomásban' kinyilatkoztatta Dánielnek a király álmát és annak értelmét.” – PK 306.

„[A négy héber] nem hiába kereste Isten irgalmát. Dániel ezután összehívta társait, és megköszönte Istennek, hogy imáik meghallgatásra és válaszra találtak. Hálaadó és dicsőítő áldozatot mutattak be Istennek, amely teljes mértékben elfogadható volt a világegyetem Uralkodója számára. [Dn 2:20-22 idézve]. Dániel és társai Istent dicsérő összejövotelt tartottak, ahol a menny és az egész világegyetem egyesült velük a hálaadásban.” – YI November 22, 1894.

a. Hogyan szólt Dániel Nabukodonozorhoz, amikor feltárta előtte az álmát? Dn 2:24-30

„Figyeljük csak a nyugodt és fegyelmezett zsidó foglyot a leghatalmasabb világbirodalom uralkodója előtt! Azzal kezdte, hogy elhárított minden dicsőséget önmagától, és a minden bölcsesség Forrását magasztalta fel. A király nyugtalan kérdésére: 'Képes vagy arra, hogy megmondd, milyen álmot láttam, és mi annak a magyarázata?' – így válaszolt: 'A titkot, amelyet a király kérdezett, bölcsek, varázslók, mágusok és csillagászok nem tudják megfejteni a királynak. De van Isten a mennyben, aki a titkokat feltárja. Ő azt tudatta Nabukodonozor királlyal, hogy mi fog történni az utolsó napokban.'” – PK 307.

„A zsidó fogoly a valaha volt leghatalmasabb birodalom uralkodója előtt állt. Gazdagsága és dicsősége ellenére Nabukodonozor nagy lelki gyötrelmekben volt, de a fiatal száműzött nyugodt és boldog volt Istenében. Soha vissza nem térő lehetőség volt ez Dániel számára a dicsőség szerzésre, hogy jóságát és bölcsességét csillogtassa. Azonban legfőbb dolga volt, az öndicsőítés elhárítása és Isten magasztalása, a bölcsesség Forrásaként.” – YI September 1, 1903.

b. Mit látott a király álmában? Dn 2:31-33.

„A király felismerte, hogy ez az az álom, amely nagyon foglalkoztatta, és meghatódva hallgatta, az annak részletes felidézését. Kész volt elfogadni annak magyarázatát.” – YI September 1, 1903.

„A királyok Királya nagy igazságot akart közölni Babilon uralkodójával. Isten kinyilatkoztatta, hogy hatalma van a világ országain – olyan hatalma, amellyel trónra emel, és megfoszt trónjuktól királyokat. Nabukodonozornak rá kellett ébrednie a menny iránti felelősségére. A jövő eseményei, melyek az idők végéig nyúlnak, nyilvánvalóvá lettek előtte.” – PK 308.

c. Mi történt a szoborral a király szemeláttára? Dn 2:34-35.

a. Mit jelentett az aranyból készült fej? Dn 2:36-38.

„Nabukodonozor király uralkodása alatt Babilon volt a föld leggazdagabb és leghatalmasabb királysága. Gazdagságát és pompáját az Ihletett szavak csak halványan ábrázolják.” – YI September 29, 1903.

b. Milyen birodalmakat jelképeztek a következő fémek? Dn 2:39-40.

„A prófécia felvázolta a világ nagy birodalmainak – Babilónia, Médó-Perzsia, Görögország és Róma – emelkedését és útját.” – PK 331.

„Dániel... kijelentette Nabukodonozornak, hogy királyságának meg kell semmisülnie. Isten előtt az ő nagyságának és hatalmának eljön a vége, és egy második királyság keletkezik, amelynek szintén megvan a maga próba ideje, hogy vajon felmagasztalja-e az egyetlen Uralkodót, az egyetlen igaz Istent. Amennyiben ezt nem teszi meg, úgy dicsősége elhalványul majd, és egy harmadik királyság foglalja el a helyét. Miután bizonyította engedelmességét vagy engedetlenségét ez is elmúlik majd, és egy negyedik, amely erős mint a vas, leigazza a világ nemzeteit. A Végtelen Istenről szóló eme jövendölések, melyeket a prófétai írások feljegyeztek és a történelem írásai nyomon követtek, azért hangzottak el, hogy bemutassák: Isten az uralkodó hatalom e világ ügyeiben. Ő változtatja meg az időket és az időszakokat, Ő távolít el királyokat és emel fel királyokat, hogy betöltsé saját célját.” – YI September 29, 1903.

„Babilon azért pusztult el, mert jólétében megfedkezett Istenről és emberi vívmánynak tulajdonította jóléte dicsőségét.

A Médó-Perzsia birodalmat azért sújtotta a menny haragja, mert lábbal taposták Isten törvényét. Isten félelme nem talált helyet a nép szívében. Médó-Perzsiában az uralkodó légkör a gonoszság, istenkáromlás és romlottság volt.

Az ezt követő királyságok még alantasabbak és romlottabbak voltak. Azért hanyatlottak, mert elfordultak Istentől. Megfedkezve az Úrról, egyre mélyebbre és mélyebbre süllyedtek erkölcsi szinten.” – YI September 22, 1903.

c. Milyen sajátosságuk volt a lábfejek és lábujjak által jelképezett királyságoknak? Dn 2:41-43.

„Nabukodonozor szobrának lábujjai jelképezik jelen állapotunkat. Megosztott állapot ez, és törekeny anyagból való, mely nem tapad össze.” – 1B 360.

a. Melyik királyság fog véget vetni a világhatalmak teljes rendszerének? Dn 2:44-45.

„A nagy szoborról szóló álmot – amely Nabukodonozor elé tárta az eseményeket az idők végéig – Isten azért adta, hogy a király megértse, milyen szerepet kell betöltenie a világ történelmében, és birodalmának milyen kapcsolatot kell tartania a mennellyel. Az álom magyarázásakor Nabukodonozor félreérthetetlen tájékoztatást kapott Isten örökkévaló országa felállításáról.” – PK 312.

b. Mikor kezdődik Isten országának dicsőséges uralma? Jn 18:36; Mt 25:31-34; 26:64; Jel 6:15-17.

„A mi országunk nem e világból való. Várjuk Urunkat, hogy eljőjön a földre, véget vessen minden hatalomnak és tekintélynek, s felállítsa örök országát... A jövődőlés tudtunkra adja, hogy Isten nagy napja közvetlen előttünk áll, és igen siet.” – 1B 360-361.

c. Hogyan reagált a király arra, hogy Dániel sikeresen megfejtette álmát? Dn 2:46-49.

„Dániel álommagyarázata oda vezetett, hogy a király tisztelettel és méltósággal tüntette ki őt és társait... Dániel három társát tanácsosokká, bírakká és uralkodókká tették meg az országban. Ezeket az embereket nem tette fel-fuvalkodottá a hiúság, hanem látták és örvendeztek, hogy Isten minden földi hatalmasság, országa pedig minden földi királyság fölé fölmagasztaltatott.” – YI September 8, 1903.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK**Ápr. 17. Péntek**

1. Mire jött rá Nabukodonozor király a megbízhatónak tartott bölcseivel kapcsolatban?
2. Mi a jelentősége annak, hogy Dániel hálaadását feljegyezték, de a könyörgő imáját nem?
3. Annak ellenére, hogy Babilon legbölcsebb embere volt, milyen tulajdonsággal rendelkezett Dániel?
4. Hogyan fejezték ki a különböző fémek a királyságok jellemzőit?
5. Mikor fog beteljesedni az álomnak a kővel kapcsolatos része?

DÁNIEL ELSŐ LÁTOMÁSA

„Látám, hogy ez a szarv hadakozék a szentek ellen, és legyőzé őket. Mígnem eljőve az öreg korú, és az ítélet adaték a magasságos eggek szentek; és az idő eljőve, és elvevék az országot a szentek” (Dn 7:21-22).

Javasolt olvasmány: [A Nagy Küzdelem, 427-437. \(A vizsgálati ítélet\); Tapasztalatok, Látomások, 41-43. \(A 2300 nap vége\)](#)

„A Dániel által feljegyzett prófécia most a világtörténelem alkonyán különös figyelmünket igénylik, mivel korunkról szólnak.” – PK 339-340.

1. NÉGY SZÉL – NÉGY ÁLLAT

Ápr. 19. Vasárnap

a. Mikor kapta Dániel az első prófétikus látomását? Hogyan reagált rá?
[Dn 7:1, 15-16.er.](#)

„Röviddel Babilon eleste előtt – mikor Dániel e prófécian gondolkodott, és Isten segítségét kérte az idők megértéséhez – látomás-sorozatot kapott a birodalmak emelkedéséről és bukásáról. Az első látomás, ahogy azt Dániel könyvének 7. fejezete feljegyzi, magyarázatot is tartalmaz. De nem minden tisztázódott a próféta előtt.” – PK 344.

b. Mit jelképeztek a látható természeti elemek? [Dn 7:2; Jel 17:15; Jer 25:31-33.](#)

c. Hogyan magyarázta az angyal a négy hatalmas vadállat jelentését, amelyek felbukkantak? [Dn 7:3, 16.ur, 17.](#)

„A világot uraló nagy birodalmak Dániel próféta előtt vadállatokként jelentek meg.” – NK 392.

a. Melyik volt a négy vadállat közül az első? Melyik birodalmat jelképezte? Dn 7:4; Jer 50:17; Hab 1:6-8.

„[Babilon] nem teljesítette Isten szándékát; és amikor elérkezett az Ő ideje, ez a büszkeség és hatalom királysága, amelyet a legmagasabb értelmű emberek uraltak, összetört, darabokra hullott és tehetetlenné vált. Krisztus kijelentette: 'Nélkülem semmit sem tehettek.' Babilon jeles államférfiai nem tekintették magukat Istentől függőnek. Azt gondolták, hogy ők teremtték meg minden nagyságukat és fennkölségüket. De amikor Isten szólt, olyanok voltak, mint a elszáradt fű és a fű virága, amely elhervad. Egyedül Isten ígéje és akarata marad meg örökké.” – YI September 29, 1903.

b. Milyen volt a második fenevad. Milyen birodalmat jelképezett? Dn 7:5.

„Minden nemzet, amely felkerült a világ színpadára, azért kapta meg ezt a lehetőséget, hogy nyilvánvalóvá legyen, betölti-e a 'Vigyázó és a Szent' által neki szánt rendeltetését. A jövődőlés végigkövette a világ nagyhatalmainak emelkedését és bukását: Babilont, Médó-Perzsiát, Görögországot és Rómát. Mindezek – és a kisebb hatalmú nemzetek – sorsában a történelem ismételte önmagát. Mindegyiknek megvolt a próbaideje, mindegyik elbukott, dicsősége elhalványult, hatalma megszűnt és helyét egy másik foglalta el.

Habár a nemzetek elutasították Isten elveit, és ez bukásukat okozta, mégis nyilvánvaló, hogy valamennyi mozzanatban Isten mindent átfogó terve halad előre.” – Nev 154.

c. Milyen sajátos elemek jellemezték a harmadik fenevadat, a görög birodalmat? Dn 7:6.

„Ha ezek a királyságok mindig az Úr félelmét tartották volna szem előtt, bölcsességet és hatalmat kaptak volna, ami összekötötte volna őket és erősen tartotta volna őket. De a világ királyságainak uralkodói csak akkor tették Istent erősségüknek, amikor zaklatták és zavarba ejtették őket... Kénytelenek voltak azokhoz fordulni, akiknek elméjét mennyei fény világította meg, hogy magyarázatot adjanak azokra a titkokra, amelyeket nem tudtak felfogni.” – YI September 29, 1903.

a. Miért volt nehéz leírni a negyedik vadállatot természetes, ismert fogalmakkal? Dn 7:7.

„A Szentírás vadállatok képében mutatja be a földi hatalmakat. Krisztus pedig 'Istennek ama báránya, aki elveszi a világ bűneit' (Jn 1:29). Kormányzati módszerében nincs nyers erőszak, nincs lelkiismereti kényszer.” – KP 45.

„A kereszt fogalma Róma hatalmához kapcsolódott. A legkegyetlenebb, legmegalázóbb halálnem eszköze volt. A legaljasabb gonosztevőknek kellett maguknak vinniük a keresztet a kivégzés színhelyére, s gyakran, amikor vállukra akarták helyezni, kétségbeesett erőfeszítéssel tiltakoztak, míg megtörték őket, s a kínzóeszközt rájuk kötözték.” – JÉ 352.

b. Mi volt látható a negyedik állat szarvai között? Dn 7:8.

„A hatodik században a pogányság helyet adott a pápaságnak. Az egész egyház fejének Róma püspökét nyilvánították. A pápaság fölöttébb megerősödött. Hatalmi székhelyét a császári fővárosba tette. A sárkány a fenevadnak 'adá az ő erejét... és az ő királyi székét, és nagy hatalmat' (Jel 13:2). Ekkor kezdődött el a Dániel és a Jelenések prófécijában megjövendölt 1260 éves pápai elnyomás (Dn 7:25; Jel 13:5-7). A keresztényeknek választaniuk kellett: vagy feladják feddhetetlenségüket, és elfogadják a pápai szertartásokat és vallásgyakorlatot, vagy elsorvadnak a föld alatti börtönökben, vagy meghalnak a kőpadon, a máglyán vagy a hóhér bárdja alatt. Ekkor teljesedtek Jézus szavai: 'Elárulnak pedig titeket szülők és testvérek is, rokonok és barátok is; és megölnék némelyeket tiközöletek. És gyűlöletesek lesztek mindenki előtt az én nevemért' (Lk 21:16-17). Hevesebb üldözés szakadt rá a hűségesekre, mint bármikor azelőtt, és a világ hatalmas harcmezővé vált. Krisztus egyháza évszázadokig az elszigeteltségben és az ismeretlenség homályában talált menedéket. A próféta ezt mondja: 'Az asszony pedig elfuta a pusztába, hol Istentől készített helye van, hogy ott táplálják őt ezerkétszázhatvan napig' (Jel 12:6).” – NK 50.

c. Mit akart tudni Dániel a látomás után? Dn 7:19-20.

a. Milyen magyarázatot adott az angyal a Római Birodalmat jelképező, rettenetes negyedik vadállattal kapcsolatban? Dániel 7:23.

b. Mi lett kinyilatkoztatva a kis szarvról? Dn 7:24.

„Róma hatalmas birodalma darabokra hullott, és romjaiból emelkedett fel az a hatalmas hatalom, a római katolikus egyház. Ez az egyház dicsekszik tévedhetetlenségével és örökletes vallásával. De ez a vallás rémületet kelt mindazok számára, akik ismerik a gonoszság misztériumának titkait. Ennek az egyháznak a papjai úgy tartják fenn hatalmukat, hogy tudatlanságban tartják az embereket Isten akaratáról, ahogyan az a Szentírásban kinyilatkoztatott.” – YI September 22, 1903.

c. Kire irányul a kis szarv hatalmának haragja? Dn 7:21, 25.

„A római egyház hatalomra jutása a sötét középkor kezdetét jelezte. Hatalma növekedésével mélyült a sötétség. Az emberek hite Krisztus, az igazi fundamentum helyett a római pápa személyére épült. Bűneik bocsánatát és örök üdvösségüket nem Isten Fiától, hanem a pápától, valamint a pápa által felhatalmazott papoktól és főpapoktól várták. Azt tanulták, hogy földi közbenjárójuk a pápa, és hogy a pápa közvetítése nélkül senki sem közeledhet Istenhez. Azt is mondták, hogy a pápa Istent helyettesíti, és ezért feltétlen engedelmességgel tartoznak neki. E követelményekkel szembeni engedetlenség elég ok volt arra, hogy a vétkesek testét és lelkét a legszigorúbb büntetéssel sújtsák. Így terelték az emberek figyelmét Istenről gyarló, tévedő és kegyetlen emberekre; sőt mi több, magára a sötétség fejedelmére, aki általuk gyakorolta hatalmát. A bűnt a szentség köntösébe bújtatták. Amikor a Szentírást elnémitják, és egyes emberek magukat teszik Isten helyére, akkor a következmény csak csalás, megtévesztés és eldurvulás lehet. Az emberi törvények és hagyományok felmagasztalását erkölcsi romlottság követte. Mindig ez a következménye annak, ha Isten törvényét félredobják.

Veszélyes napok voltak ezek Krisztus egyháza számára. Kevesen hordozták híven Krisztus zászlaját. Bár az igazság nem maradt bizonyágtévők nélkül, időnként mégis úgy tűnt, hogy a tévelygés és a babona diadalmaskodik, és az igaz vallást száműzi a földről. Isten evangéliuma eltűnt a szem elől, a vallási formák pedig megsokszorozódtak, és az emberekre szigorú követelmények terhe nehezedett.” – NK 50-51.

a. Mi fog véget vetni a kis szarv hatalmának? Dn 7:26.

„A negyvenkét hónap ugyanaz, mint Dániel 7. fejezetében 'az ideig, időig és fél időig', azaz három és fél év, vagy az 1260 nap – az az idő, amely alatt a pápai hatalom elnyomta Isten népét. Ez az időszak, ahogy az előző fejezetek ismertetik, i. sz. 538-ban, a pápaság főhatalomra jutásával kezdődött, és 1798-ban zárult. Ekkor a pápát a francia sereg fogságba ejtette. A pápaság megkapta halálos sebét. Teljesedett ez a jövendölés: 'Ha valaki fogságba viszt mászt, ő is fogságba megy.'” – NK 391-392.

b. Hogyan írja le a Biblia az ítélet megtartását? Dn 7:9-10, 13.

„Ebben a leírásban nem Krisztus második adventjéről van szó, hanem arról, hogy Jézus a mennyben az Öregkorúhoz megy, hogy átvegye a hatalmat, a dicsőséget és az országot, amelyet – közbenjárói munkája befejeztével – ad neki az Isten.” – NK

c. Mi lesz az ítélet következménye? Dn 7:11, 14, 18, 22, 26-27.

„A megváltás nagy terve eredményeképpen a világ teljes mértékben visszakerül Isten kezébe. Mindaz, ami a bűn által elveszett, eredeti formájában áll helyre. Isten nemcsak az embert, hanem a földet is megváltja, hogy ez legyen örökkévaló lakhelye az engedelmeseknek. Sátán hatezer éve küzd azért, hogy a földet birtokában tartsa. Most mégis Istennek a föld teremtésénél kifejezett eredeti terve valósul meg. 'De a magasságos egeknek szentei veszik majd az országot, és bírják az országot örökké és örökkön örökké.' (Dn 7:18).”

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

Ápr. 24. Péntek

1. Milyen volt a négy vadállat, amelyeket Dániel látott felemelkedni a tengerből?
2. Mely birodalmakat jelképezi a négy fenevad? Hogyan teljesedtek a jellemvonásaik?
3. Miben különbözött a kis szarv hatalma a többi bemutatott hatalomtól?
4. Melyek voltak a kis szarv hatalmának „nagy” szavai?
5. Kinek ítéli az ítélet a föld uralmát? Mikor?

Világmisszió részére

A Generál Konferencia 24. Küldöttgyűlésére sok új Misszió Területről érkezett küldött. Igazán örülünk ennek a fejlődésnek a jelenvaló igazság munkájában, és nagyon várjuk, hogy egyre több és több új terület alakuljon, hogy az egész világot beragyoghassa Isten dicsősége.

Több módja is van annak, hogy részt vegyünk az új területeken való csodálatos lélekmentő munkában. „Mert minden, a ki segítségül hívja az Úr nevét, megtartatik. Mimódon hívják azért segítségül azt, a kiben nem hisznek? Mimódon hisznek pedig abban, a ki felől nem hallottak? Mimódon hallanának pedig prédikáló nélkül? Mimódon prédikálnak pedig, ha el nem küldetnek? A miképpen meg van írva: Mely szépek a békesség hirdetőinek lábai, a kik jókat hirdetnek!” (Rm 10:13-15.er) Mind a munkások, mind a munkát támogatók többféle módon is lehetnek önmegtartóztatók, hogy mentsek az elveszett juhokat.

„Ha sorainkban mindenki tudná, hogy a múltban mily nehéz volt megalapozni a munkát ott, ahol mára a mű fontos központjai vannak, akkor felismerné, hogy bátorság kell szembeszállni a nem sok ígérettel kecsegtető helyzettel, s égre emelt kézzel kiáltani: 'Nem fogunk elbukni, s el sem csüggedünk'. Akik még nem szántottak fel új és kemény területet, azok el sem tudják képzelni, hogy milyen nehéz az úttörő munka. Ha megértenék Isten módszerét, akkor nemcsak az eddig elért eredményeknek örülnének, hanem a munka jövőjére is bizalommal tekintetnék.

Hittestvéreim, nincs okunk a csüggedésre! Vessük a jó magot, és Isten majd gondoskodik róla, hogy kikeljen és bőséges termést hozzon. Ne feledjétek, hogy a lélekmentő vállalkozások közül jó néhány kezdetben súlyos nehézségekkel küzdve haladt előre.” – 7B 242.

„Minden dollárunk az Úré. Ahelyett, hogy felesleges dolgokra költenénk a javainkat, inkább a missziós munka felhívásaira kellene reagálnunk.

Ahogy új területek nyílnak meg, úgy növekszik folyamatosan az anyagi javak iránti igény.” – HS 293.

Ezért a mai Első Szombati Adományt a Világmisszió számára fogjuk összegyűjteni, egy nagyon fontos alapra, amelyre most igazán szükség van. Az Úr áldjon meg minden adakozót, hogy örömmel, önmegtartóztatásból és hitből adakozhasson – és jutalmazzon meg mindenkit !

Hittestvéreitek a Generál Konferenciától

EGYMÁST KÖVETŐ KIRÁLYSÁGOK

„És az estvéről és reggelről való látomás, amely megmondattott, igazság; te azonban pecsételd be a látomást, mert sok napra való” (Dn 8:26)

Javasolt olvasmány: [A Nagy Küzdelem, 378-385. \(A szentek szentjében\)](#)

„[Minden nemzetnek] volt próbaideje; mindegyik kudarcot vallott, dicsőségük megfakult, hatalmuk elmúlt.” – PK 331.

1. A KOS NAGGYÁ LESZ

Ápr. 26. Vasárnap

a. Mit látott Dániel Babilon uralmának vége felé? [Dn 8:1-2.](#)

b. Hogyan viselkedett az első fenevad, amely a színre lépett és naggyá vált? [Dn 8:3-4.](#)

c. Hogyan magyarázta az angyal, a Dániel által látott kost? [Dn 8:19-20.](#)

„A látnok látomásában Isten tűnik elő élénken, amint hatalmas uralkodókat dönt meg s állít helyükbe másokat. Dániel Őt nyilatkoztatja ki a mindenség uralkodójaként, aki nemsokára felállítja örök országát – az Öregkorút, az élő Istent, minden bölcsesség forrását, a jelen uralkodóját, a jövő kinyilatkoztatóját.” – TII 99.

„A nemzetek emelkedéséből és bukásából – ahogy azt Dániel és a Jelenések könyve megvilágítja – meg kell tanulnunk, hogy mily értéktelen a pusztán külső és földi dicsőség. Nyomtalanul elmúlt Babilon, minden hatalmával és ragyogásával, amelyhez hasonlót világunk azóta sem látott – az a hatalom, amely korának népe előtt olyan szilárdnak és maradandónak látszott. Ele nyészett, 'mint a mező virága!' (Jak 1:10) Ugyanúgy elpusztult a médó-perzsa birodalom, valamint Görögország és Róma is, és ugyanúgy múlik el mindaz, aminek nem Isten az alapja.” – PK 340.

a. Melyik volt az az új nagy hatalom, amely szembeszállt Médó-Perzsiával? Dn 8:5, 21.

b. Milyen ereje volt az új birodalom királyának? Dn 8:6-7.

„A földön minden vezető a mennyből kapja hatalmát, és sikere attól függ, miként használja fel ezt az ajándékot. A mennyei Felvigyázó üzenete mindnyájuk felé ugyanaz: 'Én vagyok az Úr és több nincs, rajtam kívül nincs Isten! felöveztelek téged, bár nem ismertél' (Ésa 45:5). Életre szóló leckeként szól hozzájuk az a tanács, amit annak idején Nabukodonozor király kapott: 'vétkeidről igazság által szabadulsz és a te hamisságaidtól a szegényekhez való irgalmasság által. Így talán tartós lesz a békességed' (Dn 4:24).

A történelem filozófiáját akkor értjük meg igazán, ha elfogadjuk, hogy 'az igazság felmagasztalja a nemzetet', 'igazsággal erősítették meg a királyiszer' és 'a kegyelmesség és az igazság megőrzik a királyt' (Pél 14:34; 16:12; Pél 20:28). Továbbá ha elismerjük ezeknek az alapelveknek a működését a Mindenható hatalmának megnyilvánulásaiban, aki 'dönt királyokat és tesz királyokat' (Dn 2:21).

Isten Igéje mindezt világosan elénk tárja. Bemutatja, hogy a népek – és az egyének – ereje nem abban áll, hogy milyen lehetőségeik vagy forrásaik vannak, amelyek miatt 'legyőzhetetlennek' tűnnek; nem is nagyságukban, amire olyan büszkék. Éppen ellenkezőleg: annyira erősek, amennyire engedelmesen teljesítik Isten terveit.” – Nev 152-153.

c. Mi történt a görög birodalommal, amikor Nagy Sándor pályafutása csúcspontján hatalmassá vált? Dn 8:8, 22.

„'Jobb a hosszútűró az erősnél – mondja a bölcs – s aki uralkodik a maga indulatján, annál, aki várost vesz be.' (Pél 16:32) Az a férfi és nő, aki megőrzi higgadtságát, amikor kísértetik, magasabb helyen áll Isten és a mennyei angyalok szemében, mint a leghíresebb tábornok, aki valaha is ütközetbe vitte és győzelemre vezette hadseregét. Egy ünnepelt császár mondta a halálos ágyán: 'Összes hódításaim között csak egy van, ami most vigaszt nyújt nekem: hogy legyőztem saját féktelen természetemet.' Nagy Sándor és Caesar könnyebbnek találták legyőzni a világot, mint legyőzni önmagukat. Miután nemzetet nemzet után igáztak le, végül elestek – egyikük a mértéktelenség áldozata lett, a másik örült becsfalyáé.” – Gy 61-62.

a. Melyik volt az a nagy hatalom, amely átvette az uralmat a megosztott görög birodalom felett? Dn 8:9, 23.

b. Dániel látomása szerint, hogyan cselekedett Róma – mind a pogány, mind a pápai? Dn 8:10-12, 24.

„A pápaság a világ kényura lett. Királyok és császárok hajoltak meg a római pápa rendeletei előtt. Úgy tűnt, hogy a pápa az emberek földi és örökkévaló sorsát a kezében tartja...

De 'a pápaság dele a világ éjféle volt'... Európa századokon át egyhelyben topogott a tudományok, a művészetek és a műveltség terén. A kereszténységet erkölcsi és szellemi bűnultság szállta meg.” – NK 56-57.

„Miként a prófécia előre jelezte, a pápai hatalom földre vetette az igazságot. Isten törvényét porba taposta, és az emberi hagyományokat és szokásokat dicsőítette. A pápaság a hatáskörébe tartozó közösségeket már korábban arra kényszerítette, hogy a vasárnapot szent napként tiszteljék. A tévelygés és a babonaság még Isten igaz gyermekei közül is sok embert annyira megzavart, hogy jóllehet a szombatot megünnepelték, de vasárnap sem dolgoztak. Ezzel azonban a pápai vezetők még nem elégedtek meg. Nemcsak a vasárnap megszentelését követelték, hanem a szombat elvetését is. A legkeményebb szavakkal illették azokat, akik a szombatot tiszteletben merték tartani. Csak azok tudtak háborítatlanul engedelmeskedni Isten törvényének, akik elmenekültek Róma hatalma elől.” – NK 61.

c. Hogyan lesz vége ennek a hatalomnak, ravasz módszerei ellenére? Dn 8:25.

„Az igazság fényét nem lehetett teljesen kioltani abban a sötétségben sem, amely a pápai fennhatóság hosszú időszaka alatt borult a földre. Istennek minden korban voltak tanúbizonyságai – olyan emberek, akik hitték, hogy Krisztus az Isten és ember közötti egyetlen közbenjáró; akik az élet egyedüli szabályának a Bibliát tartották, és megszentelték az igazi szombatot. Az utókor soha nem fogja megtudni, hogy milyen sokat köszönhet a világ ezeknek az embereknek. Eretneknek bélyegezték őket. Indítékaikat megkérdőjelezték, jellemüket befeketítették, írásaikat betiltották, elferdítették vagy megváltoztatták. Ők mégis szilárdan kitartottak, és hitüket századról századra minden eljövendő generáció számára szent örökségként tisztán őrizték meg.” – NK 58.

- a. Milyen beszélgetést hallott Dániel, arról az időszakról, melyben a látomás eseményei zajlottak, és arról, hogy mi fog történni az időszak végén? Dn 8:13-14.
-
-

- b. Milyen valóságos eseményt vetített előre a szentély megtisztítása, ahogyan azt a ceremoniális törvény szemléltette, és Dániel látomásában megjövendölte? 3Móz 23:27-32; 16:33-34.
-
-
-

„A jelképes szolgálati rendben, amely Krisztus áldozatának és papságának árnyéka, a szenthely megtisztítása a főpap utolsó szolgálata volt az évi szolgálatok körforgásában. Az engesztelés záró cselekménye Izrael bűnének eltávolítása volt. Ez a cselekmény előremutatott annak a szolgálatnak a záró eseményére, amellyel Főpapunk a mennyben eltávolítja, illetve eltörli népének a mennyi feljegyzésekben nyilvántartott bűneit.” – NK 315.

„Ahogy hajdan a nép hitben ráhelyezte bűneit a bűnért való áldozatra, és az áldozat vére által jelképesen áthárította őket a földi szentélyre, az újszövetség idején a bűnbánók éppígy helyezik hitben Krisztusra bűneiket, és valóságosan áthárítják őket a mennyi szentélyre. S miként a földi szentély a bűnök eltávolításával jelképesen megtisztult a bűnök szennytől, a mennyi szentély az ott nyilvántartott bűnök eltávolításával, azaz eltörlésével ténylegesen megtisztult. A mennyi templom megtisztítása előtt azonban a feljegyzések könyvét megvizsgálva meg kell állapítani, hogy ki részesülhet – bűnbánata és Krisztusba vetett hite nyomán – az engesztelés áldásaiban. A szentély megtisztítása tehát egyben vizsgálat is – azaz ítékezés. Ennek a munkának le kell zárulnia, mielőtt Krisztus eljön, hogy népét megváltsa, mert amikor eljön, a jutalmat is hozza, hogy mindenkinek cselekedetei szerint fizessen (Jel. 22:12).” – NK 376-377.

- c. Mit mondott az angyal a 2300-as próféciával kapcsolatban? Dn 8:26. (vö. a 14. verssel)
-
-

a. Mit bízott Gábiel arkangyal Dánielre? Dn 8:15-18.

„Gábiel, a rangban közvetlenül Isten Fia után következő angyal jött Dánielhez az isteni üzenettel. Gábiel – 'az Ő angyala' – volt az, akit Krisztus elküldött, hogy feltárja a jövőt a szeretett Jánosnak. Áldás árad mindazokra, akik olvassák és hallgatják a prófétálásnak beszédeit, s megtartják az abban megírottakat (Vö. Jel 1:3).” – JÉ 186.

b. Annak ellenére, hogy számos részletre alapos magyarázatot kapott, hogyan reagált Dániel a 2300 napról szóló próféciára? Dániel 8:27.

„Egy másik látomásban fény derült a jövő eseményeire. E látomás végén Dániel hallotta, hogy 'egy szent beszélni kezdett. Egy másik szent pedig válaszolt annak, aki ezt kérdezte: Meddig tart az, amit a mindennapi áldozatról és a szörnyű bűnről láttál?' (Dn 8:13). A válasz megdöbbenetett: 'Kétezerháromszáz este és reggel, azután a szentély visszanyeri igazi rendeltetését' (Dn 8:14). Buzgón kutatta, hogy mit jelent a látomás. Nem értette, hogy milyen összefüggés van a Jeremiás által megjövendölt hetvenéves fogság és a kétezer háromszáz év között, amelynek – a látomásbeli mennyei látogatótól hallott kinyilatkoztatás szerint – Isten templomának megtisztítása előtt kell eltelnie. Gábiel angyal részben magyarázatot adott. De amikor a próféta azt hallotta, hogy a 'látomás... távoli időről szól' – elájult. 'Én, Dániel, összeroskadtam – így jegyezte fel élményét – és napokig beteg voltam. De azután fölkeltem, és végeztem teendőimet a király mellett. Ez az érthetetlen látomás azonban lenyűgözve tartott' (Dán 8:26–27).” – PK 344-345.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

Máj. 1. Péntek

1. Milyen indítékok vezérlik túl gyakran a földi hatalmak hódításait?
2. Milyen ki nem javított jellemhiba vezetett a kecskebak nevezetes szarvának eltöréséhez?
3. Miben hasonlított egymáshoz Róma pogány és pápai korszaka?
4. Minek kellett történnie a 2300 nap végén?
5. A látomás melyik része volt még mindig rejtély Dániel számára, amikor elájult?

A LÁTOMÁS MAGYARÁZATA

„Tudd meg azért és vedd eszedbe: A Jeruzsálem újraépítése felől való szózat keletkezésétől a Messiás-fejedelemig hét hét és hatvankét hét van és újra megépíttetnek az utcák és a kerítések, még pedig viszontagságos időkben” (Dn 9:25).

Javasolt olvasmány: [A Nagy Küzdelem, 366-377. \(Mi a szentély?\)](#)

„Isten azzal a kifejezett céllal küldte az angyalt Dánielhez, hogy megmagyarázza neki azt a pontot, az időre vonatkozó kijelentést, amelyet nem értett meg a látomásban.” – NK 291.

1. OLVASÁS A MEGÉRTÉSHEZ

Máj. 3. Vasárnap

a. Mit tanulmányozott Dániel, amikor a médek és perzsák Babilont meghódították? [Dn 9:1-2.](#)

„Míg a Babilon közepette Istenhez hűek maradtak keresték az Urat és tanulmányozták a szabadulásukat előre jelző jövendöléseket. Isten a királyok szívét készítette elő, hogy kedvezzenek bűnbánó népének.” – TII 103.

b. Mutasd be a Dániel által olvasott prófécia jelentőségét! [Jer 25:8-14.](#)

c. Mire buzdította Jeremiás próféciája Isten népét? [Jer 29:10-14.](#)

„Jeremiás írásaihoz is hozzájutottak, és ezek félreérthetetlenül kinyilatkoztatták, hogy mennyi időnek kell eltelnie, mielőtt a zsidók visszatérhetnek Babilonból Izráelbe... Kegyelmet gyakorol Júda maradékával, válaszként buzgó imájukra.” – PK 343-344.

a. Hogyan reagált Dániel az olvasottakra? Dn 9:3.

„A biztos prófétai beszédre alapozott hittel Dániel könyörgött az Úrhoz az ígérek gyors beteljesedéséért, és esedezett Isten becsületének fennmaradásáért. Imájában teljesen azonosult azokkal, akik nem töltötték be Isten szándékát. Bűneiket saját bűneiként vallotta meg.” – PK 345.

b. Dániel imájának olvasása után, milyen megfigyeléseket tehetünk megalázkodásáról és Istennél való közbenjárásáról? Dn 9:4-19.

„Jóllehet Dániel már régóta szolgált Istennek, és a menny ’kedves’-nek nevezte, most mégis bűnősként jelent meg Isten előtt, és hangoztatta annak a népnak nyomorúságát, amelyet szeretett.” – PK 345.

c. Mi aggasztotta Dánielt leginkább? Dn 9:16-17.

„Izrael ekkor már közel hetven éve raboskodott. A föld, melyet Isten a maga tulajdonának választott, pogányok birtokába került. A szeretett város, a menny világosságának részese és valamikor az egész világ öröme, most megvetetten és lefokozottan hevert. A templom, mely azelőtt Isten szövetségládáját és a dicsőség két angyalát tartalmazta, romokban hevert. Még a helyét is tiszteletlen lábak szentségtelenítették meg. A régi dicsőségről tudó hű férfiak fájdalommal teltek el a szent hajlék pusztája miatt. Istennek ez a hajléka különböztette meg Izraelt, mint Isten választott népét. Ezek a férfiak tanúi voltak, hogy Isten elítélte népét bűneik miatt. Tanúi voltak e szavak beteljesedésének. Kedvezése ígéreteinek is tanúi voltak, ha Izrael visszatér Istenhez s körültekintően jár az ő színe előtt. Idős, ősz zarándokok mentek Jeruzsálembe, hogy imádkozzanak a romok között. Megcsókolták és könnyeikkel öntözték a köveket, amint esedeztek az Úrhoz, hogy könyörüljön meg Sionon s takarja be őt igazságossága dicsőségével. Dániel tudta, hogy az Izrael fogságára kiszabott idő csaknem véget ért, mégsem gondolta, hogy mivel Isten megígérte szabadításukat, nekik ne lenne szerepük ebben. Bőjttel, bűnbánattal, töredelemmel kereste az Urat, bevallva a maga és a nép bűneit.” – TII 103.

a. Hogyan szakadt félbe Dániel imája? Dn 9:20-21.

„A menny lehajolt, hogy hallgassa a próféta buzgó könyörgését. Még mielőtt Dániel befejezte bocsánatért és helyreállításért való esedezését, Gábiel, a hatalmas angyal megjelent neki,” – PK 346.

„Gábiel, a rangban közvetlenül Isten Fia után következő angyal jött Dánielhez az isteni üzenettel... Áldás árad mindazokra, akik olvassák és hallgatják a prófétálásnak beszédeit, s megtartják az abban megírottakat.” – JÉ 186.

b. Mi volt Gábiel látogatásának a célja? Hogyan kapcsolódik ez a 8. fejezetben található látomáshoz? Dn 9:22-23.

„Gábiel, a hatalmas angyal megjelent neki, és felhívta figyelmét arra a látomásra, amelyet Babilon bukása és Belsazar halála előtt látott.” – PK 346.

„Isten meghagyta hírnökének: 'Értesd meg ezzel a látást!' Ezt a megbízatást teljesíteni kellett. Ennek engedelmeskedve az angyal később visszatért Dánielhez, és így szólt: 'Most jöttem ki, hogy értelemre tanítsalak.' Vedd eszedbe azért a szöveget, és értsd meg a látomást!' (Dn 8:27, 16; 9:22-23) A 8. fejezetben leírt látomásban volt egy olyan fontos pont – nevezetesen az idő, a 2300 napos időszak – amely megmagyarázatlan maradt. Ezért az angyal, amikor folytatta magyarázatát, főleg az idő kérdésével foglalkozott.” – NK 291.

c. Melyik időszak vonatkozott a zsidó nemzetre? Mit kellett megvalósítani ez idő alatt? Dn 9:24.

„Krisztus beszédeinek fő mondanivalója ez volt: "Bétölt az idő, és elközelített az Istennek országa; térjetek meg, és higgyetek az evangéliumban" (Mk 1:15). Ezáltal az evangéliumi üzenet, melyet maga a Megváltó hozott, a próféciákon alapult. Az "idő", amelyről azt mondja, betölt, a Gábiel arkangyal által Dánielnek megadott időszakot jelenti... A jövődölésekben egy nap egy évet jelent. (Lásd 4Móz 14:34; Ez 4:6.!) A hetven hét vagy négyszázkilencven nap négyszázkilencven évnek felel meg.” – JÉ 184-185.

a. Melyik királyi parancs jelezte a hetven hét kezdetét? Dn 9:25.

„A Jeruzsálem helyreállítására és újjáépítésére vonatkozó parancsot Artaxerxes Longimanus rendelete véglegesítette (Lásd Ezsd 6:14; 7:1, 9), ez Kr.e. 457 őszen lépett hatályba. Ettől az időtől számítva négyszáznyolcvanhárom év Kr.u. 27. őszeig tart.” – JÉ 184-185.

b. Milyen rendelkezések teljesítették be a prófécia? Ezsd 7:11-13, 21-27.

„Az Úr... indította a király Szívét, hogy kedvességre találjon előtte. A király bőséges anyagiakat bízott rá a templom újjáépítésére, s megengedte a már hetven éve fogságban levő zsidóknak, hogy hazatérjenek.” – TII 61.

c. Mit jövendölt még a prófécia a Messiás szolgálatáról? Dn 9:26.er, 27.er.

„A prófécia szerint ennek az időszaknak a Messiásig, a Felkentig kell tartania. Kr.u. 27-ben Jézust keresztségekor felkente a Szentlélek, s ezután hamarosan elkezdődött szolgálata. Ekkor hirdette az üzenetet: 'Bétölt az idő' (Mk 1:15).

Az angyal így folytatta: 'Egy héten át (hét éven át) sokakkal megerősíti a szövetséget' (Dn 9:27). A Megváltó szolgálatának megkezdése után hét évig az evangéliumot főképpen a zsidóknak kellett hirdetni; három és fél évig ezt maga Krisztus tette, azután pedig az apostolok. 'A hét felén véget vet a véres áldozatnak és az ételáldozatnak' (Dn 9:27). Kr.u. 31 tavaszán Krisztus, az igazi áldozat feláldoztatott a Kálvárián. Ekkor a templom függőnye kettéhasadt: jelezte, hogy az áldozati szolgálat szentsége és jelentősége megszűnt. Véget ért a földi áldozatok és ajándékok ideje.

Az egy hét – hét év – Kr.u. 34-ben ért véget. Ekkor István megkövezésével a zsidók végleg megpecsételték, hogy elvetik az evangéliumot. A tanítványok, akik az üldöztetés miatt idegen földeken szóródtak szét, 'széjjeljártak, hirdetve az igét' (Apcs 8:4).” – JÉ 185.

a. Milyen tragédia történt a 490 év letelte után? Dn 9:26.ur, 27.ur; Lk 21:20.

„Az a türelem, amelyet Isten Jeruzsálem iránt tanúsított, még konokabbá, még megátalkodottabbá tette a zsidókat...

Elvakult és istenkáromló gőgjükben e pokoli tettek felbujtói nyíltan kijelentették, hogy nem tartanak Jeruzsálem pusztulásától, mert Jeruzsálem Isten városa. Hogy hatalmukat még jobban megszilárdítsák, hamis prófétákkal, akiket megvesztegettek, azt hirdették – miközben római csapatok ostromolták a templomot – hogy a nép számíthat Isten szabadítására. Az utolsó percig tömegek tántoríthatatlanul hitték, hogy a Magasságos közbelép, és leveri ellenségeiket. De Izrael korábban elutasította az isteni védelmet, és most már nem volt oltalom. Szegény, belső viszályoktól szétszabdalt Jeruzsálem! Utcáit egymás kezétől megölt lakóinak vére festette pirosra, miközben ellenséges seregek rombolták erődítményeit, és gyilkolták harcosait!” – NK 26-27.

b. Mi határozható meg, ha megértjük a prófécia kezdőpontját? Dn 8:14; 9:24.

„Eddig a prófécia minden egyes részlete szemmel láthatóan teljesedett. A hetven hét kezdete kétségkívül i.e. 457-re, letelte pedig i.sz. 34-re tehető. Ebből az évszámból kiindulva nem nehéz megtalálni a 2300 nap végét. Ha a 2300-ból leszabjuk a hetven hetet – a 490 napot – marad 1810 nap. A 490 nap végétől számított 1810 napnak még be kell teljesednie. Az i.sz. 34-ben kezdődő 1810 év 1844-ig terjed. A Dn 8:14 versében említett 2300 nap tehát 1844-ben ér véget. E nagy prófétikus időszak lejártakor, az angyal bizonyágtétele alapján, 'kiderül a szenthely igazsága', vagyis megtisztul a szenthely. Tehát pontosan megtudhatjuk a szenthely megtisztításának idejét...” – NK 293-294.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

Máj. 8. Péntek

1. Jóllehet maga is próféta volt, mit szeretett volna megérteni Dániel?
2. Miért vonta bele önmagát is Dániel, az Izrael múltbeli bűneiért mondott bűnbánati imáiba?
3. Honnan tudjuk biztosan, hogy a Dániel 9. fejezete megoldja a Dániel 8. fejezetének rejtélyét?
4. Mutasd be azt az eseményt, amely a 490 éves prófécia kezdetét jelentette!
5. Írd le Jeruzsálem pusztulását, ahogyan azt Dániel és Jézus megjövendölte!

ÚJRA FELNYÍLIK A BEPECSÉTELTE KÖNYV

„Elmenék azért az angyalhoz, mondván néki: Add nékem a könyvecskét. És monda nékem: Vedd el és edd meg; és megkeseríti a te gyomrodat, de a te szádban édes lesz, mint a méz” (Jel 10:9)

Javasolt olvasmány: [A Nagy Küzdelem, 350-365. \(A beteljesedett prófécia\)](#)

„Jánost nem kisebb személyiség, mint Jézus Krisztus utasította a hatalmas angyal képében.” – TII 243.

1. AZ ÉRTELMESEK FÉNYLENEK

Máj. 10. Vasárnap

a. Milyen megpróbáltatás és diadal tárul fel Dániel utolsó látomásának végén? [Dn 12:1-2.](#)

b. Milyen látható különbség lesz az értelmes és a gonoszok között, azon a napon? [Dn 12:3; Mt 13:41-43.](#)

„A megtért lélek Krisztusban él. Sötétsége eltávozik, új és mennyei fény hatol lelkébe. 'Lelkeket nyer meg a bölcs' (Péld 11:30). 'Az értelmesek pedig fénylenek, mint az égnek fényessége; és akik sokakat az igazságra visznek, miként a csillagok örökkön örökké.' (Dn 12:3). Amit emberek Istennel együtt végeznek az olyan munka, amely örök korszakokon át megmarad. Akik Istent teszik bölcsességükké, akik a Krisztus teljességével ékes kor mértékére nőnek fel (Ef 4:13), azok a világ úgynevezett nagy emberei elé, királyok elé fognak állni és dicsérni fogják azt, aki kihívta őket a sötétségből az Ő csodálatos világosságára. A tudomány és irodalom nem képes az emberek elsötétült elméjébe olyan világosságot elhozni, amelyet Isten Fiának a dicső evangéliuma. Egyedül Isten Fia képes elvégezni a lélek megvilágításának nagyszerű művét. Nem csoda, ha Pál apostol így kiált: 'Mert nem szégyellem a Krisztus evangéliumát; mert Istennek hatalma az minden hívőnek üdvösségére.' (Rm 1:16). Krisztus evangéliuma személyessé válik azokban, akik hisznek és élő levelekké teszi őket, amelyet emberek megismernek és olvasnak.” – FE 199.

a. Mire kapott most utasítást Dániel? Dn 12:4.er, 8-9.er.

„A felelős állami kötelezettségekkel, és a világbirodalmak titkaival megtisztelt Dánielt Isten a maga követeként becsülte, és az elkövetkezendő korszakok rejtelméről számos kinyilatkoztatást adott neki. Csodálatos próféciait, amelyeket a nevét viselő könyv 7-12. fejezetéig jegyzett fel, nem értette teljesen maga a próféta sem. Mielőtt azonban életműve lezárult, azt az áldott ígéretet kapta, hogy 'végső napon' – a világtörténelem utolsó szakaszában – újra felkelhet sorsára, és helyére állhat. Nem érthette meg mindazt, amit Isten kinyilatkoztatott szándékáról...

A Dániel által feljegyzett próféciaák most a világtörténelem alkonyán különös figyelmünket igénylik, mivel korunkról szólnak. Kapcsoljuk össze velük az utolsó újtestamentomi könyv tanításait!” – PK 339.

b. Mi mutatja, hogy az angyal szavai a 2300 nap rejtélyére mutattak, és mikor bontakozik ki ez a rejtély? Dn 8:17; 12:4, 9.ur.

„A próféciaíkból egy eseménysort ismerünk meg, amely az ítélet megkezdéséig tart. Ez különösen Dániel könyvében figyelhető meg. A prófécianak azt a részét, amely az utolsó napokra vonatkozik, Dánielnek be kellett pecsételnie 'a végidőig'. A végidő előtt nem lehetett hirdetni az ítéletről szóló üzenetet, mert az üzenet a próféciaák beteljesedésére épül. De a végső időben – mondja a próféta – 'tudakozzák majd sokan, és nagyobbá lesz a tudás' (Dn 12:4)...

1798 óta nincs már pecsét Dániel könyvén. A próféciaismeret növekszik, és sokan szent komolysággal hirdetik, hogy az ítélet elközelgett.

Az adventmozgalom a különböző keresztény országokban egyszerre tűnt fel, akárcsak a XVI. századi nagy reformáció. Mind Európában, mind Amerikában hívő és imádkozó emberek úgy érezték, hogy tanulmányozniuk kell a próféciaikat. Az ihletett feljegyzést nyomon követve meggyőző bizonyítékokat találtak arra, hogy mindennek a vége az ajtó előtt van. A különböző országokban élő elszigetelt keresztény csoportok kizárólag a Szentírás tanulmányozása nyomán arra a meggyőződésre jutottak, hogy a Megváltó adventje közel van.” – PK 317-318.

- a. Miközben Dániel figyelt és hallgatott, melyik ünnepélyes rendelet határozta meg a végidőhöz vezető időszakot? Dn 12:5-7.
-
-

- b. A bibliai kereszthivatkozások, hogyan időzítik ezt a prófétai időszakot? Dn 7:25; Jel 11:2-3; 12:6, 14; 13:5.
-
-

„Pál apostol figyelmeztette a gyülekezetet, hogy Krisztus eljövetelét ne saját korában várja. 'Nem jön el az addig – mondta – mígnem bekövetkezik előbb a szakadás, és megjelenik a bűn embere' (2Thess. 2:3). A nagy hitehagyás, azaz 'a bűn embere' hosszú uralkodása előtt nem várható Urunk adventje. A 'bűn embere', aki 'a törvényszegés titkos bűne', 'a veszedelemnek fia' és 'a törvénytaposó' néven is ismert, a pápaságot jelképezi, amelyről a próféta megjövendölte, hogy 1260 évig fenntartja uralmát. Ez az időszak 1798-ban ért véget. Krisztus ezt megelőzően nem jöhetett el. Pál figyelmeztetése egészen 1798-ig érvényes. Krisztus második eljövetelének hirdetése ezután vált esedékessé.” – NK 318.

- c. Hogyan írta le az angyal az 1260 éves időszakot? Dn 12:10.er.
-

„A XIII. században jött létre a pápaság legiszonyatosabb gépezete: az inkvizíció. A sötétség fejedelme ösztönözte erre a pápai hierarchia vezetőit. Titkos tanácskozásaiakon Sátán és angyalai befolyásolták a gonosz embereket, de láthatatlanul köztük volt Isten angyala is, és félelmetes feljegyzést készített méltánytalan intézkedéseikről és tetteikről. E feljegyzések túl iszonyatosak ahhoz, hogy az ember elhordozza őket. „A nagy Babilon... részeg vala a szentek véréből.” A mártír-milliók szétroncsolt teste bosszúért kiáltott Istenhez a hitehagyó hatalom ellen...

A világ állapota a római uralom alatt Hóseás próféta szavainak félelmetes és letagadhatatlan teljesedését mutatta... 'Nincs igazság és nincsen szeretet és nincsen Istennek ismerete a földön. Hamisan esküsznek és hazudnak, és gyilkolnak és lopnak és paráználkodnak, betörnek. és egyik vér a másikat éri' (Hós 4:6, 1-2). Ez lett a következménye annak, hogy száműzték Isten Igéjét.” – NK 56-57.

a. Figyelembe véve a Dániel 12:7-tel való párhuzamot, hogyan látta János próféta Dániel lepecsételt látomásának felnyílását? Jel 10:1-2, 5-6.

„Krisztus – Jánost nem kisebb személyiség, mint Jézus Krisztus utasította a hatalmas angyal képében. Jobb lábát a tengerre, bal lábát a földre helyezve mutatja, hogy milyen szerepet játszik a Sátánnal folytatott nagy küzdelem záróeseményeiben. Ez a testhelyzete jelzi egész föld fölötti főhatalmát és tekintélyét...

János látja a kis könyv pecsétjének feltörését Dániel jövődöléseinek tehát megvan a maguk helye a világnak hirdetendő első, második és harmadik angyal üzenetében. A kis könyv fölnyitása az időre vonatkozó üzenet volt.

Az angyal által említett idő nem a történelem, sem a próbaidő végét jelenti, hanem az Urunk eljövetelét megelőző jövődölés idejét. Vagyis hogy az emberek számára nem lesz többé határozott időszak kijelentve. [Az] 1844-ig tartó időszak után nem lesz többé időpontra vonatkozó jövődölés. A leghosszabb időszak 1844 ősziéig ér.

Az angyal helyzete, fél lábbal a földön, féllel a tengeren, az üzenet széleskörű hirdetését jelzi. Át fogja szelni a széles vizeket, hirdetni fogják más országokban, sőt az egész világon.” – TII 243-244.

b. Hogyan állítható párhuzamba János látomásában a kis könyvecske megevésének érzése az 1840-es évek adventmozgalmának tapasztalatával? Jel 10:9-11.

„Az igazság megértését, az üzenet örömteli elfogadását a kis könyv megevése jelképezi. Az Urunk eljövetelére vonatkozó időpont-jövődölés drága üzenet volt lelkünknek.” – TII 244.

„A várt idő elmúlt, és Krisztus nem jelent meg, hogy népét megszabadítsa. Akik Megváltójukat őszinte hittel és szeretettel várták, keservesen csalódtak. Isten szándéka mégis megvalósult. Isten próbára tette azokat az embereket, akik azt állították, hogy várják Krisztus visszatértét...

De Jézus és a mennyei sereg szeretettel és együttérzéssel nézte a megpróbált, hűséges, de csalódott embereket. Ha a látható és láthatatlan világot elválasztó fátyol fellebbent volna, angyalokat láttak volna, akik közel húzódtak ezekhez az állhatatos lelkekhez, és Sátán nyilai ellen védték őket.” – NK 334.

a. Hogyan írta le Dánielt Ezékiel, az egyik kortársa? Ez 14:14.

b. Hogyan kerülhetünk mi is a bölcsek közé, mint ahogyan Dániel is? Dn 12:10.ur; Péld 9:10; Mt 7:24-25.

„Nemsokára itt van a ’nyomorúságos idő... amilyen nem volt’ még. Mind-
eddig nélkülözött tapasztalatokra van szükségünk, amelyek megszerzésére
sokan túlságosan lusták. Sokszor a várható bajt nagyobbban látjuk, mint ami-
lyen a valóságban. De nem így van ez az előttünk álló veszéllyel. A legéletsze-
rűbb ábrázolás sem tükrözi vissza, hogy milyen súlyos lesz a megpróbáltatás.
A próbában mindenkinek egyedül kell Isten előtt megállnia. Ha ’Noé, Dániel
és Jób’ az országban volna, ’élek én, az Úr Isten mondja, nem szabadítanak
meg sem fiat, sem leányt; ők igazságukkal csak a maguk lelkét szabadítanak
meg’ (Ez 14:20).

Addig kell krisztusi tökéletességre igyekeznünk, amíg nagy Főpapunk en-
gesztelést végez értünk. Megváltónk még gondolatban sem engedett a kísértés
hatalmának. Sátán az emberi szívben talál olyan sarkot, ahol meg tudja vetni
a lábát – dédelgetett, bűnös vágyat, amellyel kísértéseit érvényre juttathatja.
De Krisztus elmondhatta önmagáról: ’Jön a világ fejedelme: és én bennem
nincsen semmije’ (Jn 14:30). Sátán nem talált semmi olyat Isten Fiában, ami
által legyőzhette volna. Jézus megtartotta Atyja parancsolatait, és nem volt
benne semmi bűn, amit Sátán ki tudott volna aknázni. Csak ilyen lelkülettel
lehet megállni a nyomorúság idején.” – NK 554.

c. Hogyan bocsátotta el végül az angyal Dánielt? Dn 12:13.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

Máj. 15. Péntek

1. Mikor fog megtörténni a Dániel 12:2-ben szereplő feltámadás?
2. Mi történt, ami miatt Dániel próféciája lelepleződött?
3. Milyen esemény jelezte a vég idejének kezdetét?
4. Melyik prófécia beszél Dániel könyvének felnyitásáról?
5. Hogyan lehetek biztos abban, hogy a bölcsek közé tartozom?

A PÁTMOSZI PRÓFÉTA

„Egy pedig az ő tanítványai közül a Jézus kebelén nyugszik vala, akit szeret vala Jézus.” (Jn 13:23).

Javasolt olvasmány: [Az Apostolok Története, 340-351. \(János, a szeretett tanítvány; Hű tanúbizonyság\)](#)

„Krisztus mennybemenetele után János hűségesen és lelkiismeretesen munkálkodott a Mesterért.” – AT 344.

1. A SZERETETT TANÍTVÁNY

Máj 17. Vasárnap

a. Milyen események mutatják, hogy János közel állt Jézushoz? [Mt 17:1;](#)
[Mk 14:33; Lk 8:51.](#)

„Kitüntetően élvezhette Jézus barátságát, mert a Megváltó bizalmának és szeretetének sok-sok jelét nyerte. Egyike volt azoknak, akik abban a kiváltságban részesültek, hogy ott a hegyen szemtanúi lehettek Krisztus megdicsőülésének, úgyszintén lelki gyötrelmének a Gethsemáné kertjében. Szenvedéseinek utolsó órájában Urunk édesanyját János gondjaira bízta.” – AT 340.

b. Miben volt János más, mint a többi tanítvány? [Jn 13:23; 21:20.er, 24.](#)

„János és Jakab, András és Péter Fileppel, Nátánaellel és Mátéval közelebb álltak Hozzá, mint a többiek, és több csodáját látták. Pétert, Jakabot és Jánost fűzte Hozzá a legszorosabb kapcsolat. Szinte állandóan Vele voltak, látták csodáit, hallották szavait. János még bensőségebben vonzódott Jézushoz, úgyhogy neki ez a megkülönböztetés jutott: akit Jézus szeret. A Megváltó mindnyájukat szerette, de János volt a legfogékonyabb lélek. A többieknél fiatalabb volt, és gyermeki, még bízóbb hittel tárta ki szívét Jézusnak. Így egyre mélyült egymás iránti rokonszenvük Krisztussal, s a Megváltó általa közölte népével legmélyebb lelki tanításait.” – JÉ 238-239.

a. Miért kapott János és testvére Jakab egy külön megnevezést Jézustól? Mk 3:17.

„Természettől fogva lényem nem volt olyan kedves, mint az későbbi éveiben megnyilatkozott. Jellemének súlyos fogyatékoságai voltak; gőgös, önhitt és becsvágyó, sőt ha megsértették, haragtartó is volt. Ezért őt és fivérét 'a mennydörgés fiainak' nevezték. Ezenkívül a szeretett tanítvány még szeszélyes, boszszuálló, bíráló is volt. Az isteni Tanító azonban mind e sok hiba mögött is őszinte, szeretetteljes szívét látta meg. Jézus tehát egyrészt megfeddte önzését, megtörte becsvágyát, próbára tette hitét; másrészt azonban kinyilatkoztatta előtte azt, amire lelke annyira vágyott: az életszentség szépségét, a szeretet átalakító hatalmát.” – AT 340-341.

b. Hogyan tanult meg János egy újfajta viszonyulást másokhoz? Jn 13:34; 1Jn 4:7-8.

„János számára igen értékes volt Krisztusnak az a tanítása, hogy a kegyelemben való növekedéshez és a szolgálatra való készséghez szükséges tulajdonságok: a szelídlelkűség, a türelem és a szeretet. Mindezeket a tanításokat gondosan megszívlelte, és életmódjában állandóan arra törekedett, hogy az isteni mintákra áthasonuljon. Így jutott el János odáig, hogy felismerte Krisztus dicsőségét – nem a világi pompát és hatalmat, amelyet elérni remélt, hanem 'az Atya egyszülöttjének dicsőségét, aki teljes vala kegyelemmel és igazsággal' (Jn 1:14).” – AT 343.

c. Mit eredményez, ha szívünk telve van embertársaink iránti szeretettel? 1Jn 3:10-11; Jn 13:35.

„János vonzalmának mélysége és bensősége nem Krisztusnak iránta érzett szeretetéből fakadt, hanem eredménye volt ennek a szeretetnek. János vágyott arra, hogy hasonlóvá váljék Krisztushoz. Jézus szeretetének átalakító hatalma szelíddé és alázatosá tette. Elrejtette énjét Jézusban. János jobban átengedte lényét e csodálatos élet hatalmának, mint tanítványtársai... János tapasztalatból ismerte az Üdvözítőt. Kitörölhetetlenül bevésődtek szívébe Mesterének tanításai, és valahányszor bizonyosságot tett a Megváltó kegyelméről, egész lényét betöltő szeretete ékesszólássá varázsolta egyszerű beszédét.” – AT 344.

a. Miután a János életének elvételére tett kísérletek kudarcot vallottak, hová küldték el? Jel 1:9.

„Jánost... megidézték Rómába, hogy ott hitéért felelősségre vonják. Itt a hatóságok előtt elferdítették az apostol tanításait. Hamis tanúk azzal vádolták, hogy eretnokséget hirdet. Ellenségei azt remélték, hogy Jánost vádjaik alapján halálra ítélik.

János olyan világosan és meggyőzően védekezett, olyan egyszerűen és nyíltan, hogy szavai tartós hatást keltettek. Hallgatói csodálkoztak bölcsességén és ékesszólásán. De minél meggyőzőbb volt bizonyágtétele, annál jobban izzott ellenfelei gyűlölete...

Jánost forró olajjal telt üstbe dobták, az Úr azonban megőrizte hűségét szolgálójának életét, miképpen hajdan megőrizte a három héber ifjú életét az izzó kemencében. Amikor e szavak elhangzottak: Így pusztuljanak mindazok, akik hisznek a názáreti Jézus Krisztusban, abban a csalóban, János kijelentette: Mesterem mindent türelemmel elviselt, amit Sátán és angyalai kieszelhettek, hogy megalázzák és megkínózzák. Odaadta életét, hogy a világot megváltsa. Megtiszteltetés, hogy szenvedhetek érte...

E szavak éreztették hatásukat. Jánost azok a férfiak, akik bedobták az üstbe, ki is húzták onnan...

A császár parancsára Patmos szigetére száműzték...

Ellenfelei úgy képzelték, hogy befolyását megszüntetik, végül is a szenvedések és a nélkülözések végeznek majd vele.” – AT 358-359.

b. Milyen kiváltságot jelentett a száműzetése? Jel 1:1-3,10-11.

„Patmos, az Égei-tenger pusztasziget, amelyet a római kormány a gonosztevők száműzetési helyéül jelölt ki. Isten szolgálója számára azonban ez a szomorú hely a menny kapujává vált. A nyilvános élettől, az elmúlt évek lüktető tevékenységétől elzárva, János szoros közösségben élt Istennel, Krisztussal és a menny angyalaival. Tanítást, utasításokat kapott tőlük az egyház számára, az idők végezetéig. Itt tárultak fel előtte azok az események, amelyek a föld történelmének végső napjaiban peregnek le. Istentől nyert látomásait is itt örökítette meg.” – AT 359.

a. Hogyan jelent meg Krisztus Jánosnak látomásban Pátmoszon? Jel 1:12-16.

„A szeretett tanítvány... Láta Mesterét Getsemánéban, midőn lelki gyötrelmeiben vért izzadott, és „nem emberi volt ábrázatja és alakja sem ember fiaié volt” (Ésa. 52:14). Azután látta a római katonák kezei között, avult bíborpalástban és töviskoronával. Végül látta Őt a Golgotán, a kereszten, miközben kegyetlenül gúnyolták és szidták. Íme, János apostol ismét láthatja Urát. De most milyen más a megjelenése, a külseje! Nem a fájdalmak férfja többé, akit emberek megvetnek és megaláznak. Látja Őt mennyei fényű ruhájába öltözöten... Patmos szigete ragyog a feltámadott Üdvözítő dicsőségétől.” – AT 366.

b. Mi történt Jánossal a látomás hatására? Milyen megbízatást adott neki Jézus? Jel 1:17-19.

„János erőt nyert, hogy megdicsőült Urának színét elviselhesse. Azután ámuló szemei előtt feltárult a menny dicsősége. Láthatta Isten trónját. Az Örökkévaló megengedte neki, hogy láthassa minden földi küzdelmen túl, a megváltottak fehérruhás tömegét. Hallhatta a menny angyalainak dicsőenét és azok diadalénekét, akik győzedelmeskedtek a Bárány vére és bizonygatójuk szava által. A kinyilatkoztatásban, amelyben részesült, szemlélhette Isten népének megrázó tapasztalatait, a jövő megrendítő eseményeit. Láthatta a gyülekezet jövőjének sorsát egészen az idők végezetéig. Számokban és jelképekben kifejezett nagy fontosságú eseményeket látott János azért, hogy megörökítse. Ezek által kortársai, sőt később, az elkövetkező korszakokban Isten gyermekei érthető felvilágosításokat kapnak a rájuk váró veszélyekről és küzdelmekről.” – AT 366.

c. A Jelenések könyve hogyan lehet egy olyan üzenet, amely személyesen nekem szól? Jel 1:4-6; 3:22.

„Ezt a kinyilatkoztatást az egyház okulására és vigasztalására, az egész keresztény korszakra nyerte. Mégis vallástanítók állították, hogy bepecsételt könyv, titkai megfejtethetetlenek. Ezért sokan utasították vissza ezt a prófétikus könyvet, sem időt, sem fáradságot nem vettek, hogy titkait megfejtsék. Isten azonban nem akarja, hogy népe is így tekintse ezt a könyvet.” – AT 366.

a. Mit jelképezett a látomásban a hét arany gyertyatartó? Jel 1:20.

„Krisztus mondja, hogy a hét gyertyatartó között jár. Ez jelképezi viszonyát a gyülekezetekkel. Összeköttetése népével állandó. Ismeri gyermekei valóságos állapotát. Figyeli helyzetüket, kegyességüket, odaadásukat. Noha Jézus főpap és közbenjáró a mennyei szentélyben, János mégis úgy látja Őt, mint aki földi gyülekezetei között jár-kel. Fáradhatatlan éberséggel állandóan őrködik felettük, vajon nem homályosul-e, vagy alszik ki valamelyik őrálló fáklyája? Ha a gyertyatartókat csupán emberek gondolnák, lobogó lángjuk csakhamar lankadna és kialudna. Az Úr házában azonban Ő az őrizője, a templom csarnokának hű védelmezője. Állandó gondoskodása és megtartó kegyelme az élet és világosság forrása.” – AT 368.

b. Mi volt Isten célja a gyülekezetekre vonatkozóan az üzenettel, amelyet a Jelenések könyve 2. és 3. fejezetében szereplő hét egyház bemutat?

„A hét gyülekezet nevének jelentősége jelképes. Jellemzi a keresztény korszak különböző szakaszaiban az egyház állapotát. A hetes szám teljességet jelent; szimbolizálja, hogy az üzenet az idők végéig tart. A felsorolt jelképek pedig a gyülekezet belső állapotát szemléltetik a világtörténelem különböző korszakaiban.” – AT 368.

„A gyülekezet fogyatékos volt, rászolgált a szigorú rendreutasításokra és feddésekre. János tehát sugallatot kapott, hogy intő-, óvó- és kérő üzeneteket közvetítsen azok számára, akik üdvreménységüket kockáztatják azáltal, hogy az evangélium alapelveit szem elől tévesztik. Azonban a feddő szavak, amelyeket Isten szükségesnek tart, mindenkor gyöngéd szeretetet sugároznak, a béke ígéretét valamennyi bűnbánó számára.” – AT 369.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

Máj. 22. Péntek

1. Miért nevezték Jánost szeretett tanítványnak annak ellenére, hogy Jézusnak nem volt egyetlen kedvence sem?
2. Mi okozta a változást János életében és jellemében?
3. Hogyan vezette jóra Isten a gonosz emberek rossz szándékait, akik megpróbálták megszabadulni Jánostól?
4. Mit jelent számunkra a Jelenések könyve, amit tévesen lepecsételt könyvnek mondanak?
5. Mi volt Isten célja azzal, hogy feddő üzeneteket küldött egyházának?

A SÁRKÁNY, AZ ASSZONY ÉS A MARADÉK

„Megharagvók azért a sárkány az asszonyra, és elméne, hogy hadakozzék egybekkel az ő magvából valókkal, az Isten parancsolatainak megőrzőivel, és akiknél vala a Jézus Krisztus bizonyágtétele” (Jel 12:17).

Javasolt olvasmány: [A Nagy Küzdelem, 518-527. \(A közelgő küzdelem\)](#)

„A lelkiismereti szabadságot, amelynek oly nagy volt az ára, már nem tartják tiszteletben. A nemsokára meginduló küzdelemben teljeseedik e prófétai kijelentés.” – NK 527.

1. AZ EGYHÁZ ÁBRÁZOLÁSA

Máj. 24. Vasárnap

a. Mi látható János negyedik látomásának elején? [Jel 12:1.](#)

b. Mit jelképez az asszony, mint szimbólum, a Bibliában? [2Kor 11:2; Ez 23:2-4; Jel 17:3-6.](#)

„A Jelenések 17. fejezetében Babilont egy asszony ábrázolja. A Biblia ezzel a képpel az egyházat szimbolizálja: az erényes asszony a tiszta egyházat, a gonosz asszony pedig a hitehagyó egyházat jelképezi.

A Biblia a Krisztus és egyháza közötti szent és állandó viszony jellegét a házasság kötelékéhez hasonlítja. Az Úr ünnepélyes szövetséggel kötötte népét önmagához. Azt ígérte, hogy Istenük lesz, ők pedig megfogadták, hogy Istenei lesznek, és csakis az övéi. Az Úr kijelenti: 'Eljegyezek téged magamnak örökre, és pedig igazsággal és ítélettel, kegyelemmel és irgalommal jegyezek el' (Hós 2:18). Ezt is mondja: 'Férjetekké lettem' (Jer 3:14). Pál ugyanezt a képet alkalmazza az Újtestamentumban: 'Eljegyezek titeket egy férfiúnak, hogy mint szeplőtlen szüzet állítsalak a Krisztus elé' (2Kor 11:2).” – NK 340.

a. Milyen fájdalmakon ment át a gyülekezet miközben a Messiás eljövételét várta? Jel 12:2; Ésa 9:6; Lk 2:25-32.

„A haldokló Jákób szavai reménységgel töltötték el őket: 'Nem múlik el Júdatól a fejedelmi bot, sem a vezéri pálca térdei közül; míg eljő Siló, és a népek néki engednek' (1Móz 49:10). Izrael hanyatló hatalma azt bizonyította, hogy elközelgett a Messiás eljövétele. Dániel próféciaja úgy rajzolja meg a Messiás uralmának dicsőségét, hogy az felvált minden földi birodalmat, és 'megáll örökké' (Dn 2:44). Míg egyfelől kevesen értették Krisztus missziójának természetét, másfelől széles tömegek egy hatalmas fejedelmet vártak, aki Izraelben állítja fel birodalmát, és aki a népek szabadítójaként jön.

Elérkezett az idő teljessége. A bűn korszaka alatt leromlott emberiség a Szabadító után sóvárgott.” – JÉ 25-26.

b. Milyen polgári hatalmat jelképez a nagy vörös sárkány? Jel 12:3.

„A nagy vörös sárkány, a párdúchoz hasonló fenevad és a bárányszarvú fenevad jelképében Isten azt a három hatalmat mutatta meg Jánosnak, amely különösképpen részt vesz Isten törvényének letaposásában és Isten népének üldözésében.” – TII 244.

c. Milyen veszéllyel szembesült a gyülekezet és a Messiás e sárkányszerű hatalom miatt? Jel 12:4.

„Sátán azon dolgozott, hogy mind mélyebbé és áthidalhatatlanabbá tegye a menny és föld közötti szakadékot. Megtévesztő eljárásaival bűnre ösztöklélte az embereket. Szándéka az volt, hogy a végsőig próbára tegye Isten türelmét, hogy Isten ne szeresse többé az embert, hagyja sorsára a világot, és így az Sátán fennhatósága alatt maradjon.” – JÉ 26.

„Sátán gyűlölte Krisztust a mennyben azért a magas tisztségéért, amelyet Istennél elfoglalt. Gyűlölete fokozódott, amikor ő maga levettetett a mennyből. Gyűlölte azt, aki elkötelezte magát a bűnös ember megváltására. Isten mégis megengedte, hogy Fia mint emberi gyöngeségeknek alávetett, gyámoltalan csecsemő eljőjjön e világba, amelyet Sátán magáénak igényelt. Megengedte, hogy egyszerű emberként szembenézzen az élet veszélyeivel, amelyekkel minden ember találkozik; s hogy megvívja azt a harcot, amelyet az emberiség minden gyermekének meg kell vívnia, azzal a kockázattal, hogy elbukik és örökre elvész.” – JÉ 32-33.

a. Milyen betekintést nyert János a múltba? Milyen jelentőséggel bír ez?
Jel 12:7-9.

„Az Isten törvényével való szembeszegülés a mennyben kezdődött, Luciferrel, az oltalmazó kerubbal. A Sátán eltökélte, hogy első lesz és Istennel egyenlő a mennyei tanácsokban. Lázadó mesterkedését a parancsnoksága alatti angyalokon kezdte el, az elégedetlenség szellemét igyekezve terjeszteni köztük. Annyira félrevezetően ügködött, hogy sok angyalt nyert meg szövetségesül, mielőtt céljai teljesen ismertté nem lettek. A hűséges angyalok sem látták át teljesen jellemét, sem hogy hová vezet a működése. Mikor Sátánnak sikerült sok angyalt megnyerni a maga oldalára, Isten elé ment ügyével, azt állítva, hogy az angyalok kívánsága, hogy ő foglalja el a Krisztus által betöltött tisztséget.

A gonosz mindaddig ügködött, ameddig az elégedetlenség nyílt lázadássá nem érett. Akkor háború tört ki a mennyben, mikor is a Sátánt és híveit kiűzték.” – TII 244.

b. Hogyan jelzi a Jelenések 12:10-11-ben található kijelentés, hogy Jézus földi szolgálata alatt Sátán kiűzése véglegessé vált?

„Krisztus prófétikus szemével nyomon követte azokat a jeleneteket, amelyek az utolsó nagy küzdelemben játszódnak le. Tudta, hogy amikor majd így kiált fel: 'Elvégeztetett!' (Jn 19:30) akkor az egész menny diadalmasan ujjongani fog. Fülei már felfogták a távoli zenét, a győzelem kiáltásait, amelyek felhangzottak a mennyei udvarokban. Tudta, hogy a Sátán birodalmának sorsa eldőlt, és Krisztus nevét hirdeti majd az egész világegyetem.” – JÉ 587.

„A megváltás tervének az ember megváltásán túl volt egy tágabb és mélyebb célja. Krisztus nemcsak ezért jött a földre; nem csupán azért, hogy e kis világ lakói úgy tekintsék Isten törvényét, ahogy kell. Krisztus azért is jött, hogy a világegyetem előtt igazolja Isten jellemét... Krisztus cselekedete – hogy meghalt az ember megváltásáért – nemcsak elérhetővé tette az embernek a mennyet, hanem az egész világegyetem előtt igazolta, hogy miért bánt Isten és Fia a lázadó Sátánnal úgy, ahogy bánt; valamint biztosította Isten törvényének örök érvényűségét, és bemutatta a bűn lényegét és következményeit.” – PP 42.

a. Milyen fokozott veszély leselkedik most az egyházra? Jel 12:12-13.

„Sátán tudta, hogy az általa bitorolt birodalmat végülis ki fogják csavarni kezéből, eltökélte hát, hogy mindem elkövet, hogy ahányat csak lehetséges, elpusztít Isten teremtményeiből. Gyűlölte az embert, mivel Krisztus megbocsátó szeretetet és szánakozást tanúsított iránta. Most eltökélte, hogy az ámtásnak minden vállfaját gyakorolni fogja rajta, mellyel pusztulásba viheti. Csak még erősebben folytatja ezt az utat a maga elveszett állapota miatt.” – TII 245.

„A jó és a rossz közötti nagy küzdelem hevessége egészen az idők végéig fokozódik. Sátán minden korban kinyilvánította, hogy haragszik Krisztus egyházára. Isten pedig kegyelmével és Lelkének hatalmával megerősítette népét, hogy meg tudjon állni az ördög hatalmával szemben. Krisztus apostolai a lélek különleges világosságát kapták, amikor hirdetniük kellett az evangéliumot a világnak, és le kellett írniuk a későbbi korok számára. Az egyház végső szabadulásának közeledtekor azonban Sátán még nagyobb erővel dolgozik... Sátán e küzdelmes korszakok alatt szerzett minden ügyességét, ravaszságát és tökélyre vitt kegyetlenségét latba veti Isten népe ellen a végső harcban. E vészterhes időkben Krisztus követőinek figyelmeztetniük kell a világot az Úr második adventjére; és egy olyan népet kell felkészíteniük, amely meg tud állni 'szeplő nélkül és hiba nélkül' (2Pt 3:14) Krisztus előtt, amikor eljön. Ebben az időben legalább annyira szükség lesz Isten kegyelmének és hatalmának különleges megnyilatkozására, mint amennyire szükség volt az apostoli korban.” – NK 13.

b. Írd le az egyház tapasztalatait az 1260 éves elnyomás és üldöztetés alatt! Jel 12:6, 14.

c. Milyen segítség érkezett, hogy elhárítsa az emberi eszközök támadását, amelyet a sárkány a hűségesek ellen szándékozott felhasználni? Jel 12:15-16.

„Amikor Európában elterjedt a hír, hogy van egy ország, ahol minden ember élvezheti saját munkájának gyümölcsét, és szabadon követheti lelkiismereti meggyőződéseit, ezek özönlöttek az Újvilág partjai felé.” – NK 264.

a. Mi jellemzi a hűségeseket, amikor a sárkány haragja a tetőfokára ér?
Jel 12:17.

„A pártmoszi látnok végigtekintette a korokat az idők végéig, és ezt mondta: 'Megharagudott a sárkány az asszonyra, és elment, hogy hadat indítson a többiek ellen, akik az asszony utódai közül valók, akik megtartják az Isten parancsait, akiknél megvan a Jézus bizonyágtétele' (Jel 12:17). A föld jelenlegi lakói közül egyesek e szavak teljesezésének tanúi lesznek. Az a lelkület, amely a letűnt korokban az igaz egyház üldözésére készítette az embereket, a jövőben hasonló eljárást fog kiváltani Isten hűséges gyermekeivel szemben. Már folynak az előkészületek erre az utolsó nagy küzdelemre.” – PK 375.

b. Hogyan jellemzik a maradék tulajdonságai az utolsó napok egyházát?
Jel 14:12; 19:10.

„A maradék egyház elfogadja Istent és törvényét, és prófétai ajándékkal rendelkezik majd. Az Isten törvénye és a prófétaság lelke iránti engedelmesség mindig is megkülönböztette Isten igaz népét. A próba általában a jelen való igazság alapján történik.” – LLM 33.

„A maradék gyülekezet súlyos megpróbáltatásokba és nyomorúságba kerül majd. Akik megtartják Isten parancsolatait és Jézus hitét, tapasztalatból megismerik a sárkány és seregei dühét. Sátán a maga birodalmának tekinti a világot. Már előbb megszerezte a hitehagyott egyházak feletti uralmat, de ez a maroknyi csoport még ellene áll.” – 9B 231.

„A sárkány vonakodása, hogy engedelmeskedjék Isten parancsainak, s eltökéltsége, hogy gyűlöletet tápláljon a parancsolatok hirdetői ellen, a legelkeseredettebb harcra vezeti őt Isten parancsolattartó népe ellen, és teljes erejét beveti ellenük.” – 8B 117.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

Máj 29. Péntek

1. Miért szimbolizálja a Biblia az egyházat egy asszonnyal?
2. Milyen kockázatot vállalt Isten Fia, amikor emberként jött a földre?
3. Mikor fejeződött be teljesen Sátán kiűzése a mennyből?
4. Miért haragudott a sárkány az egyházra?
5. Milyen jellegzetességeket keressünk a maradék beazonosításakor?

Imaház részére Csehországban, Prágában

Csehország Európa szívében fekszik, Németországgal, Lengyelországgal, Ausztriával és Szlovákiával határos. Az ország egyik tartománya Bohémia, amely egy történelmi terület festői falvakkal, fenséges várakkal és gazdag kulturális és szellemi örökséggel, ahol Husz János (1369–1415) elindította nagyszabású reformjait. Ma egy modern vidék, amelynek lakossága körülbelül 10,9 millió fő, akik közül több mint 1,4 millióan a fővárosban, Prágában élnek.

Prága nemcsak történelmi és kulturális központ, hanem olyan hely, ahol emberek ezrei élnek lelki hiányokban, ahol sokan kutatják az élet értelmét, és keresik szívükben a reményt és a békét. A lakosság 47,8%-a vallástalan, 11,7%-a keresztény (közülük 9,3% katolikus, 2,4% pedig más keresztény felekezethez tartozik), 10,8%-a pedig más vallású.

Az HNA Reformmozgalom munkája ebben a városban 2014 májusában kezdődött, amikor az első találkozóra mindössze hárman gyűltek össze. Később, 2020 augusztusában egy lelkész és családja érkezett ide, hogy hirdessék a veszendő lelkeknek az üdvösség jelenvaló igazságának üzenetét.

A prágai gyülekezet ma 30 tagot számlál, az érdeklődőkkel és a keresztségre készülőkkel együtt pedig a létszám körülbelül 70 fő. Az istentiszteleteket jelenleg bérelt helyiségben tartják, de a gyülekezet komolyan imádkozik azért a lehetőségért, hogy megvásárolhassa vagy megépíthesse saját imaházát – egy olyan helyet, ahol Isten népe összegyűlhet, megerősödhet hitében, és hirdetheti az igazság világosságát a körülötte élőknek.

„Az épületnek, ahol Istent imádták, az Ő jelleméhez és fenségéhez illően kellett épülnie.” – 5B 195.

Kedves hittestvéreim, ma áldásos alkalmunk van arra, hogy részt vegyünk Istennek e nagyszerű munkájában. Adományotok befektetés az örökkévalóságba, a lelkek üdvösségébe és az Európa közepén lévő egyház megerősítésébe. Kérlek benneteket, imádkozzatok Isten vezetéséért, támogassátok szeretettel ezt a tervet, és osszátok meg ezt a szükségletet másokkal. Az Úr áldja meg mindazokat, akik szeretettel részt vesznek ebben a munkában!

„Hálát adunk az Istennek mindenkor mindnyájatokért, emlékezvén rólatok a mi imádságainkban” (1Thess 1:2).

Hittestvéreitek Prágából

A FENEVAD ÉS A BÉLYEG

„Azt is teszi mindenkivel, kicsinyekkel és nagyokkal, gazdagokkal és szegényekkel, szabadokkal és szolgákkal, hogy az ő jobb kezökre vagy a homlokukra bélyeget tegyenek.” (Jel 13:16).

Javasolt olvasmány: [A Nagy Küzdelem, 391-401. \(Isten változhatatlan törvénye-részlet\)](#)

„A bárányszarv és a sárkányhang – mint szimbólum – a vele ábrázolt nemzet állításai és gyakorlata közötti kirívó ellentmondásra mutat rá.” – NK 394.

1. EGY ÖSSZETETT FENEVAD

Máj. 31. Vasárnap

a. Mit látott János a Jelenések könyve 13:1-ben (első rész)? Hogyan értelhetjük ezt a Dániel 7:3 fényében?

b. Mit tanít az, ahogyan az állat jellemzői a korábban tanulmányozott négy fenevadhoz kapcsolódik? Jel 13:2; Dn 7:4-6.

A 13. fejezetben (1-10. v.) egy másik fenevadról esik szó. Ez a fenevad a 'párduchoz' hasonló, és a sárkány neki 'adá az ő erejét... és az ő királyi székét és nagy hatalmát'. Ez a szimbólum, ahogy azt a legtöbb protestáns is hiszi, a pápaságot jelképezi, amely az ősi római birodalom egykori erejét, helyét és tekintélyét örökölte. János a leopárdszerű fenevadról ezt mondja: 'Adaték néki nagy dolgoknak és káromlásoknak szóló szája... Megnyitá azért az ő száját Isten ellen való káromlásra, hogy szidalmazza az Ő nevét és az Ő sátorát, és azokat, akik a mennyben laknak. Az is adaték néki, hogy a szentek ellen hadakozzék, és őket legyőzze; és adaték néki hatalom minden nemzetségen, nyelven és népen.' Ez a prófécia, amely majdnem azonos a Dániel 7. fejezetében foglalt kis szarv jellemzésével, tagadhatatlanul a pápaságra mutat." – NK 391.

„Európa számos országában az egyházon és az államon uralkodó hatalmasságokat évszázadokon át Sátán irányította a pápaság közvetítésével. Itt azonban a sátáni hatalom új megjelenési formáját látjuk.” – NK 245.

a. Hogyan azonosítható be a fenevad kiléte az uralkodásának ideje alapján? Jel 13:5; Dn 7:25.

„Adaték néki hatalom, hogy cselekedjék negyvenkét hónapig.’ A próféta ezt is mondja: ’Látám, hogy egy az ő fejei közül mintegy halálos sebbel megsebesített.’ Majd így szól: ’Ha valaki fogságba visz mást, ő is fogságba megy; ha valaki fegyverrel öl, fegyverrel kell annak megöletni.’ A negyvenkét hónap ugyanaz, mint Dániel 7. fejezetében ’az ideig, időkig és fél időig’, azaz három és fél év, vagy az 1260 nap – az az idő, amely alatt a pápai hatalom elnyomta Isten népét. Ez az időszak, ahogy az előző fejezetek ismertetik, i.sz. 538-ban, a pápaság főhatalomra jutásával kezdődött, és 1798-ban zárult. Ekkor a pápát a francia sereg fogságba ejtette. A pápaság megkapta halálos sebt. Teljesedett ez a jövődőlés: ’Ha valaki fogságba visz mást, ő is fogságba megy.’ ” – NK 391-392.

b. Hogyan csorbulhatott meg a párduchoz hasonlító fenevad hatalma? Jel 13:3.er, 10.**c. Milyen lépéseket akar megtenni a fenevad? Jel 13:6-8.**

„Róma befolyása azokban az országokban, amelyek egykor elismerték főhatalmát, korántsem szűnt meg. A prófécia pedig megjövendöli hatalmának visszaállítását. ’Látám, hogy egy az ő fejei közül mintegy halálos sebbel megsebesített; de az ő halálos sebe meggyógyították; és csodálván, az egész föld követé a fenevadat’ (Jel 13:3). A halálos seb azt a kudarcot jelzi, amely a pápaságot 1798-ban érte. Ezután – ahogy a próféta mondja – ’az ő halálos sebe meggyógyították; és csodálván, az egész föld követé a fenevadat’. Pál világosan kijelenti, hogy a ’bűn embere’ a második adventig megmarad (2Thess 2:3-8). Egészen az idők végéig fogja folytatni csaló munkáját. A Jelenések könyvének írója ugyancsak a pápaságra utal, amikor azt mondja, hogy ’imádják őt a földnek minden lakosai, akiknek neve nincs beírva az életnek könyvébe’ (Jel 13:8). Mind az Óvilág, mind az Új, a vasárnap tiszteletével – amely kizárólag a római egyház tekintélyén alapszik – hódolni fog a pápaság előtt.” – NK 514-515

a. Melyik új politikai hatalom látszott felemelkedni éppen akkor, amikor a pápai hatalom halálos sebet kapott? [Jel 13:11.](#)

„Azt a fenevadat, amelynek a bárányéhoz hasonló szarvai voltak, János a ’földből’ látta feljönni. Az így jelképezett nemzet más hatalmak megdöntése nélkül jut uralomra. Lakatlan területen támad, és fokozatosan, békésen nő nagygyá. Nem támadhatott tehát az Óvilág zsúfolt és viszálykodó nemzetei között – ’népek... és sokaságok és nemzetek és nyelvek’ viharzó tengerén. Tehát a nyugati kontinensen kell keresnünk.

Az Újvilágban melyik nemzet emelkedett 1798-ban – az erősség és nagyság ígéretével – hatalomra, amely magára vonta a világ figyelmét? A szimbólumok alkalmazhatóságához nem fér kétség. Egyetlen nemzet, és csakis egy elégíti ki e prófécia meghatározásait. A szimbólumok félreérthetetlenül az Amerikai Egyesült Államokra mutatnak. E nemzet emelkedésének és fejlődésének ecsetelésekor a szónok és a történész öntudatlanul újra és újra ugyanazt a gondolatot fejezi ki, szinte pontosan ugyanazokkal a szavakkal, mint a Szentírás írója. A próféta látta a fenevadat ’feljöni a földből’. A fordítók által ’feljöni’-nek visszaadott kifejezés szó szerint azt jelenti, hogy ’fel nő vagy kibújik, mint egy növény’. Amint láttuk, ennek a nemzetnek olyan területen kellett támadnia, amely előzőleg kívül esett az európai civilizáció körén...

’Két szarva vala, a bárányéhoz hasonló.’ A bárányéhoz hasonló szarvak, amelyek fiatalságról, ártatlanságról és szelidségről árulkodnak, találóan ábrázolják a próféta látomása szerint 1798-ban ’feljövő’ Egyesült Államokat. A királyi elnyomás és a papi türelmetlenség elől Amerikába elsőként menekülő és ott menedéket kereső keresztény száműzöttek közül sokan elhatározták, hogy a polgári és vallásszabadság masszív alapzatára épített államot fognak alapítani. Nézeteik helyet találtak a Függetlenségi Nyilatkozatban, amely szavakba öntötte azt a fontos igazságot, hogy Isten ’minden embert egyenrangúnak teremtett’, és ’az élethez, a szabadsághoz és a boldogsághoz’ mindenkinnek elidegeníthetetlen jogot adott. Az alkotmány önkormányzati jogot biztosít, amely szerint a népszavazás útján megválasztott képviselők hozzák és végrehajtják a törvényeket. A vallást szintén szabadon lehetett gyakorolni. Minden ember úgy imádhatta Istent, ahogy a lelkiismerete diktálta. A republikanizmus és protestantizmus lett a nemzet létének alapja. Ezekben rejlik hatalmának és jólétének titka. Elnyomottak és leigáztak az egész keresztény világban érdeklődéssel és reménységgel fordultak e földrész felé. Milliók igyekeztek partjaihoz, és az Egyesült Államok a föld leghatalmasabb nemzetei közé emelkedett.” – NK 392-393.

a. Milyen megdöbbentő fejlemény fog bekövetkezni, amelyet a bárány-hoz hasonló fenevad kényszerít ki? Jel 13:12, 16.

„A bárányszarv és a sárkányhang - mint szimbólum - a vele ábrázolt nemzet állításai és gyakorlata közötti kirívó ellentmondásra mutat rá. A nemzet 'szólása': törvényhozói és bírósági szerveinek ténykedése. Ez a nemzet intézkedéseivel meghazudtolja azokat a liberális és békés elveket, amelyeket politikájának alapzataként fektetett le. Az a jövődőlés, hogy úgy szól, 'mint a sárkány', és hogy 'az előbbi fenevadnak minden hatalmasságát' gyakorolja, világosan jelzi annak a türelmetlen és üldöző magatartásnak a kialakulását, amiről a sárkány és a párducszerű fenevad által jelképezett nemzetek árulkodtak. Az a kijelentés pedig, amely szerint a kétszarvú fenevad 'azt cselekszi, hogy a föld és annak lakosai imádják az első fenevadat' - azt mutatja, hogy ez a nemzet felhasználja tekintélyét olyan szertartások gyakorlásának elrendelésére, amelyekkel a pápaságnak hódol.

Ez az intézkedés szöges ellentétben áll ennek az államnak az elveivel, a szabadság szellemével, a Függetlenségi Nyilatkozat félreérthetetlen és súlyos kijelentéseivel, valamint az alkotmánnyal. A nemzet alapítói bölcsen vigyáztak arra, hogy az egyház ne vegye igénybe a világi hatalmat, mert ennek elkerülhetetlen következménye a türelmetlenség és az üldözés. Az alkotmány gondoskodott arról, hogy 'a kongresszus ne hozzon olyan törvényt, amely valamely vallás alapítását érinti, vagy annak szabad gyakorlását tiltja'. Az alkotmány tiltja, hogy 'a vallás az Egyesült Államokban' egyszer is valamilyen közhivatalra való alkalmasság próbaköve legyen. Az államhatalom csak a nemzet szabadságát védő intézkedések durva megsértésével kényszerítheti bármilyen vallási szertartás gyakorlását.” - NK 394.

b. Hogyan fogja a fenevad bélyegének kikényszerítése az Egyesült Államok bukását okozni? Péld 14:34; Zsol 119:126.

„Minden egyes feslett évszázad haragot gyűjtött a harag napjára. Amikor az idő elérkezik, és a bűn kiteljesedik, Isten elvégzi szokatlan munkáját. Az isteni türelem határának átlépése szörnyű következményekkel fog jární, mert Isten haragja olyan jelleggel és erővel tör majd ki, amelyet a Biblia kegyelemmel elegyítetlennek nevez, és amely hatására pusztává lesz az egész föld. A nemzeti hitehagyás idején, amikor az ország vezetői Sátán irányelvét követve a bűn embere oldalán sorakoznak fel - a bűn mértéke be fog telni. A nemzeti hitehagyás a nemzeti romlás előjele lesz.” - 2Sz 354.

a. Mi a jele Róma hatalmának? Dn 7:25.

b. Mutasd be a két ellentétes mozgalom csúcspontját – az egyik, azt tűzte ki célul, hogy a lelkeket ráébressze az igazságra, a másik pedig a fenevad bélyegének érvényesítését! Jel 13:13-15; 16:13-14; Mt 24:14, 24.

„Az egyház a polgári hatalom fegyveréért kiált, és ebben a munkában a katolikusok és a protestánsok összefognak. A vasárnap megtartását kényszerítő mozgalomnak merészsége és elszántsága egyre fokozódik, és a törvényt is igénybe veszik Isten parancsolatainak megtartói ellen. Bírósággal és bebörtönzéssel fenyegetik őket. Egyeseknek pedig magas állást ajánlanak fel, és egyéb jutalmakkal és kedvezményekkel próbálják rávenni őket hitük megtagadására. De ők rendíthetetlenül így válaszolnak: 'Mutassátok ki Isten Igéjéből tévedésünket!' Így védekezett Luther is hasonló körülmények között. A törvénszék elé állított hívők ékes bizonysgot tesznek az igazságról, melynek hallatán egyesek állást foglalnak Isten valamennyi parancsolata mellett. Így jut el az igazság olyan emberek ezreihez is, akik különben mi-tsem tudnának róla.” – NK 540-541.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

Jún. 5. Péntek

1. Hogyan értelmezhető Rómára a Dániel 7. fejezetében szereplő fenevadak egyes jellemzői?
2. Foglald össze a pápai uralom 1260 évének különböző leírásait!
3. Miért nem eredményezte a halálos seb a fenevad halálát?
4. Az Egyesült Államok milyen egyedi vonásait ábrázolták a bárány szarvai?
5. Vajon azokon az embereken, akik ma vasárnapot ünnepelnek, már megkapták-e a Fenevad bélyege?

A HÁROM ANGYAL

„Itt van a szenteknek békességes tűrése, itt akik megtartják az Isten parancsolatait és a Jézus hitét” (Jel 14:12).

Javasolt olvasmányok: [Tapasztalatok Látomások, 132-152. \(Az első angyal üzenete, A második angyal üzenete, A Krisztusvárás mozgalma képekben, További képek, A szentély, A harmadik angyal üzenete, A szilárd álláspont\)](#)

„Három fokozatot láttam; az első, a második és harmadik angyal üzenetét. Kísérő angyalom így szólt: 'Jaj annak, aki ezeken az üzeneteken a legcsekélyebb változtatást eszközölni merésze. Ezen üzenetek helyes megértése életkérdés.'” – TL 150.

1. A JELENÉSEK KÖNYVÉNEK ANGYALAI

Jún. 7. Vasárnap

a. Hasonlítsd össze és állítsd szembe a különböző típusú hírvivőket, akiket angyalok képviselnek! [Jel 1:20; 10:1, 5; 11:1; 22:8.](#)

b. Hogyan küld Isten üzenetet a föld minden lakója számára? [Rm 10:13-15.](#)

„Isten nem választ az emberek közé képviselőjéül el nem bukott angyalokat, hanem olyan lényekre bízta igazságának hirdetését, mint azok, akiket megmeníteni igyekeznek... Most pedig férfiakra és nőkre bízta azt a szent kötelességet, hogy hirdessék 'Krisztus végére mehetetlen gazdagságát' (Ef 3:8).” – AT 89.

„A mennyei angyalok munkatársaivá kell lennünk, be kell mutatnunk Jézust a világnak... ők emberi csatornákon át érintkezhetnek az emberekkel. Ha egész szívünkkel odaszentelődünk, átadjuk magunkat Krisztusnak, az angyalok örvendeznek, hogy a mi hangunk segítségével tárhatják fel Isten szeretetét.” – JÉ 243.

c. Kit jelképeznek a Jelenések könyve [14:6-12](#)-ben szereplő angyalok és küldetésük? [Mt 28:19-20; Apcs 1:8.](#)

„Az angyalok az ég közepén repülve mutatkoznak a Bibliában, figyelmeztető üzenetet hirdetnek a világnak... Az angyalok szavát senki nem hallja, mert azok Istennek a mennyei világgal összhangban munkálkodó népét jelképezik.” – 2Sz 367.

a. Kihez viszi az első angyal az üzenetét? Jel 14:6.

„A Jelenések 14. fejezetében kinyilatkoztatott első angyali üzenet arról ad hírt, hogy a Krisztus közeli eljövételének hirdetését nagy vallási ébredés követi...

Az angyal repülése 'az ég közepén', a 'nagy szó', amellyel az üzenet hangzik 'a föld lakosainak' – 'minden nemzetségnek és ágazatnak, és nyelvnek és népnek' – tanúsítja e mozgalom gyorsaságát és világszéles voltát." – NK 317.

b. Az első angyal hogyan hívta fel a figyelmet Istenre, mint Teremtőre? Jel 14:7; 1Móz 1:1; Ef 3:9.**c. Hogyan alkalmazta az Advent Mozgalom az első angyalról és az ítéletről szóló üzenetet, a Krisztus közeli eljövételéről való prédikációiban? Dn 7:26-27; 8:14; Apcs 17:30-31.**

„William Millernek és munkatársainak Amerikában kellett az intő üzenetet hirdetniük. Ez az ország lett a nagy adventmozgalom központja. A leghatározottabban itt teljesedett az első angyal próféciaja. Millernek és társainak az írásait távoli országok is megismerték. A misszionáriusok a világ minden részébe, ahova sikerült eljutniuk, magukkal vitték Krisztus közeli eljövételének örömhírét. Közelben és távolban terjedt az örökkévaló evangélium: 'Féljétek az Istent, és néki adjatok dicsőséget; mert eljött az Ő ítéletének órája.'

A próféciaik, amelyek szerint úgy tűnt, hogy Krisztus második eljövele 1844 tavaszán lesz, mélyen megragadták az emberek figyelmét. Az üzenet államról államra terjedt, és mindenütt nagy érdeklődést keltett. Sokan meggyőződtek arról, hogy a prófétikus időszakokat igazoló érvelések helyesek, és nagyra tartott elképzeléseiket feladva, örömmel elfogadták az igazságot. Egyes lelkészek, félretéve egyéni nézeteiket és érzéseiket, lemondtak fizetésükről, otthagyták egyházukat, és hirdették Jézus eljövételét. De viszonylag kevés lelkész fogadta el ezt az üzenetet, ezért jórészt egyszerű egyháztagok hirdették... Az Istent nélkülöző egyház és a gonoszságban veszteglő világ állapota nyomta a hű őrszemek lelkét. Készek voltak fáradozni, nélkülözni és szenvedni azért, hogy emberek megtérjenek és elnyerjék az üdvösséget. A munka biztos léptekkel haladt előre. Sátán támadása ellenére is sok ezren fogadták el az advent igazságot." – NK 328.

**a. Mit mond a második angyal a Krisztust valló egyház lelki állapotáról?
Jel 14:8.**

„Mi az a bor? – A hamis tanítások. A negyedik parancsolat Szombatja helyett hamis szombatot adott a világnak, és elismételte azt a hazugságot, melyet először Sátán mondott az édenben: a lélek halhatatlanságának eszméjét. Sok más hasonló hazugságot terjesztett mindenütt, 'oly tudományokat – tanítva – melyek embereknek parancsolatai' (Mt 15:9).” – 2Sz 112.

„Babilon mérgezett hittételeket melengetett, a tévelygés borát. A tévelygésnek ez a bora hamis tantételekből áll, mint pl. a lélek természetes halhatatlansága, a gonoszok örök gyötrelme, majd tagadása Krisztus örök, tehát Betlehem előtti létezésének, továbbá a hét első napjának magasztalása, Istennek szent és megszentelt napja helyett és felett. Ilyen és hasonló tévedéseket tárnak a világ elé a különböző egyházakban, tehát így teljesedtek az Írások, amelyek szerint: 'Paráznasága haragjának borából ivott valamennyi nép.'” – BL 23.

**b. Írd le hogyan értették meg az Advent Mozgalom hívői az első csalódásukat, a 2300 nap valódi végének felfedezését, és azt a felhívást, hogy különüljenek el azoktól, akik elutasították az üzenetet?
Hab 2:3; Mt 25:6.**

„1844 nyarán, a megjövendölt 2300 év először várt vége és az év össze kötött – ameddig későbbi meglátásuk szerint ez az időszak terjedt – az üzenet pontosan a Szentírás szavai szerint hangzott: 'Ímhol jó a Völegény!'

Ezt a mozgalmat az a felfedezés indította el, hogy a 2300 éves időszak kiindulópontja, azaz Artaxerxes rendelete, amelyet Jeruzsálem újjáépítésére adott ki, i.e. 457 őszen lépett hatályba, nem pedig az év elején, ahogy korábban gondolták. 457 ősztől számítva a 2300 év 1844 őszen ért véget.” – NK 356.

„Miután az egyházak vonakodtak elfogadni az első angyal üzenetét, a mennyei világosságot vetették el s kiestek Isten kegyéből. Saját erejükben bíztak s azáltal, hogy az első üzenetnek ellenálltak, már eleve odajutottak, hogy a második angyal üzenetének fényét nem is láthatták. Ámde Isten szeretetei, akiket elnyomtak, elfogadták az üzenetet, hogy: 'Leomlott Babilon,' és elhagyták az egyházakat.” – TL 136.

a. Mi volt a harmadik angyal megdöbbentő figyelmeztetése? [Jel 14:9-11.](#)

„A legfélelmetesebb fenyegetést, amely valaha is halandókhoz szólt, a harmadik angyal üzenete tartalmazza. Szörnyű bűn lehet az, amely Istent olyan haragra indítja, amelybe nem vagyul kegyelem. Mindenki tisztán láthat e fontos dologban. Isten, mielőtt ítélkezne, óva inti e bűntől a világot, hogy mindenki megtudja, miért fog ítélete lesújtani, és hogy mindenkinek alkalma legyen megmenekülni a büntetéstől... A prófécia azt mondja róla, hogy egy angyal, aki az ég közepén repül, nagy szóval hirdeti, és ez az üzenet magára fogja vonni a világ figyelmét.” – NK 401.

b. A harmadik angyal üzenetének idején hogyan ismerhetők fel a szentek? [Jel 14:12.](#)

„Isten imádóit különösen az fogja megkülönböztetni a többi embertől, hogy tiszteletben tartják a negyedik parancsot, mert ez Isten teremő hatalmának a jele, és ez tanúsítja Istennek azon elvárását, hogy az ember tisztelje Őt és hódolattal legyen iránta... Ezen konfliktusban az egész kereszténység két nagy táborra oszlik. Azokra, akik megtartják Isten parancsolatait és Jézus hitét, és azokra, akik a fenevadat és képmását imádják, és magukra veszik bélyegét. Noha az egyház és az állam összefog, hogy kényszerítsen mindenkit, 'kicsit, nagyot, szegényt-gazdagot, szabadot és szolgát, hogy felvegyék a fenevad bélyegét, Isten népe mégsem veszi azt fel. (Jel 13:16.)” – 9B 16-17.

c. Milyen módon terjed el a harmadik angyali üzenet? [Jel 7:2-3.](#)

„Egy 1848 novemberében a massachusettsi Dorchesterben tartott gyűlésen betekintést nyerhettem az elpecsételő üzenet hirdetésébe, és a testvérek köteletségébe, hogy terjesszék az ösvényünkre ragyogó világosságot.

Miután kijöttem a látomásból, azt mondtam a férjemnek: 'Üzenetem van számodra. Nyomtass egy kis újságot, és küldd el az embereknek. Először legyen kicsi; de ahogy az emberek olvassák, küldenek neked eszközöket a nyomtatáshoz, és ez már az első pillanattól fogva sikeres lesz. Úgy tűnt számomra, hogy ebből a kicsiny kezdetből a világosság fénysugarai bejárják az egész világot.'” – LS 125.

- a. Hogyan teljesedik be a kijelentett áldás azokkal kapcsolatban, akik a hitben haltak meg a harmadik angyali üzenet hirdetése alatt? Jel 14:13; Dn 12:2.**

„Éjfél volt, amikor Isten eljött népét megszabadítani. Mialatt az istenteleken csúfolódtak körülöttük, a nap hirtelen látható lett, és teljes erejével fénylett és a hold megállott. A gonoszok csodálattal szemlélték ezt a jelenetet, míg az igazak ünnepélyes örömmel ismerték fel megváltásuk jeleit. Jelek és csodák gyorsan váltogatták egymást. Mintha minden kilépett volna természetes sorrendjéből. A folyók nem folytak tovább medrükben. Sűrű, sötét felhők tornyosultak egymáshoz ütődtek. Csupán egyetlen világos hely volt, melyen dicsfény nyugodott, ahonnan Istennek szava sok vizek zúgásához és morajlásához hasonlóan hallatszott és megremegtette az eget és földet. Ezt hatalmas földrengés követte. A sírok megnyíltak és azok, akik hitben haltak el a harmadik angyali üzenet alatt, akik megőrizték a szent szombatot, megdicsőülve jöttek elő porágyukból, hogy meghallják a békének ama szövetségét, melyet Isten köt meg azokkal, akik parancsolatait megőrizték.” – TL 168.

- b. Mi fog történni a hármas angyali üzenet befejezésekor? Jel 14:14-16; Mk 4:26-29.**

„Láttam, hogy a mennyben az angyalok ide és tovasiettek. Egy angyal, kinek oldalán tintatartó volt, visszatért a földről és jelentette Jézusnak, hogy munkáját befejezte és a szenteket megszámlálta és elpecsételte. Ugyanakkor megpillantottam Jézust, amint a Tízparancsolatot tartalmazó frigyszekrény előtt szolgált, és ledobta a tömjénezőt. Felemelte kezeit és fennhangon mondja: 'Elvégeztetett.' ” – TL 164.

1. Miért tette Isten emberi eszközöktől függővé az evangélium hirdetését?
2. Hogyan jutott el az első angyal üzenete az egész világra?
3. Mi volt a második angyal üzenetének oka?
4. Milyen különbségről beszél, a harmadik angyal üzenete?
5. Milyen esemény következik be a hármas angyali üzenet lezárásakor?

AZ UTOLSÓ FIGYELMEZTETÉS

„És ezek után láték más angyalt leszállani a mennyből, a kinek nagy hatalma vala; és a föld fénylett annak dicsőségétől.” (Jel 18:1).

Javasolt olvasmány: [A Nagy Küzdelem, 537-545. \(Az utolsó figyelmeztetés\)](#)

„Nem lesz kisebb az az erő, amivel Isten az evangélium hatalmas munkáját lezárja, mint amilyenel ezt a munkát elindította.” – NK 544.

1. A NAGY BABILON

Jún. 14. Vasárnap

a. Mit látott János a nagy Babilonként ismert egyházzól? [Jel 17:1-6.](#)

„A Jelenések 17. fejezetében említett asszony (Babilon) ’bíborba és skarlátba’ öltözve jelenik meg, aki ’megékesített vala arannyal és drágakövel és gyöngyökkel, kezében egy aranypohár vala, tele utálatosságokkal... és az ő homlokára egy név vala írva: Titok; a nagy Babilon, a paráznáknak... anyja’... Róma az a hatalom, amely oly sok századon át zsarnokoskodott a kereszténység uralkodóin. A bíbor és a vörös szín, az arany, a drágakövek és a gyöngyök elevenen ábrázolják a Szentszék fényűzését, és a királyokét is túlszárnyaló pompáját. Egy hatalomra se illik rá ennyire pontosan az a kijelentés, hogy ’részeg vala a szentek véréből’, mint erre az egyházra, amely oly kegyetlenül üldözte Krisztus követőit. Babilon ellen még az a vád is felmerül, hogy törvénytelen viszonyt tart ’a föld királyai’-val. A zsidó egyház azért lett parázna, mert elfordult az Úrtól, és szövetségre lépett a pogányokkal. Rómát, amely világi hatalmak támogatását keresve hasonlóképpen megromlott, az Ige ugyanígy ítéli meg.” – NK 341.

b. Hogyan ér véget ez a hatalom? [Jel 17:15-18.](#)

a. Hogyan érkezik a Jelenések könyve 18:1-ben szereplő angyal?

„A harmas üzenetet össze kell kapcsolni, eljuttatva a világba harmas világhozát. János ezt írja a Jelenések könyvében: 'Másik angyalt láttam leszállni az égből, melynek nagy hatalma volt s az egész föld megtelt annak dicsőségével.' [Jel 18:2-5. idézve] Ez a világnak szóló utolsó és harmas figyelmeztetés hirdetését jelenti.” – TII 253.

„Az egyház a letéteményese Krisztus kegyelmi kincseinek; végül pedig kinyilatkoztatja a 'mennyei fejedelemségek és hatalmasságok előtt' (Ef 3:10) Isten felmérhetetlen szeretetének végső és teljes megnyilvánulását.” – AT 1.

b. Mit jelképez az angyal dicsősége? Hogyan mutatkozik meg? Zsol 29:1-2; Jn 17:22-23.

„Ahol a jellemépítés háttérbe szorul, ahol a lélek szépsége hiányzik, ahol a kegyesség egyszerűsége megvetés tárgya, ott a hivatkozás szeretete és a fennhíjázás fényűző építményeket, pompás díszítményeket és hatást keltő szertartásokat kíván. Mindez azonban nem dicsőíti meg Istent. Egyházát nem külsőségeiért értékeli, hanem azért az őszinte kegyességért, amely megkülönbözteti a világtól. Tagjait Krisztus ismeretében való növekedésük, lelki életben való fejlődésük szerint értékeli.” – PK 350.

c. Hogyan írta le Isten a saját dicsőségét, amikor Mózes látni szeretne volna azt? 2Móz 33:18-19; 34:5-7.

„A Fiú jellemében megmutatkozik Isten tulajdonságainak szépsége. A Szentírás minden egyes lapja Krisztus fényét sugározza. Az Ő igaz lény hibátlan, makulátlan, mint a fehér, tiszta igazgyöngy. Isten nagy és drága ajándékát az ember nem teheti tökéletesebbé. Nincs szépséghibája.” – KP 73.

„Ez a jellem nyilatkozott meg Krisztusban is. Annak érdekében, hogy saját példája által kárhoztassa a bűnt a testben, a bűnös emberi test hasonlatosságában jött a Földre. Szüntelenül Isten jellemét szemlélte, és mutatta be a világ előtt.

Krisztus azt kívánja, hogy követői ugyanezt a jellemet mutassák be az életükkel.” – ICsK November 10.

a. Hogyan szólítja meg az angyal a babiloni lakosokat? Jel 18:2.

„Ez az angyal nagy hatalmat és dicsőséget nyert, és midőn alászállt a földre, dicsősége beragyogta azt. Az angyal, kinek fényessége mindenhova elhatott, fennhangon kiáltott... A Babilon bukásáról szóló mennyei üzenet, melyet a második angyal hirdetett, megismételtetik, kiegészítve mindama romlottság megemlékezésével, ami 1844 óta lopódzott be az egyházakba.” – TL 162.

b. Milyen változások történtek Babilonban azóta, hogy a második angyal üzenetét először hirdették? Jel 18:3.

„A második angyal (Jel 14.) üzenete először 1844 nyarán hangzott fel, és akkor elsősorban az Egyesült Államok egyházaira vonatkozott. Az ítéletre való figyelmeztetés is ott szólt meg a leghangosabban; ott talált a legnagyobb visszautasításra is, és az egyházak hanyatlása ott volt a legrohamosabb. A második angyal üzenete azonban 1844-ben még nem vált egészen valóra. Az egyházakban abban az időben erkölcsi romlás volt tapasztalható, mert nem fogadták be az advent üzenetben foglalt igazságot. De a bukás még nem volt teljes. Mivel azonban továbbra is elvetették a különösképpen arra az időre szóló igazságot, egyre mélyebbre süllyedtek. De még mindig nem mondható, hogy 'leomlott... Babilon... mert az ő paráznaságának haragborából adott inni minden pogány népnek'. Babilon még nem itatott meg minden népet. Korunk próbatevő igazságaival szemben a világhoz igazodó, közömbös lelkület áll, és hódít a keresztény világ minden országának protestáns egyházaiban. Nekik is szól a második angyal komoly és súlyos ítélete. A hitehagyás munkája azonban még nem tetőzik.

A Biblia kijelenti, hogy az Úr eljövetele előtt Sátán 'a hazugságnak minden hatalmával, jeleivel és csodáival, és a gonoszságnak minden csalárdságával' fog dolgozni, és Isten engedi, hogy azok, akik 'nem fogadták be az igazságnak szeretetét az Ő üdvösségükre', megkapják 'a tévelygés erejét, hogy higgyenek a hazugságnak' (2Thess 2:9-11). Amíg ez az állapot nem következik be, amíg az egyház és a világ nem egyesül teljesen az egész keresztény világban, addig Babilon még nem bukott el egészen. A változás fokról fokra történik, és a Jel 14:8 teljes megvalósulása még a jövőben van.” – NK 347-348.

a. Milyen sürgető felhívás szól majd azok számára, akik még mindig Babilonban vannak? Jel 18:4.

„A Jel 18. fejezete arra az időre mutat, amikor a hármás intés (lásd Jel 14:6-12) elutasításának következményeként az egyház teljesen eljut a második angyal által megjövendőlt állapotra, és Isten felszólítja a még Babilonban levő népet, hogy szakadjon el attól a közösségtől. Ez az üzenet az utolsó, amelyet a világ kap; és ez az üzenet elvégzi a maga munkáját. Amikor azok, 'akik nem hittek az igazságnak, hanem gyönyörködtek az igazságtalanságban' (2Thess 2:12) Sátán súlyos csalása következtében elhiszik a hazugságot, akkor az igazság fénye ráragyog mindazokra, akiknek a szíve nyitva van befogadására. Az Úr minden gyermeke, aki még Babilonban van, hallgat e hívásra: 'Fussatok ki belőle, én népem!' (Jel 18:4).” – NK 348-349.

b. Kik azok, akiket „én népem”-nek nevez, és Babilonból való távozásra szólít fel? Jn 10:16.

„A Babilont képező egyházak lelki sötétsége és Istentől való elidegenedése ellenére Krisztus követőinek nagy serege még mindig soraikban található. Közülük sokan nem értik a korunknak szóló különleges igazságokat. Nem kevés azoknak a száma, akik elégedetlenek jelenlegi állapotukkal, és nagyobb világosság után vágyanak. Hiába keresik Krisztus képmását abban a közösségben, amelyhez tartoznak. Amint ezek a közösségek egyre jobban eltávolodnak az igazságtól, és szorosabb szövetségre lépnek a világgal, a két csoport közti különbség nő, amelynek végső következménye a szakadás. Eljön az idő, amikor azok, akik Istent mindenekfelett szeretik, nem tudnak olyanokkal kapcsolatban maradni, akik 'inkább a gyönyörnek, mint Istennek szeretői, kiknél megvan a kegyességnek látszata, de megtagadják annak erejét’” – NK 348.

c. Miért olyan sürgető a felhívás a Babilonból való menekülésre? Jel 18:5-8.

„A várakozó lelkeket körülvevő világosság mindenüvé elhatott és az egyházak azon tagjai, akiknek volt némi világosságuk, de a három üzenetet nem hallották, és nem vetették el, engedelmeskedtek a hívásnak és elhagyták a leomlott egyházakat.” – TL 163.

a. Miért fontos, hogy a figyelmeztetés világos és határozott legyen? Ésa 58:1; 1Kor 14:7-8.

„Jelenések könyve 18. fejezete feltárja előttünk az igazság hirdetésének fontosságát, éspedig nem mérsékelt kifejezésekkel, hanem bátran és hatalommal. A harmadik angyal üzenetének hirdetését ígyis eleget fontolgattuk, kerülgettük.” – Ev 156.

„Isten azt akarta, hogy az órállók fölkeljenek és egyesült hangerővel küldjenek bizonyos üzenetet, határozott hangot hallatva harsonájukon, hogy az emberek valamennyien kötelességük őrhelyére fussanak, megtegyék a rájuk eső részt a nagy munkában. Akkor a másik angyal, aki nagy hatalommal száll alá az égből, az ő erős, tiszta világossága töltötte volna be dicsőségével a földet. Évekkel maradtunk le. Akik vakon álltak, akik pontosan annak az üzenetnek a haladását akadályozták, amelynek égő lámpásként kellett volna Minneapolisból szerte terjednie, azoknak meg kell aláznunk szívüket Isten előtt, fel kell ismerniük, meg kell érteniük hogy az ő értelmük vaksága, szívük keménysége hogyan akadályozta a munkát.” – 3KB 187.

b. Jézus melyik komoly felhívását kell megfogadnunk? Jn 12:35-36.

„Egy másik angyal egyesül a harmadik angyal hangjával és a földet beraagyogja dicsősége. A fény egyre nő és a föld minden nemzetét beraagyogja. Ez olyannak tűnik, mint egy égő fény. Ez nagy hatalommal rendelkezik, végül, mint egy arany sugárnyaláb hull minden nyelvre, népre, nemzetre beborítva a föld egész felszínét. Hadd kérdezzem meg tőled: Mit teszel, hogy felkészülj erre a munkára? Az örökkévalóság számára építész-e? Ne feledd, hogy ez az angyal egy népet képvisel, és e népnek üzenete van a világ számára. Közéjük tartozol-e te is?” – RH August 18, 1885.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

Jún. 19. Péntek

1. Hogyan illik bele Róma abba a leírásba, amely Babilonról, a paráznák anyjáról szól?
2. Mi Isten valódi dicsősége, amelyet a más angyal fog kinyilatkoztatni?
3. Miért kell megismételni a második angyal üzenetét?
4. Hol van Jézus legtöbb igaz követője ma?
5. Hogyan lehetek pozitív hatással Isten munkájára, ahelyett, hogy akadályoznám azt?

A MEGJÖVENDÖLT VÉG

„És monda az, aki a királyiszéken ül vala: Ímé mindent újjá teszek. És monda nékem: Írd meg, mert e beszédek hívek és igazak” (Jel 21:5).

Javasolt olvasmány: [Tapasztalatok Látomások, 167-175. \(A harmadik üzenet hirdetése lezárul; A nyomorúság ideje; A szentek szabadulása; Az igazak jutalma; Az elpusztult föld; A második feltámadás; A második halál\)](#)

„A mi kis világunk, amely a bűn átka miatt az egyetlen sötét folt az Ő dicső teremtésén, a világegyetem minden más világát felülmúló megbecsülésben részesül.” – JÉ 18.

1. AZ UTOLSÓ HÉT CSAPÁS

Jún. 21. Vasárnap

a. Mit nyilatkoztatott ki Isten a földre áradó ítéletről? [Jel 15:1](#); [Jel 16. fejezet](#).

„Láttam, hogy a hét utolsó csapás nemsokára kiárad azokra, akik nem állnak Isten oltalma alatt, de a világ ezt csak annyiba vette, mintha ugyanannyi hullni készülő esőcseppről volna szó. Ezután erőt nyertem arra, hogy végig nézhessem a rettenetes félelmes utolsó csapást, Isten haragjának kiáradását. Láttam, hogy Isten haragja rettenetes, és ha Isten felháborodásában kinyújtaná karját, akkor a földnek összes lakói olyanokká lennének, mintha sohasem lettek volna, vagy gyógyíthatatlan, gyötrő fekélyektől és sebektől szenvednének, amelyekből nincs gyógyulás és megváltás, csak a pusztulás.” – TL 30.

b. Milyen különböző módon van élénk tárva ugyanaz a jelenet? [Jer 25:30-33](#); [Jel 19:17-21](#).

„A gonoszok túllépték a határt. Próbaidejük lejárt. Isten Lelke, akinek makacsul ellenálltak, végül eltávozott tőlük. A menny kegyelmét nélkülözve védtelenek a gonosszal szemben. Sátán ekkor a végső nagy zűrzavarba taszítja a föld lakóit. Amikor Isten angyalai elengedik az emberi indulatok vad viharát, minden ellentét kiéleződik. Az egész világra kiterjed a pusztulás, ami rettenetesebb lesz, mint ami Jeruzsálemet sújtotta.” – NK 547.

a. Hogyan írja le a Jelenések könyve Krisztus második eljövetelét? Jel 1:7; 6:15-17.

„Tekintetünk ezután nemsokára kelet felé irányult, ahol egy kis sötét felhő tűnt fel, alig volt féltényérnyi nagyságú. Mindnyájan tudtuk, hogy ez az ember Fiának a jele. Mély csendben néztük mindnyájan a felhőt, amely mind közelebb jött hozzánk, mind világosabban, fényesebben és dicsőségesebben ragyogott, amíg végül egy nagy, fehér felhővé vált. A felhő felett szivárvány vonult, amelyet tízezernyi angyal vett körül, akik kedvesen énekeltek. A szivárványon az ember Fia ült. Haja fehér fűrtökben omlott vállaira s fején számos korona ékeskedett. Lábai, mint tűzoszlopok; jobb kezében éles sarló, bal kezében pedig ezüst harsona volt. Szemei olyanok voltak, mint a tűzláng, amely át és átjárta gyermekeit. Minden arc elsápadt s azokat, akik Istent elvetették, sötétség vette körül. Mindnyájan így kiáltottuk fel: 'Oh, ki állhat meg az Úr előtt? Szennytelen-e ruhám?' Az angyalok abbahagyták éneküket s egy ideig a legfélelmetesebb csend uralkodott, midőn Jézus felkiáltott: 'A kiknek szívük és kezük tiszta, megállhatnak: kegyelmem elégséges számotokra.' Arcunk sugározott a boldogságtól s szívünket teljesen betöltötte az öröm. Az angyalok még erőteljesebben kezdtek énekelni, miközben a felhő folyton közelebb jött a földhöz.” – TL 2.

b. Mit fognak ekkor tenni az angyalok? Mt 24:31; 1Thess 4:16-17.

„A bűn azonban eltorzította Isten képmását, és majdnem kitörölte az emberből. De Krisztus eljött, hogy visszaadja azt, ami elveszett. Ő át fogja változtatni a mi nyomorúságos testünket, és hasonlóvá teszi az Ő dicsőséges testéhez. A halandó romlandó test, amelyet eltorzított és beszennyezett a bűn, tökéletes, szép és halhatatlan lesz...”

Az angyalok egybegyűjtik az Ő választottait a négy szelek felől, a föld egyik végétől a másik végéig. A kicsi gyermekeket szent angyalok helyezik anyjuk karjába. Barátok, akiket régen elszakított egymástól a halál, újra találkozhatnak, hogy soha többé el ne váljanak. Most boldogan énekelve együtt emelkednek fel Isten városába.” – NK 573.

c. Hová fog kerülni majd Sátánt? Jel 20:1-2.

„A kietlen föld lesz ezer esztendeig Sátánnak és gonosz angyalainak az otthona. A földhöz láncolt Sátánnak nem lesz lehetősége arra, hogy más világokat is felkeressen, és arra sem, hogy kísértse és megzavarja azokat, akik soha nem buktak el.” – NK 585.

a. Mit fognak tenni a szentek az 1000 év alatt, amíg Sátán meg lesz kötözve ? Jel 20:4-6; 1Kor 6:2-3.

„Az első és második feltámadás közötti ezer év alatt ítélet folyik a gonoszok felett. Pál apostol írásaiból kitűnik, hogy ez az ítélet a második adventet fogja követni. 'Idő előtt semmit se ítéltetek, míg el nem jő az Úr, aki egyrészt világra hozza a sötétségnek titkait, másrészt megjelenti a szíveknek tanácsait.' (1Kor 4:5) Dániel kijelenti, hogy amikor 'eljöve az Öregkorú, 'ítélet adaték a magasságos egek szenteinek' (Dn 7:22). Ekkor az igazak mennyei királyokként és papokként uralkodnak. János ezt mondja a Jelenések könyvében: 'Láték királyi székeket, és leülének azokra, és adaték nekik ítélettétel.' 'Lesznek az Istennek és a Krisztusnak papjai, és uralkodnak Ővele ezer esztendeig.' (Jel 20:4, 6) Erről mondta Pál, hogy 'a szentek a világot ítélik meg' (1Kor 6:2). Krisztussal együtt ítékeznek a gonoszokon. Összevetik tetteiket a törvénykönyvvel, a Bibliával, és mindenkinek az ügyét a cselekedetei szerint döntenek el. Majd kiszabják a gonoszok büntetését a cselekedeteik szerint; és ez az ítélet bekerül a nevük mellé a halál könyvébe.

Krisztus és népe Sátánt és angyalait is megítéli. Pál ezt mondja: 'Nem tudjátok-e, hogy angyalokat fogunk ítélni?' (1Kor 6:3) Júdás pedig kijelenti, hogy 'az angyalokat is, akik nem tartották meg fedelemségüket, hanem elhagyták az ő lakóhelyüket, a nagy nap ítéletére örök bilincsekben, sötétségben tartotta' (Júd 6).” – NK 586.

b. Mi fog történni az 1000 éves ítélet végén? Jel 21:2; 20:7-8.

„A második feltámadás az ezer esztendő végén lesz. Ekkor a gonoszok feltámadnak, és megjelennek Isten előtt, hogy 'a megírott ítélet'-et végrehajtsák rajtuk. A Jelenések könyvének írója, miután látta az igazak feltámadását, így szólt: 'A többi halottak... meg nem elevenedének, mígnem betelik az ezer esztendő' (Jel 20:5). Ésaías pedig ezt mondja a gonoszokról: 'Összegyűjtve öszszegyűjtetnek gödörbe, mint a foglyok, és bezáratnak tömlőcbe, és sok napok után meglátogattnak' (Ésa 24:22).” – NK 586-587.

c. Mi lesz a gonoszok vége végül? Jel 20:9; Mal 4:1.

„A tisztító lángokban a gonoszok – a gyökér és az ágak – végül megsemmisülnek. Sátán a gyökér, hívei az ágak. Maradéktalanul lesújt rájuk a törvény szabta büntetés, ahogy azt az igazság megköveteli. A menny és a föld, ezt látva, Jahve igazságosságát hirdeti.” – NK 597.

a. Ígérete szerint hogyan fog Isten mindent újjá tenni? Jel 21:1, 5; 22:1-2; Ésa 65:17.

„A megváltás munkája befejeződik. Ott, ahol eláradt a bűn, Isten kegyelme még bőségebb lesz. A földet – amit Sátán magának igényel – Isten nemcsak megváltja, hanem meg is dicsőíti. A mi kis világunk, amely a bűn átka miatt az egyetlen sötét folt az Ő dicső teremtésén, a világegyetem minden más világát felülmúló megbecsülésben részesül. Itt, ahol Isten Fia emberi testben sátorozott, ahol a dicsőség Királya élt, szenvedett és meghalt, – amikor mindent megújít – itt lesz ’Isten sátora az emberekkel... és velük lakozik, és azok az ő népei lesznek, és maga az Isten lesz velük, az ő Istenük’ (Jel 21:3). A megváltottak pedig a végtelen korszakokon át – miközben az Úr világosságában járnak – dicsőíteni fogják Őt kimondhatatlan ajándékáért, aki – Immánuel, ’Velünk az Isten ’ – JÉ 18.

b. Mi lesz másképp az új földön, mint ahogyan most van? Ésa 65:21-25; Jel 21:4.

„Fájdalom nem férközhet a menny légkörébe. Ott nem lesz könny, sem gyászmenet, sem gyászszalag...

’Éjszaka nem lesz’ Isten városában. Nem lesz szükségünk, sem igényünk a pihenésre. Senki nem fárad bele Isten szolgálatába és nevének dicsőítésébe. Mindig frissek leszünk, mint reggel, és a reggelnek soha nem lesz vége. ’És nem lesz szükségük szövétnekre és napvilágra; mert az Úr Isten világosítja meg őket.’ (Jel 22:5) A nap fényét feleslegessé teszi az a ragyogás, amely nem fájó és nem vakít, pedig felmérhetetlenül túlszárnyalja a déli nap verőfényét.” – NK 600.

„A Biblia ’hazá’-nak nevezi a szentek örökségét (Zsid 11:14-16). Ott a mennyei Pásztor élő vizek forrásaihoz vezetni nyáját. Az élet fája minden hónapban megtermi gyümölcsét, és leveleivel a népeknek szolgál. Ott kiapadhatatlan, kristálytisztá vízforrások fakadnak, és a partjukon hajladozó fák árnyékot vetnek az ösvényekre, amelyen az Úr megváltottai járnak. A szélesen elterülő síkságok gyönyörű dombokba torkollnak. Isten hegyeinek fenséges ormai magasra emelkednek. A békés rónákon, az élő vizek mellett Isten népe, a sokáig zárandok és vándor nép, otthonra talál.” – NK 599.

a. Milyen szavakkal próbálta Jézus bátorítani a Jelenések könyve próféciáinak olvasóit? Jel 22:7, 12-14.

„Az Úr maga jelentette ki szolgájának e könyvben foglalt titkait, és azt akarja, hogy minden kutató előtt tanulmányozásra nyitva álljon. Igazságai éppúgy szólnak azoknak, akik az utolsó napokban, tehát az idők végén élnek, mint azoknak, akik János idejében éltek. A vázolt jelenetek zöme már a múlté, viszont mások éppen a jelenre vonatkoznak. Vannak azonban még események, amelyek a jövőben, a sötétség hatalmai és a menny Fejedelme közötti küzdelem befejezésekor mennek végbe. Végül a próféciák előrevetítik a megváltottak ujjongó örömét, diadalénekét a megújított földön.

Senki se higgye, hogy mert nem tudja azonnal megfejtetni a Jelenések könyvének minden jelképét, hiábavaló dolog e könyvben kutatnia és azon fáradoznia, hogy az abban foglalt igazságokról felvilágosítást nyerjen. Aki Jánosnak ezeket a titkokat kijelentette, ízelítőt fog adni az igazság szorgalmas kutatójának is, a menny örömeiből. Mindazok, akik kitárják szívüket az igazság előtt, megérthetik e könyv tanításait; elnyerik azt az áldást, amelyet Isten ígért azoknak, 'akik hallják a jövődőlés szavát és megtartják, ami abban megíratott.' – AT 367.

b. Hogyan kér minket Krisztus arra, hogy örök életet és békét találjunk Óáltala? Jel 22:17; Ésa 55:1; Jn 7:37-38.

„Krisztus kiáltó szava ma is hangzik a szomjazó lélekhez, és még nagyobb erővel hív minket, mint azokat, akik a templomban, az ünnep utolsó napján hallották. A kút mindenki számára nyitva áll. A menny felajánlja a fáradt, megterhelt lelkeknek az örök élet üdítő vizét. Jézus még mindig kiáltja: 'Ha valaki szomjúhozik, jöjjön énhozzám, és igyék' (Jn 7:37).” – JÉ 382.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

Jún. 26. Péntek

1. Hogyan okozzák a csapások a világ történelmének végét?
2. Kik fognak tudni megállni, amikor Krisztus visszatér?
3. Írd le az ítélet célját az 1000 év alatt!
4. Mi lesz a megváltottak végső otthona?
5. Teljes szívemből szeretnék-e Isten örökkévaló királyságának része lenni?

1. Tanulmány javasolt olvasmánya

A NAGY KÜZDELEM, 528-536. (A SZENTÍRÁS VÉDŐBÁSTYA)

„Vissza a tanításhoz és a kinyilatkoztatáshoz! Aki nem ezt mondja, annak nincs hajnala.” (Ésa. 8:20) Isten népének a Szentírásnál kell védelmet keresnie a hamis tanítók befolyása és a sötétség lelkeinek megtévesztő hatalma ellen. Sőt minden úton-módon igyekszik az embert elzárni a Biblia kínálta ismerettől, mert a Biblia világos kijelentései leleplezik csalásait. Minden alkalommal, amikor Isten műve új életre kel, a gonoszság fedelmének munkája is megélénkül. Most összeszedi minden erejét a Krisztus és követői elleni végső küzdelemhez. Nemsokára szemtanúi lehetünk utolsó nagy csalásának. Az antikrisztus szemünk láttára viszi véghez bámulatos tetteit. A hamisítvány annyira fog hasonlítani az igazságra, hogy csakis a Szentírás által lehet különbséget tenni köztük. Minden kijelentést és minden csodát a Biblia bizonyosságtételével kell ellenőrizni.

Azok, akik igyekeznek Isten parancsolatainak engedelmeskedni, gúnynak és támadásnak lesznek kitéve. Csak Isten segítségével állhatnak meg. Hogy el tudják viselni a rájuk váró próbát, meg kell érteniük Isten akaratát, Igéjének kinyilatkoztatásait. Csak azok tudják megdicsőíteni Istent, akiknek helyes fogalmaik vannak jelleméről, kormányzatáról, szándékairól, és azokkal összhangban cselekszenek. Csak azok fognak az utolsó nagy küzdelemben végig kitartani, akik felvértezték értelmüket a Biblia igazságaival. Egyszer mindenki fel fogja tenni magának ezt a súlyos kérdést: Istennek engedelmeskedjem-e vagy embereknek? A döntő óra már a küszöbön van. Szilárdan áll-e lábunk a sziklán, Isten változhatatlan Igéjén? Ki tudunk-e híven tartani Isten parancsolatai és a Jézus hite mellett?

Megváltónk, mielőtt keresztre feszítették, elmondta tanítványainak, hogy meg fogják ölni, de újra életre kel. Angyalok is jelen voltak e beszélgetésnél, hogy Jézus szavait bevéssék a tanítványok elméjébe és szívébe. De a tanítványok földi szabadságot, Róma igája alóli szabadulást vártak, és nem tudták elviselni azt a gondolatot, hogy az, akiben minden reményük összpontosult, megalázó halált szenvedjen. Nem lett volna szabad elfelejteniük Jézus szavait, mégis elfelejtették. És amikor jött a próba, készületlenül találta őket. Jézus halála minden reményüket romba döntötte, mintha a Megváltó nem is figyelmeztette volna őket rá. A próféciaik nekünk is éppoly világosan mutatják a jövőt, miként Krisztus szavai a tanítványoknak. Az Ige tisztán feltárja a kegyelemidő lezárulásához fűződő eseményeket, és azt, hogy miként kell a nyomorúság idejére felkészülnünk. De a tömegek nem értik ezeket a fontos igazságokat, mintha Isten ki sem nyilatkoztatta volna őket. Sőt résen áll, hogy elragadjon minden benyomást,

amely az embert bölccsé teheti az üdvösségre. És a nyomorúság idején sokan készületlenek lesznek.

Amikor Isten olyan fontos intéseket küld az embernek, hogy az ég közepén szálló szent angyalok által hirdetett üzenettel ábrázolja, akkor mindenkitől, akinek értelmet adott, megkívánja, hogy figyeljen az üzenetre. A fenevad és képe imádásáért járó félelmes büntetés (Jel. 14:9–11) késztesen mindenkit a próféciák szorgalmas kutatására. Mindenkinek meg kell tudnia, mi a fenevad bélyege, és miként kell elhárítani. De a sokaság elfordítja fülét az igazság hallásától, és a mesékre figyel. Pál apostol a végső idő felé tekintve kijelentette: „Lesz idő, mikor az egészséges tudományt el nem szenvedik” (II. Tim. 4:3). Ez az idő már itt van. A tömegeknek nem kell a Biblia igazsága, mert keresztezi bűnös, világot szerető szívük vágyait, Sátán pedig gondoskodik a nekik tetsző tévedésekről.

De Istennek lesz egy népe a földön, amely minden tanítás normájának és minden reform alapjának a Bibliát és csakis a Bibliát tartja. A tudósok nézetei, a tudomány következtetései, a többség hangja, az egyházi zsinatok hitvallásai és határozatai – amelyekből oly sok és sokféle van, mint az általuk képviselt egyházakból – külön-külön és együttvéve sem tekinthetők bizonyítéknak egyetlen hitpont mellett, sem ellen. Mielőtt bármilyen tantételt vagy előírást elfogadnánk, kérdezzük meg, hogy mit szól hozzá az Úr!

Sátán az emberek figyelmét Isten helyett folyvást emberekre igyekszik terelni. Ráveszi őket, hogy a Szentírás kutatása helyett püspököktől, lelkészektől, teológiai professzoroktól kérdezzék meg, mi a kötelességük. E vezetők befolyásával pedig úgy irányítja a tömegeket, ahogy neki tetszik.

Amikor Jézus eljött, hogy az élet ígéit szólja, az egyszerű emberek boldogan hallgatták; és sokan – még a papok és a főemberek közül is – hittek benne. De a papság feje és a nemzet vezetői tanításait készakarva kifogásolták és elvetették. Bár minden ellene koholt vádjukkal kudarcot vallottak, és bár Jézus szavaiban érezhető volt a menny hatalma és bölcsessége, ők mégis az előítélet mögé bújtak, és Messiás voltának legvilágosabb bizonyítékát sem fogadták el. Különbözn minden bizonnal tanítványai lettek volna. Jézusnak ezeket az ellenségeit az emberek gyermekkoruktól kezdve tisztelték, és már megszokták, hogy tekintélyük előtt vakon fejet hajtanak. „Hogy lehet – kérdezték –, hogy főembereink és tanult írástudóink nem hisznek Jézusban? Ha Ő volna a Krisztus, e kegyes emberek hinnének benne.” E tanítók befolyására tagadta meg a zsidó nép Megváltóját.

Ma is sok szenteskedő ember tükrözi azoknak a papoknak és főembereknek a lelkületét, akik nem hajlandók megvizsgálni, hogy mit mond a Szentírás korunk különleges igazságairól. Hivatkoznak gazdagságukra, népszerűségükre, nagy létszámukra, és közben megvetik az igazságnak azt a néhány szegény, népszerűtlen képviselőjét, akiket vallásos hitük elkülönít a világtól.

Krisztus tudta, hogy az a hatalom, amelyet az írástudók és a farizeusok indokolatlanul bitoroltak, nem fog megszűnni a zsidók szétszóródásával. Profetikus szemmel látta, hogy emberek tekintélyét fogják a lelkiismeret mércéjévé tenni.

Ez a törekvés súlyos átokként nehezedett az egyházra. A félelmes átkot, amelyet Jézus az írástudókra és a papokra mondott, és intését, amellyel óvta a népet e vak vezetők követésétől, feljegyezték a későbbi nemzedékek okulására.

A római egyház a papság számára tartja fenn a Szentírás magyarázatának jogát. Azzal az indokkal, hogy csak egyházi személyek illetékesek Isten Igéjének magyarázására, visszatartotta a Bibliát a köznéptől. Bár a reformáció mindenkinek felkínálta a Szentírást, a Róma által képviselt elv a protestáns egyházakban is tömegeket tart vissza a Biblia személyes kutatásától. Azt tanulták, hogy fogadják el a Biblia tanításait úgy, ahogy az egyház tanítja. És emberek ezrei félnek elfogadni azt – bármilyen világos is a Szentírásban –, ami ellentétben áll hitvallásukkal vagy egyházuk hagyományos tanításaival.

Annak ellenére, hogy a Biblia óv a hamis tanítóktól, sokan szívesen rábízzák üdvösségüket a papságra. Ma emberek ezrei, akik vallásosnak mondják magukat, csak azzal tudják megokolni, mit miért hisznek, hogy vallási vezetőiktől így tanulták. Szinte nem is figyelnek a Megváltó tanításaira, és fenntartás nélkül elhiszik a papok szavait. De vajon a papok tévedhetetlenek? Hogyan bízhatjuk lelkünket vezetésükre, ha Isten Igéje alapján nem látunk bennük fényhordozót?! Sokan azért követnek tanult embereket, mert nincs erkölcsi bátorságuk ahhoz, hogy letérjenek a világ kitaposott útjáról; mivel kényelmesek ahhoz, hogy saját maguk kutassanak, a tévelygés láncai menthetetlenül megkötözik őket. Látják, hogy a korunknak szóló igazság világosan kiolvasható a Bibliából, és érzik is, hogy a Szentlélek ereje kíséri hirdetését, de a papság rosszsallása elfordítja őket a világosságtól. E becsapott lelkek – értelmük és lelkiismeretük meggyőződése ellenére – nem mernek másként gondolkozni, mint a lelkész, az egyéni véleményüket, örök érdekeiket feláldozzák más hitetlenségének, gőgjének és előítéletének oltárán.

Sátán sokféle módon használja fel az emberi befolyást foglyai megkötözésére. Tömegeket nyer meg magának azzal, hogy az érzések selyemszálaival Krisztus keresztségének ellenségeihez köti őket. Bármilyen kötelék legyen is ez: szülői, gyermeki, hitvesi vagy társadalmi, az eredmény ugyanaz. Az igazság ellenségei felhasználják befolyásukat a lelkiismeret irányítására, és a hatalmukban tartott lelkeknek nincs elég bátorságuk vagy önállóságuk ahhoz, hogy a saját belátásuk szerint teljesítsék kötelességüket.

Isten dicsősége elválaszthatatlan igazságától. Nem lehet Bibliával a kézben hamis nézetekkel dicsőséget adni Istennek. Sokan állítják, hogy nem számít, mit hiszünk, csak éljünk becsületesen! De az életet a hit alakítja. Ha a világosság és az igazság hozzáférhető számunkra, de mi nem igyekszünk meglátni és meghaladni, tulajdonképpen elutasítjuk, és a sötétséget választjuk.

„Van olyan út, mely igaz az ember szeme előtt, de vége a halálnak útja.” (Pld. 16:25) Amikor minden lehetőség megvan Isten akaratának megismerésére, a tudatlanság nem mentség a tévedésre és a bűnre. Az az utas, aki útkereszteződéshez érve figyelmen kívül hagyja a jelzőtáblát, és a szerinte helyes utat vá-

lasztja, bármilyen jószándékú, minden valószínűség szerint a rossz úton fogja találni magát.

Isten azért adta nekünk Igéjét, hogy megismerjük tanításait. Azt akarja, hogy mi magunk keressük, mit kíván tőlünk. Amikor a törvénytudó ezzel a kéréssel fordult Jézushoz: „Mit cselekedjem, hogy az örök életet vehessem?” – a Megváltó a Szentíráshra hivatkozva ezt mondta: „A törvényben mi van megírva? Mint olvasod?” A tudatlanság nem mentség; ez nem menti fel az Isten törvényének áthágásáért járó büntetés alól sem az ifjút, sem az öreget, hiszen kezünkben van a törvény elveinek és kívánalmainak hiteles ismertetése. Nem elég a jó szándék. Nem elég azt tenni, amit az ember helyesnek vél, vagy a lelkész helyesnek mond. Üdvösségünk forog kockán. Minden embernek személyesen kell kutatnia a Szentírást. Bármilyen erős is a meggyőződése, bármennyire is bízunk abban, hogy a lelkész tudja, mi az igazság, nem építhet rá. Van egy térképe, amelyen fel van tüntetve a haza felé vezető út minden jelzése. Nem kell találgatnia.

Minden értelmes lény első és legfontosabb kötelessége, hogy megtudja a Szentírásból, mi az igazság. Az igazságot ismerve pedig a világosságban kell járnia, és mindenkit példája követésére kell buzdítania. Nap mint nap szorgalmasan kell kutatnunk a Bibliát, minden gondolatot mérlegelve, és igét igével összevetve. Isten segítségével nekünk kell kialakítanunk nézeteinket, mint ahogy életünkért is saját magunk vagyunk felelősek Isten előtt.

Számos művelt ember a Biblia legvilágosabb igazságait valószínűtlennek és homályosnak tünteti fel. Nagy bölcsességet színélve azt tanítják, hogy a Szentírásnak van egy misztikus, titokzatos, lelki jelentése, amelyet nem lehet megfejteni. Ezek az emberek hamis tanítók. Nekik mondja Jézus: „Nem ismeritek az írásokat, sem az Istennek hatalmát” (Mk. 12:24). A Bibliát, amikor nem szimbólumokban vagy képekben, hanem világosan beszél, szó szerint kell érteni. Krisztus ezt ígérte: „Ha valaki cselekedni akarja az ő akaratát, megismerheti e tudományról” (Jn. 7:17). Ha az emberek szó szerint vennék a Bibliát, ha nem volnának hamis tanítók, akik félrevezetik és elbizonytalanítják őket, akkor olyan munkát lehetne végezni, ami megörvendeztetni az angyalokat, és Krisztus nyájába tévelygők ezrei jönnének.

Amikor a Szentírást kutatjuk, összpontosítsuk rá minden figyelmünket, és igyekezzünk megérteni, amennyire Isten mélységes dolgait halandó ember felfoghatja! De ne felejtjük el, hogy az igazi tanulót a gyermek formálhatósága és alázatossága jellemzi! A szentírási problémákat nem lehet a filozofikus problémák leküzdéséhez alkalmazott módszerekkel megoldani. A Biblia kutatásához nem szabad azzal a magabiztossággal fogni, ahogy sokan a tudományos kérdéseket vizsgálják; hanem imádkozva, Istenre támaszkodva, akaratának megismerésére igazán vágyakozva. Alázatos és tanulékony lelkülettel kell a nagy VAGYOK-tól tanulnunk, nehogy a gonosz angyalok elhomályosítsák értelmünket, és szívünket keménnyé, érzéketlenné tegyék az igazság iránt.

A Szentírásnak sok olyan része, amelyet művelt emberek titokzatosnak mon-

danak, vagy lényegtelennek tartva figyelemre se méltatnak, vigasztalást és eligazítást nyújt azoknak, akik Krisztus iskolájában tanulnak. Sok teológus szándékosan nem látja meg azokat az igazságokat, amelyeket nem akar gyakorolni. Ez az egyik oka annak, hogy alig-alig érti Isten Igéjét. A bibliai igazságok megértése nem annyira az értelmi képességen múlik, hanem inkább a céltudatosságon és az igaz élet utáni vágy őszinteségén.

A Bibliát soha nem szabad imádkozás nélkül kutatni. Csak a Szentlélek tudja megéreztetni velünk a könnyen megérthető dolgok fontosságát, és csak Ő akadályozhatja meg a nehezen érthető dolgok kiforgatását. Isten mennyei angyalokat bízott meg azzal, hogy Igéjének befogadására alkalmassá tegyék szívünket; olyannyira, hogy az Ige szépségében gyönyörködni, intéseiből okulni tudjunk, ígéreteiből pedig életet és erőt merítsünk. Tegyük magunkévá a zsoltáros könyörgését: „Nyisd meg az én szemeimet, hogy szemléljem a te törvényednek csodálatos voltát” (Zsolt. 119:18)! A kísértés sokszor legyőzhetetlennek tűnik, mert az imádkozás és az igekutatás elhanyagolása miatt a megkísértett nem emlékszik mindjárt Isten ígéreteire, és nem a Szentírás fegyvereivel próbálja Sátánt legyőzni. De azokat, akik jártasak akarnak lenni Isten dolgaiban, angyalok veszik körül, és a bajban emlékeztetik őket az éppen akkor szükséges igazságokra. Tehát, amikor az ellenség „eljő, mint egy sebes folyóvíz” (Ésa. 59:19), Isten Lelke zászlót bont előtte.

Jézus ezt ígérte tanítványainak: „Ama vigasztaló pedig, a Szentlélek, akit az én nevemben küld az Atya, az mindenre megtanít majd titeket, és eszetekbe juttatja mindazokat, amiket mondtam néktek” (Jn. 14:26). De ahhoz, hogy a veszély idején Isten Lelke eszünkbe juttathassa Krisztus tanítását, előbb azt szívünkbe kell zárunk. „Szívembe rejtettem a Te beszédedet – mondta Dávid –, hogy ne vétkezzem ellened” (Zsolt. 119:11).

Mindazoknak, akik értékelik az örökkévaló dolgokat, résen kell lenniük a szkepticizmus támadásaival szemben. Az emberek az igazság oszlopait is ki fogják kezdeni. Nem menekülhetünk meg a maró gúnyolódástól és álokoskodástól, a csalárd és bomlasztó tanításoktól, a modern hitetlenségtől. Sátán minden rendű és rangú emberhez alkalmazza kísértéseit. A tanulatlant gúnyolja és csúfolja, a művelt embert pedig tudományos ellenvetésekkel és filozofikus érvekkel támadja, – mindenkit azzal a céllal, hogy kételyt és megvetést keltsen a Szentírás-sal szemben. Még a tapasztalatlan fiataloknak is van bátorságuk a keresztyén alapelvekkel szemben kételyt ébreszteni. Ez az ifjúkori hitetlenség, ha felszínes is, kihat másokra. Sok embert atyái hitének kigúnyolására és a kegyelem Lelkének megsértésére indít (Zsid. 10:29). Sok szépen induló életet, amely Isten dicsőségét és a világ áldását szolgálhatta volna, megrontott a hitetlenség átkos lehelete. Akik hisznek az öntelt emberi értelem ítélőképességében, azt képzelve, hogy Istentől kapott bölcsesség nélkül megmagyarázhatnak mennyei titkokat, és felismerhetnek igazságokat, azok Sátán csapdájába esnek.

A világtörténelem legünnepélyesebb időszakában élünk. A földön élő tö-

megek sorsa nemsokára eldől. Saját jövőnk és mások üdvössége múlik azon, hogy mi most hogyan élünk. Szükségünk van Isten Lelkének vezetésére. Krisztus minden követőjének komolyan meg kell kérdeznie: „Uram, mit akarsz, hogy cselekedjem?” Meg kell magunkat alázni bűjtben és imában az Úr előtt, és sokat kell elmélnednünk Isten Igéjén, különösen az ítélet jelenetein. Mély és élő tapasztalatokat kell szereznünk Istennel. Egy pillanatot sem vesztegethetünk el. Létfontosságú dolgok történnek körülöttünk. A Sátán által megigézett területen élünk. Isten őrállói, ne aludjatok! Az ellenség résen áll, hogy ha tétlenkedtek és elszunnyadtok, lecsapjon rátok, és zsákmányul ejtsen benneteket.

Sok embert Isten egészen másként lát, mint ahogy ők gondolják. Sokan gratulálnak maguknak a bűnökért, amiket nem követtek el, és elfelejtik számba venni azokat az elmulasztott jó és nemes tetteket, amiket Isten elvárt volna tőlük. Nem elég csupán fának lenni Isten kertjében. Gyümölcsöt is kell teremni. Isten számon kér tőlük minden elmulasztott jót, amit kegyelme erejével véghez vihettek volna. A mennyei könyvek nyilvántartása szerint hiába foglalják a helyet. De még az ő helyzetük sem teljesen reménytelen. Az Isten irgalmát semmibe vevőket és a kegyelmével visszaélőket a türelmes Szeretet még mindig védelmébe veszi. „Annakokáért mondja: Serkenj föl, aki aluszol, és támadj fel a halálból, és felragyog tenéked a Krisztus. Meglássátok annakokáért, hogy mi módon okkal járjatok... Áron is megvegyétek az alkalmatosságot, mert a napok gonoszok” (Ef. 5:14–16).

A próba idején fog meglátszani, ki tette Isten Igéjét élete szabályává. Nyáron nem lehet különbséget tenni az örökzöld és a többi fa között. De amikor eljön a tél és a fagy, az örökzöld változatlan marad, a többi fa pedig lehullatja leveleit. A kétszínű hitvallót sem lehet most megkülönböztetni az igazi kereszténytől. De küszöbön van az az idő, amikor a különbség nyilvánvaló lesz. Ha feltámad az ellenségeskedés, ha újra úr lesz a vakbuzgóság és a vallási türelmetlenség; ha lángra lobban az üldözés, a lágymelegek és a képmutatók meginognak, és feladják hitüket. De az igazi keresztény sziklaszilárdan megáll. Hite erősebb, reménysége fényesebb lesz, mint amilyen a jólét napjaiban volt.

Ezt mondja a zoltáríró: „A Te bizonyosságaid az én gondolataim. A Te határozataidból leszek értelmes, gyűlölöm azért a hamisságnak minden ösvényét” (Zsolt. 119:99, 104). {GC 602.2}

„Boldog ember az, aki megnyerte a bölcsességet.” „Mert olyanná lesz, mint a víz mellé ültetett fa, amely a folyó felé bocsátja gyökereit, és nem fél, ha hőség következik, és a levele zöld marad; és a száraz esztendőben nem retteg, sem a gyümölcsözéstől meg nem szűnik.” (Péld. 3:13; Jer. 17:8)

[<<< vissza az 1. tanulmányhoz](#)

2.Tanulmány javasolt olvasmánya

PRÓFÉTÁK ÉS KIRÁLYOK, 297-390. (BABILON UDVARÁBAN)

Izráel fiai között, akiket a hetvenéves fogság kezdetén fogolyként vittek Babilonba, voltak Krisztusban hívő hazafiak, olyanok, akik sziklaszilárdan ragaszkodtak elveikhez, akiket nem rontott meg az önzés, hanem készek voltak minden áron Isten megdicsőítésére. Nekik fogságuk földjén kellett véghez vinniük Isten szándékát, hogy a pogány népek is részesüljenek a Jahve megismeréséből fakadó áldásokban. Isten képviselői voltak. Nem alkudhattak meg a bálványimádókkal; az élő Isten imádóiként vallott hitüket és nevüket nagy megtiszteltetésként hordozták. Jólétben és viszontagságok között megdicsőítették Istent, Isten is megbecsülte őket.

Az a tény, hogy Jahve imádói foglyok voltak Babilonban, és Isten házának edényeit a babiloni istenek templomában helyezték el, a győztesek ezt dicsekvően idézték annak bizonyításaként, hogy vallásuk és szokásuk a héberek vallása és szokása felett áll. De pontosan ebben a megalázásban, amelyet a zsidók Istentől való elfordulása hívott ki, bizonyította be Isten Babilonnak a maga felsőbbbségét, kíváncsi szentségét és az engedelmesség áldásait. E bizonyásgátételeket pedig csak a hozzá hűségesek által adhatta.

Dániel és három társa is azok között volt, akik megőrizték Isten iránti hűségüket. Különösen szép példát mutattak arra, hogy mivé válhat az az ember, aki szövetségre lép a bölcsesség és hatalom Istenével. Ezeket a királyi ágból származó ifjakat viszonylag egyszerű zsidó otthonukból a legfényesebb városba, és a világ legnagyobb királyának udvarába vitték. Nabukodonozor azt mondta „főudvarmesterének, Aspenaznak, hogy válasszon ki Izráel fiai közül királyi és nemesi vérből való, vagy nemes származású ifjakat, akiknek semmiféle fogyatékságuk nincs, hanem szép arcúak, fogékonyak minden bölcsességre, taníthatók az ismeretekre, megértik a tudományt, és így alkalmasak arra, hogy majd a királyi palotában” szolgáljanak neki.

„Voltak közöttük júdaiak is: Dániel, Hananjá, Mísáél és Azarjá.” Nabukodonozor észrevette, hogy rendkívüli képességek szunnyadnak e fiatalokban, és elhatározta, kiképezte őket birodalma fontos tisztségeinek betöltésére. Hogy teljesen alkalmasak legyenek feladatukra, úgy rendelkezett, tanulják meg a káldeusok nyelvét. Három évig biztosította nekik a birodalom fejedelmei számára nyújtott kivételes tanulási lehetőségeket.

Dániel és társai nevét Aspenáz a káldeus istenségekre emlékeztető nevekre változtatta. A héber szülők nagy jelentőséget tulajdonítottak a gyermekeknek adott neveknek. A név sok esetben olyan jellemvonásokat jelzett, amelyeket a szülők szerettek volna gyermekeikben később látni. Az udvarmesterek fejedelme, akiknek gondjaira bízta a fogoly fiatalokat, „neveket adott nekik: Dánielt Baltazárnak, Hananját Sadraknak, Mísáélt Mésaknak, Azarját pedig Abédnégónak nevezte”.

A király nem kényszerítette a héber ifjakat hitük megtagadására és a bálványimádás melletti állásfoglalásra, de remélte, hogy fokozatosan sikerül ezt elérnie. Arra számított, hogy a bálványimádásra jellemző nevek viselése, a bálványimádó szokásokkal való naponkénti szoros kapcsolatuk és a pogány istentisztelet csábító rítusainak hatása ráveszi őket népük vallásának megtagadására és így részt vesznek a babiloni bálványimadásban.

Pályafutásuk legelején jellemük döntő próbáját kellett kiállniuk. A király úgy intézkedett, hogy az asztaláról származó étel és bor legyen ételük és italuk. Így akart kifejezést adni jóindulatának és sorsuk iránti érdeklődésének. Mivel azonban a király asztaláról egy részt a bálványoknak áldoztak, az bálványimádásra szentelt étel volt. Aki abból evett, az hódolattal adózott Babilon isteneinek. Dánielnek és társainak Jahve iránti hűségük tiltotta ezt a hódolatot. Azzal is megtagadták volna hitüket, ha csak színlelik, hogy esznek az ételből és isznak a borból, mert ezáltal a pogányság mellett foglalnak állást, Isten törvénye alapelveit pedig meggyalázzák.

Nem kockáztatták azt a gyengítő, tompító befolyást, amit a fényűzés és kicsapongás gyakorol a fizikai, szellemi és lelki fejlődésre. Ismerték Nádáb és Abihu történetét, akiknek részegségéről és annak következményeiről szóló feljegyzést megörökítették a mózesi könyvek pergamen lapjai. Tudták, hogy fizikai és értelmi képességeikre káros hatással lenne a bor fogyasztása.

Dánielt és társait szüleik szigorú mértékletességre nevelték. Megtanulták: Isten számon kéri képességeiket és ezért nem csorbíthatják, nem gyengíthetik erőiket. Ez a nevelés őrizte meg Dánielt és társait Babilon királyi udvarának rontható hatásai között. Erős kísértések környékezték őket az erkölcstelen és fényűző királyi udvarban, de ezek az ifjak romlatlanok maradtak. Semmilyen hatalom és semmilyen befolyás nem tudta őket eltéríteni azoktól az elvektől, amelyeket kora ifjúságukban Isten Igéjéből és műveiből megtanultak.

Ha Dániel akarta volna, találhatott volna jól hangzó mentséget a mértékletesség szigorú szokásainak elhagyására. Érvelhetett volna azzal, hogy a király jóindulatától függ, és az ő hatalmában van, kénytelen enni a király ételéből és inni borából; a menny tanításához való ragaszkodásával megsértené a királyt, és elvesztené társadalmi helyét, és életét. Ha viszont az Úr parancsát semmibe veszi, megőrzi a király pártfogását, s kulturális előnyöket és kitüntető földi lehetőségeket biztosít magának.

Dániel azonban nem habozott. Isten jóváhagyása drágább volt neki, mint a legnagyobb földi hatalmasság kegye – drágább, mint maga az élet. Elhatározta, hogy szilárdan őrzi feddhetetlenségét, történnék bármi. „...elhatározta, hogy nem szennyezi be magát a király ételével és azzal a borral, amit ő szokott inni.” És három társa vele tartott.

A héber fiatalok nem vakmerőségből, hanem Isten iránti szilárd bizalomból jutottak erre az elhatározásra. Nem akartak különcködni; de inkább azt választották, mintsem szégyent hozzanak Istenre. Ha engednek a körülmények kény-

szerének, és egyezséget kötnek a bűnnel, elveik feladása gyengíti a jó iránti érzéküket, és csökkenti a bűnnel szembeni irtózasukat. Az első hibás lépés további helytelen lépéshez vezet, mígnem megszakad a mennyel való kapcsolatuk, és elsodorja őket a kísértés.

„Isten a főudvarmestert jóindulatra és szeretetre indította Dániel iránt...” és kérését – hogy ne kelljen magát megfertőztetnie – érdeklődéssel hallgatta, de habozott, hogy teljesítse-e. „Félek az én uramtól, a királytól, mert ő rendelkezett így ételetekről és italokról. Mi lesz, ha azt látja, hogy ti soványabbak vagytok, mint a veletek egykorú ifjak? Még bajba kerülök miattatok a királynál!”

Dániel azután a felügyelőhöz fordult, akinek különös gondjaira bízta az udvarmesterek fejedelme a héber ifjakat. Arra kérte, hogy mentse fel őket a király étele és itala fogyasztása alól. Kérte, hogy tegyen próbát tíz napig. Ez alatt kapjanak a héber ifjak egyszerű ételeket, míg társaik a királyi csemegéből esznek.

A felügyelő beleegyezett, bár félt, hogy e kérés teljesítése miatt magára vonja a király haragját. Dániel pedig tudta, hogy nyert ügye van. A tíznapos próba végén az udvarmesterek fejedelme az ellenkezőjét tapasztalta annak, mint amitől félt. „... szebbnek látszottak, és kövérebbek voltak azoknál az ifjagnál, akik a király ételéből ettek.” Személyes megjelenésükben a héber ifjak feltűnő fölényt mutattak társaikkal szemben. Ennek eredményeképpen Dánielnek és társainak megengedték, hogy folytassák egyszerű étrendjüket tanulmányuk egész ideje alatt.

A héber ifjakat három évig tanították „a káldeusok írására és nyelvére.” Ez alatt szilárdan megőrizték Isten iránti hűségüket és hatalmába vetett bizalmukat. Önmegtágadó szokásaikhoz céltudatosság, szorgalom és állhatatosság járult. Nem hiúságból vagy becsvágyból kerültek a király udvarába, azok társaságába, akik nem ismerték és nem félték Istent. Foglyok voltak idegen országban, ahova a végtelen Bölcsesség helyezte őket. Az otthon hatásaitól és a szent kapcsolatoktól elszakítva is igyekeztek becsületesen helytállni, hogy elnyomott népüknek megbecsülést szerezzenek, Istent pedig – akinek szolgáltak – megdicsőítsék.

Az Úr elismeréssel figyelte a héber ifjak állhatatosságát, önmegtágadását, tiszta szándékait; és áldása kísérte őket. „Megadta az Isten, hogy előrehaladjanak a tudományban, mindenféle írásban és bölcsességben. Dániel pedig értett a látomások és az álmok magyarázatához is”. Teljesült az ígélet: „...akik engem dicsőítenek, azoknak dicsőséget szerzek...” (1Sám 2:30). Mivel Dániel rendíthetetlen bizalommal kapaszkodott Istenbe, a prófétaság lelkét kapta. Míg az udvari élet kötelezettségeiben emberektől kapott eligazítást, Isten megtanította a jövő titkainak megértésére és arra, hogy az idők végéig tartó világtörténelmi eseményeket milyen képekben és szimbólumokban foglalja írásba az eljövendő nemzedékek számára.

Amikor elérkezett az ifjak tanulmányi vizsgáztatásának ideje, a hébereket az udvari szolgálat más jelöltjeivel együtt hallgatták meg. De „egysem akadt több közöttük olyan, mint Dániel, Hananjá, Mísáél és Azarjá.” Éles felfogásuk, sokrétű ismeretük, választékos és szabatos beszédük tanúskodott értelmi képességeik

romlatlanságáról és elevenségéről. „...bölcsség és értelem dolgában tízszerre okosabbaknak találta őket egész országa minden mágusánál és varázslójánál.” „...a király szolgálatába álltak.”

Babilon királyi udvarában minden ország képviseltette magát tehetséges, természetes képességekkel gazdagon megáldott, a világ által nyújtható legnagyobb műveltséget elsajátított emberekkel. A héber ifjak kiváltak mindannyiuk közül. Fizikai erőben és szépségben, szellemi frissességben és irodalmi műveltségben utolérhetetlenek voltak. Egyenes tartásuk, határozott, rugalmas járásuk, tiszta tekintetük, józan gondolkodásuk, kellemes leheletük helyes szokásaikról és olyan emelkedettségről tanúskodtak, amellyel a természet tünteti ki azokat, akik törvényeinek engedelmeskednek.

Dániel és társai sokkal eredményesebbek voltak a babiloni tudományok elsajátításában, mint tanuló társaik. Tudásuk azonban nem a véletlen műve volt. Tudásukat a Szentlélek irányításával szereztek, miközben lelkiismeretesen használták képességeiket. A Bölcsség Forrásával léptek kapcsolatba, és Isten ismeretét tették művelődésük alapjául. Hittel könyörögtek bölcsségért, és imájuk szellemében éltek. Úgy éltek, hogy Isten megáldhatta őket. Kerülték azt, ami gyengítette képességeiket, és megragadtak minden alkalmat, hogy a tudomány valamennyi ágában jártasságra tegyenek szert. Olyan életelveket követtek, amelyekkel együtt járt értelmi képességeik fejlődése. Tudásuk gyarapításának egyetlen célja volt: Isten megdicsőítése. Megértették, hogy csak tiszta értelemmel és krisztusi jellemmel képviselhetik az igaz vallást a pogányság hamis vallásai között. Maga Isten volt a tanáruk. Szüntelen imádkoztak, lelkiismeretesen tanulnak, a Láthatatlannal kapcsolatban voltak; Istennel jártak, mint Énok.

Semmilyen munkában sem érhetünk el igazi sikert véletlenül vagy végzet-szerűen. Az eredmény Isten gondviselésének műve, a hit, a józanság, a megfontoltság, az erkölcsi tisztaság és a kitartás jutalma. A nagyszerű értelmi képesség és az erkölcsös viselkedés nem a véletlen eredménye. Isten ad alkalmakat, de a siker azon múlik, hogy miként használjuk ki őket.

Mialatt Isten munkálta Dánielben és társaiban „mind az akarást, mind a cselekvést az ő tetszésének megfelelően” (Fil 2:13), ők is munkálkodtak saját üdvösségükön. Így valósul meg az együttműködés mennyei elve, ami nélkül nincs igazi siker. Az emberi erőfeszítés eredménytelen a mennyei erő nélkül; és emberi igyekezet nélkül a menny nem sokat tehet értünk. Isten kegyelme úgy lesz a miénk, ha a magunk részét meg tesszük. Isten azért adja kegyelmét, hogy munkálja bennünk az akarást és a cselekvést, de sohasem helyettesíti saját erőfeszítésünket.

Ahogy az Úr együttműködött Dániellel és társaival, úgy fog együttmunkálkodni azokkal, akik igyekeznek akarátát véghezvinni. Szentlelkével erősít minden igaz szándékot, minden nemes elhatározást. Akik az engedelmisség útján járnak, számos akadályba ütköznek. A világ erős, szövvényes befolyásával magához kötheti őket. De az Úr hatástalanítani tud minden olyan erőt, amely vá-

lasztottai elbuktatására irányul. Az Ő erejével győzhetnek minden kísértésen, küzdhetnek le minden nehézséget.

Isten kapcsolatba hozta Dánielt és társait Babilon nagyjával, hogy a bálványimádó nép között képviseljék jellemét. Hogy lettek alkalmassá ily magas bizalmi állásra és megtisztelő helyre? A kis dolgokban való hűségük meghatározta egész életük irányát. Megdicsőítették Istent a súlyosabb kötelezettségekben éppúgy, mint a legapróbb feladatokban.

Ahogy Isten elhívta Dánielt, hogy bizonytságot tegyen róla Babilonban, ugyanúgy hív el minket is, hogy tanúi legyünk ma a világban. Azt akarja, hogy mutassuk be az embereknek országa elveit az élet legkisebb és legnagyobb dolgaiban egyaránt. Sokan valami nagy feladatra várnak, de napról napra elszalasztják azokat az alkalmakat, amikor megmutathatnák Isten iránti hűségüket. Nem végzik el teljes szívvel az élet kis feladatait. Mialatt valami nagy feladatra várnak, amellyel bebizonyíthatnák feltételezett nagy tehetségüket és így kielégíthetnék becsvágyukat – elmúlik az életük.

Az igazi keresztény életében nincsenek lényegtelen dolgok. A Mindenható szemében minden feladat fontos. Az Úr pontosan felméri a szolgálat minden lehetőségét. A nem használt képességeket éppúgy számon kéri, mint a felhasználtakat. Számot kell adnunk arról is, amit meg kellett volna tennünk, de nem tettünk, mert képességeinket nem használtuk Isten megdicsőítésére.

A nemes jellem nem a véletlen műve. Nem tulajdonítható a Gondviselés különös kegyeinek vagy áldásainak. A nemes jellem önfegyelem eredménye. Akkor alakul ki, ha lényünkben a magasabbrendű uralja az alacsonyabbrendűt, ha énünket Isten és embertársaink szolgálatára szenteljük.

A héber ifjaknak a mértékletességi elvek iránti hűsége által Isten szól napjaink ifjúságához. Szükség van olyan emberekre, akik Dánielhez hasonlóan bátran helytállnak az igazság ügye mellett. Tiszta szívre, határozott cselekvésre, rettenthetetlen bátorságra van szükség, mert a bűn és az erkölcsi tisztaság közötti harc szakadatlan éberséget igényel. Sátán minden egyes lélekhez az étvágy kielégítésére csábító sokféle kísértéssel közeledik.

A test nagyon fontos eszköz az értelem és a lélek fejlődésén keresztül a jellem kialakításában. Ezért a lelkek ellensége kísértéseivel az ember fizikai képességeit akarja gyengíteni és eltorzítani. Az itt elért sikerein keresztül Sátán sokszor az ember egész lényét foglyul ejti. A fizikai mivoltunkban rejlő hajlamok minden bizonnyal romlást és halált hoznak, ha nem kerülnek magasabbrendű képességeink uralma alá. Testünket lényünk magasabbrendű képességei kell uralják. Az akarat uralkodjék az indulatokon, az akarat pedig legyen Isten uralma alatt. Az Isten kegyelme által megszentelt értelemnek, e nagyszerű képességnek uralma alatt kell tartania az életet. Értelmünk, fizikai állóképességünk és életünk hossza változhatatlan törvényektől függ. E törvények iránti engedelmesség által az ember legyőzheti önmagát, saját hajlamait, győztes lehet harcában az „erők és hatalmak”, „a sötétség világának urai és a gonoszság lelkei ellen, amelyek a

mennyei magasságban vannak” (Ef 6:12).

Az evangéliumot jelképező ősi rítusban nem lehetett hibás áldozatot vinni Isten oltárára. Az áldozatnak, amely Krisztust szimbolizálta, hibátlannak kellett lennie. Isten utal erre Igéjében, hogy gyermekeinek – „szent és feddhetetlen” „élő... áldozat”-nak kell lenniük (Ef 5:27; Róm 12:1).

Ezek a derék héber ifjak hozzánk hasonló természetű emberek voltak, de a babiloni udvar csábító hatásai ellenére szilárdan álltak, mert végtelen erőre támaszkodtak. Bennük a pogány nép Isten jóságát, áldásait és Krisztus szeretetét szemlélhette. Életük példát mutat arra, hogy miként diadalmaskodik az elv a kísértésen, a tisztaság a romlottságon, az imádságos élet és hűség a hitetlenségen és a bálványimádáson.

A dánieli lelkületre napjaink ifjúsága is szert tehet. Meríthetnek ugyanabból az erőforrásból, ugyanúgy uralkodhatnak önmaguk felett, és életükben megmutatkozhatnak ugyanazok a kegyelmi ajándékok éppoly kedvezőtlen körülmények között is. Ha bűnre csábító környezetben élnek is, különösen nagyvárosainkban, ahol az érzéki örömek minden formája hívogat, Isten kegyelméből szilárdak lehetnek abban a szándékukban, hogy megdicsőítik az Úr nevét. Erős elhatározással és éberren őrködve ellen tudnak állni a lelkük ellen támadó minden kísértésnek. De csak azok győznek, akik a jót magáért a jóért akarják cselekedni.

Mily nagyszerű életmű volt e nemes lelkű hébereké! Amikor búcsút mondtak a szülői háznak, aligha gondolták, hogy milyen magasztos sors vár rájuk. Rendületlen hűséggel engedelmeskedtek a mennyei vezetésnek, és Isten megvalósíthatta általuk szándékát.

Azokat a nagyszerű igazságokat, amelyeket Isten e fiatalok útján feltárt, ki akarja nyilatkoztatni a ma ifjúsága által is. Dánielnek és társainak élete mutatja, hogy mit cselekszik Isten azokért, akik átadják magukat néki, és teljes szívvel igyekeznek véghezvinni szándékát.

[**<<< vissza a 2. tanulmányhoz**](#)

3. Tanulmány javasolt olvasmánya

PRÓFÉTÁK ÉS KIRÁLYOK, 305-311. (NABUKODONÓZOR ÁLMA)

Nem sokkal azután, hogy Dániel és társai a babiloni király szolgálatába léptek, olyan események történtek, amelyek Izráel Istenének hatalmáról és hűségéről tanúskodtak a bálványimádó nép előtt. Nabukodonozor rendkívüli álmot látott, amelytől „nyugtalan lett a lelke, és nem tudott tovább aludni”. Az álom mélységes hatással volt a királyra, mégsem tudott visszaemlékezni részleteire, amikor felébredt.

Nabukodonozor tanácsalanságában összehívta a bölcseket „mágusokat, igézőket, varázslókat és csillagjósokat” – és segítségüket kérte. „Álmot láttam –

mondta –, és nyugtalan a lelkem amíg nem tudom: mit jelent az álom.” Nyugtalanságát megvallva arra kérte őket, könnyítsenek lelkén és fejtsék meg a rejtélyt.

Erre a bölcsek így válaszoltak: „Király, örökké élj! Mondd el az álmot szolgálóknak, és mi megadjuk a magyarázatát.”

A király nem volt meglepődve kitérő válaszukkal. Gyanút fogott, mert kértek ugyan, hogy meg tudják fejteni az emberek titkait, de úgy tűnt, hogy nem akarnak segíteni rajta. Nemcsak azt parancsolta bölcseinek, hogy magyarázzák meg az álmot, hanem hogy mondják el magát az álmot is. Egyrészt gazdagságot és dicsőséget ígért nekik, másrészt halállal fenyegette meg őket. „Ez az elhatározásom – mondta. Ha nem adjátok tudtomra az álmot és magyarázatát, akkor darabokra vágnak benneteket, házaitokat pedig szemétdombbá teszik. De ha az álmot és magyarázatát előadjátok, akkor ajándékokat, birtokokat és nagy méltóságot kaptok tőlem.”

A bölcsek újra csak ezt válaszolták: „A király mondja el az álmot szolgálóinak, mi majd megadjuk a magyarázatot.”

Nabukodonozor ekkor – a bizalmát élvezők nyilvánvaló álnokságán nagyon feldühödve és felindulva – kijelentette: „Most már biztosan tudom, hogy ti csak időt akartok nyerni, mert látjátok, hogy mi az elhatározásom. Ha az álmot nem adjátok tudtomra, azt csak úgy tudom megítélni, hogy ti megegyeztetek, és csak hazug és haszontalan dolgokat beszéltek előttem, míg a körülmények meg nem változnak. Ezért az álmot mondjátok meg, és abból tudni fogom, hogy helyes magyarázatot adtok-e nekem.”

A varázslók, rettegve kudarcuk következményeitől, megpróbálták bebizonyítani a királynak, hogy ésszerűtlen dolgot kíván; ez a feladat meghaladja mindazt, amit eddig bárkitől is elvártak. „Nincs olyan halandó a földön, aki a király kívánságának meg tudna felelni. Nincs is egy olyan nagy és hatalmas király sem, aki ilyen dolgot kérdezett volna mágusaitól, varázslóitól vagy csillagjósaitól. Mert az, amit a király kérdez, igen nehéz. Nincs is más, aki azt el tudná mondani a királynak, csak az istenek, akik nem laknak együtt a testben élőekkel.”

Ekkor „a király igen nagy haragra gerjedt, és elrendelte, hogy végezzék ki a babiloni bölcseket mind.”

A király emberei, akik az előkészületeket megtették a rendelkezés végrehajtására, Dánielt és társait is keresték. Amikor az ifjak meghallották, hogy a rendelet szerint nekik is meg kell halniuk, „Dániel okos és értelmes szavakkal” megkérdezte a királyi testőrség fejedelmétől: „Miért adott ki ilyen kegyetlen parancsot a királyt?” Ariók elmondta, hogy mennyire megzavarta a királyt döbbenetes álma, és hogy nem sikerült segítséget kapnia azoktól, akikben eddig teljesen megbízott. Amikor Dániel ezt hallotta, kockázatot vállalva bement a királyhoz. Kérte, adjon neki időt; hadd imádkozzék Istenéhez, hogy mutassa meg neki az álmot, és az értelmét is.

A király teljesítette kérését. „Ezután Dániel hazament, és tudtára adta a dolgot” Ananiásnak, Misáelnek és Azariásnak, az ő társainak. Közösén kértek bö-

csességet a világosság és ismeret Forrásától. Hitüket megacélozta az a tudat, hogy Isten helyezte őket oda, ahol vannak, s az Ő munkáját végzik, és a rájuk bízott feladatokban helytállnak. A tanácsstalanság és veszély idején tőle kértek eligazítást és oltalmat, és mindig tapasztalták segítségét. Töredelmes szívvel újólag átadták magukat a föld Bírójának, és könyörögtek, szabadítsa meg őket e rendkívüli szükség idején. És nem hiába esedeztek. Az az Isten, akit tiszteltek, most megtisztelte őket. Isten Lelke megnyugodott rajtuk. „Éjszakai látomásban” kinyilatkoztatta Dánielnek a király álmát és annak értelmét.

Dániel első dolga volt, hogy megköszönje Istennek a kapott kinyilatkoztatást. „Isten neve legyen áldott örökkön örökké, övé a bölcsesség és a hatalom – kiáltott. Ő szabja meg a különböző idöket és alkalmakat. Királyokat taszít el, és királyokat támaszt. Ő ad bölcsességet a bölcseknek és tudományt a nagy tudósoknak. Ő tárja fel a mélyen elrejtett titkokat; tudja, mi van a sötétségben, és nála lakik a világosság. Magasztallak és dicsőítlek én téged, atyáim Istene, mert bölcsességet és erőt adtál nekem, és most tudtul adtad, amit kértünk tőled, tudtul adtad nekünk a király dolgát.”

Dániel ezután mindjárt Ariókhhoz ment, – aki a bölcsek elpusztítására szóló parancsot kapta a királytól – és így szólt: „Ne pusztítsd el a babiloni bölcseket! Vezess engem a király elé, és én megmagyarázom a királynak az álmát!” A királyi testőrség feje sietve bevitte Dánielt a királyhoz ezekkel a szavakkal: „Találtam egy férfit a Júdából hozott foglyok közül, aki meg tudja magyarázni a királynak az álmát.”

Figyeljük csak a nyugodt és fegyelmezett zsidó foglyot a leghatalmasabb világi birodalom uralkodója előtt! Azzal kezdte, hogy elhárított minden dicsőséget önmagától, és a minden bölcsesség Forrását magasztalta fel. A király nyugtalan kérdésére: „Képes vagy arra, hogy megmondd, milyen álmot láttam, és mi annak a magyarázata?” – így válaszolt: „A titkot, amelyet a király kérdezett, bölcsek, varázslók, mágusok és csillagászok nem tudják megfejtetni a királynak. De van Isten a mennyben, aki a titkokat feltárja. Ő azt tudatta Nabukodonozor királlyal, hogy mi fog történni az utolsó napokban.

A te álmod és az a látomás, amelyet fekvőhelyeden láttál, ez volt: Te, ó király, azon töprengtél fekvőhelyeden, hogy mi fog történni ezután. A titkok kijelentője pedig tudatta veled, hogy mi fog történni. Elöttem pedig ez a titok nem azért tárult föl, mintha bennem nagyobb bölcsesség volna, mint bármely élő emberben, hanem azért, hogy a magyarázat a királynak tudomására jusson, és hogy megtudd, amin magadban töprengsz.

Neked, ó király, látomásod volt: egy nagy szobrot láttál. A szobor hatalmas és roppant fényes volt. Előtted állt, és rettenetes volt ránézni is. Ennek a szobornak a feje színaranyból volt, a melle és a karjai ezüsből, a hasa és az oldala rézből, a lábszárai vasból, lábai pedig részint vasból, részint cserépből voltak.

Miközben nézted, egy kő zuhant le anélkül, hogy valaki hozzányúlt volna, ledőntötte a szobrot vas- és cseréplábairól, és darabokra zúzta az egészet. Össze-

úzódtott a vas, a cserép, a réz, az ezüst és az arany, és olyan lett az egész, mint nyári szérún a polyva, amelyet elvisz a szél, és nyomát sem lehet találni. A kő pedig, amely ledöntötte a szobrot, nagy hegygé lett, és elfoglalta az egész földet.

Ez az álom” – mondta magabiztosan Dániel. A király, aki feszülten figyelt minden részletre, tudta, hogy ez az az álom, amely annyira nyugtalanította. Ezért nyitott szívvel és jóindulattal várta a magyarázatot is. A királyok Királya nagy igazságot akart közölni Babilon uralkodójával. Isten kinyilatkoztatta, hogy hatalma van a világ országain – olyan hatalma, amellyel trónra emel, és megfoszt trónjuktól királyokat. Nabukodonozornak rá kellett ébrednie a menny iránti felelősségére. A jövő eseményei, melyek az idők végéig nyúlnak, nyilvánvalóvá lettek előtte.

„Ó király, királyok királya, akinek a menny Istene királyságot, hatalmat, erőt és méltóságot adott, kezébe adta az embereket, a mezei állatokat és az égi madarakat, bárhol laknak is, és mindezeknek uralkodójává tett: te vagy az aranyfej!

De utánad más királyság támad, alacsonyabb rendű a tiednél. Azután pedig egy harmadik királyság, rézből való, amely az egész földön uralkodik.

A negyedik királyság erős lesz, mint a vas. Mert ahogyan a vas összetör és szétzúz mindent, úgy fogja pörölyként összetörni és szétzúzni amazokat.

Azt is láttad, hogy a lábak és az ujjak részint cserépből, részint vasból vannak. Az a királyság ugyanis szétszakad, de marad benne valami a vas keménységéből, ahogyan láttad, hogy a vas keveredett az agyagcseréppel. Lábujjai részint vasból, részint cserépből voltak; eszerint a királyság részint erős, részint törékeny lesz. Vasat láttál agyagcseréppel keveredve. Azok ugyanis házasság révén keverednek, de nem egyesülnek egymással, ahogyan a vas sem egyesül a cseréppel.

Ezeknek a királyoknak az idejében támaszt a menny Istene egy királyságot, amely nem semmisül meg soha, és a királyi uralom más népre nem száll át. Összetöri mindezeket a királyságokat, és véget vet nekik, maga pedig fennáll mindörökké. Ezért láttad, hogy a hegyről egy kő zuhant le anélkül, hogy valaki hozzá nyúlt volna, és összetörte a vasat, a rezet, a cserepet, az ezüstöt és az aranyat. A nagy Isten tudtára adta a királynak, hogy mi történik majd ezután. Igazat mond ez az álom, és bizonyos a magyarázata.”

A király meg volt győződve arról, hogy az álom azt jelenti, amit Dániel mondott. Alázattal és megilletődve, „arcra borult, úgy hódolt Dániel előtt.” Így szólt: „Valóban a ti Istenetek az istenek Istene, a királyok ura és a titkok feltárója, ezért tudta feltárni ezt a titkot.”

Nabukodonozor visszavonta a bölcsek elpusztítására kiadott rendeletét. Megmenekültek, mert Dániel kapcsolatban volt a titkok Kinyilatkoztatójával. A király pedig „nagy méltóságra emelte Dánielt, sok és nagy ajándékot adott neki, majd Babilon város kormányzójává és a babiloni bölcsek előjárójává tette. Dániel viszont azt kérte a királytól, hogy Sadrakot, Mésakot és Abédnegót rendelje szolgálatba Babilon városában; Dániel pedig a királyi udvarban maradt.”

Az emberiség történelmét megörökítő krónikák úgy tüntetik fel, hogy a nem-

zetek fejlődése, birodalmak emelkedése és bukása az emberi akarat és vitézség függvénye, és az események alakulását nagymértékben emberek hatalma, becsvágya és szeszélye határozza meg. Isten Igéje azonban félrehúzza a függőnyt, és az emberi érdekek, hatalmak és indulatok minden pro és kontra ténykedése fölött, mögött és általuk meglátjuk a végtelen irgalmú Isten munkáját, aki csendben, türelmesen viszi véghez a maga szándékát.

Pál apostol páratlanul szép és kedves szavakkal tárta Athén bölcsei elé, hogy mi volt Isten célja a teremtéssel, valamint a fajok és népek felosztásával. „Az Isten, aki teremtette a világot – mondta az apostol –, ...az egész emberi nemzetiséget is egy vérből teremtette, hogy lakjon a föld egész felszínén, meghatározta elrendelt idejüket és lakóhelyük határait, hogy keressék az Istent, hátha kitapinthatják és megtalálhatják...” (ApCsel 17:24, 26–27).

Isten világossá tette, hogy akik akarnak, „a szövetség kötelékébe” (Ez 20:37) léphetnek. A teremtéssel az volt a szándéka, hogy a föld benépesüljön olyan lényekkel, akiknek a léte áldás lesz önmaguk és egymás számára, Teremtőjüknek pedig dicsőségére. Mindenki, aki akar, azonosulhat ezzel a szándékkal. Róluk szól: „a nép, amelyet magamnak formáltam... hirdesse dicséretemet!” (Ézsza 43:21).

Isten közölte törvényében azokat az elveket, amelyek mind az egyének, mind a nemzetek boldogságának igazi alapjai. Mózes kinyilatkoztatta erről a törvényről a zsidóknak: „...az által lesztek bölcsek és értelmesek...” „Mert nem üres beszéd az számotokra, hanem életet jelent nektek...” (5Móz 4:6; 32:47). Az Izráel számára megígért áldásokat Isten azonos feltételekkel és azonos mértékkel biztosítja minden népnek és minden egyes embernek a hatalmas ég alatt.

Évszázadokkal azelőtt, hogy egyes népek a cselekvés színterére léptek, a mindentudó Isten átfogva tekintetével a korszakokat, megjövendőlte a világbirodalmak emelkedését és bukását. Isten kinyilatkoztatta Nabukodonozornak, hogy a babiloni birodalom elbukik, és egy második birodalom támad, amelynek szintén lesz próbaideje. Annak a dicsősége is elmúlik, mert nem az igaz Istent dicsőíti, és egy harmadik birodalom lép helyébe, de az is letűnik, és a negyedik, amely erős, mint a vas, leigazza a világ népét.

Ha Babilon urainak – a leggazdagabb birodalom uralkodóinak –, gondjuk lett volna Jahve tiszteletére, a tőle kapott bölcsesség és hatalom hozzá kötötte és erősen tartotta volna őket. De ők csak akkor menekültek Istenhez, amikor nyugtalanok és tanácstalanok voltak. Ilyenkor – mivel nagy embereik nem segítettek rajtuk – Dánielhez hasonló embereknel kerestek segítséget; akikről tudták, hogy az élő Istent tisztelik, és Isten is tiszteli őket. Hozzájuk fordultak, hogy fejtsék meg nekik a Gondviselés titkait; mert jóllehet a büszke Babilon urai értelmes emberek voltak, de törvényszegésük miatt oly messzire sodródtak Istentől, hogy nem tudták felfogni a jövőjüket érintő kinyilatkoztatásokat és intéseket.

Isten Igéjének tanulója a nemzetek történelmében megláthatja az isteni jövendölések szó szerinti teljesedését. Babilon végül összeomlott, darabokra hullott és semmivé lett, mert uralkodóik jólétükben azt gondolták, hogy nem

függnek Istentől, és országuk dicsőségét emberi eredménynek tulajdonították. A médó-perzsa birodalmat a menny azért sújtotta haragjával, mert Isten törvényét lábbal tiporta. Az Úr félelme nem talált helyet a nép többségének szívében. Elharapódzott a gonoszság, istenkáromlás és romlottság. Az utána következő birodalmak még becstelenebbek, még erkölcstelenebbek voltak, és erkölcsi értékük mértéke egyre mélyebbre süllyedt.

A föld minden uralkodója a mennytől kapja hatalmát, és sikere azon múlik, hogyan használja azt. Mindegyikükhöz szól a mennyei Vigyázó: „Én öveztelek föl, noha nem ismertél” (Ézsa 45:5). Mindegyikük számára létkérdés, hogy levonja-e a tanulságot a Nabukodonozorhoz intézett szavakból: „Hagyj fel vétkeiddel, légy igazságos, és gonoszság helyett bánj irgalmasan a szegényekkel! Így boldogan élhetsz sokáig” (Dán 4:24).

Aki megérti ezeket a dolgokat – megérti azt is, hogy „az igazságosság felmagasztalja a népet;” hogy „...igazság teszi szilárdná a trónt,” és „...szeretet támogatja trónját” (Péld 14:34; 16:12; 20:28). Aki felismeri ezeknek az elveknek megvalósulását, amikor megmutatkozik Isten hatalma – annak hatalma, aki „királyokat taszít el és királyokat támaszt” –, az megérti a történelem filozófiáját.

Ez csak Isten szavában táruul fel világosan. Isten megmutatja benne, hogy a népek erőssége – éppúgy, mint az egyéneké – nem azokban a lehetőségekben és adottságokban rejlik, amelyek látszat szerint legyőzhetetlenné teszik őket; nem is elismert nagyságukban található. Erősségük mércéje az a hűség, amellyel betöltik Isten szándékát.

[<<< vissza a 3. tanulmányhoz](#)

4. Tanulmány javasolt olvasmánya

A NAGY KÜZDELEM, 427-437. (A VIZSGÁLATI ÍTÉLET)

„Nézém – mondja Dániel próféta –, míg királyi székek tétetének, és az öreg korú leüle; ruhája hófehér, és fejének haja, mint a tiszta gyapjú; széke tüzes láng, ennek kerekai égő tűz; tűzfolyam foly és jó vala ki az Ő színe felől; ezerszer ezeren szolgálának neki, és tízezerszer tízezeren állának előtte; ítélők ülének le, és könyvek nyitattának meg.” (Dn. 7:9–10)

Így táruul a próféta szeme elé az a kiemelkedő, ünnepélyes nap, amelyen az egész föld Bírāja megvizsgálja az emberek életét és jellemét, mindenkinek „cselekedetei szerint fizet”. Az Öregkorú: Isten, az Atya. A zsoltáríró ezt mondja: „Minekeltotte hegyek lettek és föld és világ formáltaték, öröktől fogva mindörökké Te vagy Isten” (Zsolt. 90:2). Isten az ítélet Bírāja, aki minden élet és minden törvény forrása. A szent angyalok pedig – „tízezerszer tízezer és ezerszer ezer” – szolgaként és tanúként vesznek részt ebben a nagy fontosságú törvénykezésben.

„És ímé az égnek felhőiben mint valami emberfia jöve; és méne az öreg korú-

hoz, és eleibe vivék Őt. És ada néki hatalmat, dicsőséget és országot, és minden nép, nemzet és nyelv néki szolgálja; az Ő hatalma örökkévaló hatalom, amely el nem múlik.” (Dn. 7:13–14). Ebben a leírásban nem Krisztus második adventjéről van szó, hanem arról, hogy Jézus a mennyben az Öregkorúhoz megy, hogy átvegye a hatalmat, a dicsőséget és az országot, amelyet – közbenjárói munkája befejeztével – neki az Isten. A prófécia szerint ez az esemény lesz a 2300 nap végén, azaz 1844-ben, és nem a második advent. Nagy Főpapunk a mennyei angyalok kíséretében belép a szentek szentjébe, és ott megjelenik Isten színe előtt, hogy elkezdje az emberért végzett szolgálatának utolsó szakaszát – a vizsgálati ítéletét és az engesztelést mindazokért, akikről bebizonyosodik, hogy részesülhetnek áldásaiban.

A jelképes szolgálat idején csak azokért folyt az engesztelés, akik előzőleg bűneiket megbánva és megvallva Isten elé léptek, és bűneik a bűnért hozott áldozat vére útján átkerültek a szenthelyre. Azon a súlyos napon, a végső engesztelés és vizsgálati ítélet napján Jézus csak azoknak az ügyével foglalkozik, akik magukat Isten gyermekeinek vallották. A gonoszok megítélése, ami egészen más és külön munka, később történik. „Az ítélet az Istennek házán” kezdődik. „Ha pedig először mi rajtunk kezdődik, mi lesz azoknak végük, akik nem engedelmeskednek az Isten evangéliumának?” (I. Pt. 4:17)

Az ítélezők az emberek nevét és cselekedeteit nyilvántartó mennyei könyvek alapján döntenek. Dániel próféta ezt mondja: „Ítéltők ülének le, és könyvek nyittatának meg”. Amikor János leírja ezt a jelenetet, hozzáteszi: „Majd egy más könyv nyittaték meg, amely az életnek könyve; és megítéltetének a halottak azokból, amik a könyvekbe voltak írva, az ő cselekedeteik szerint” (Jel. 20:12).

Az élet könyve azoknak a nevét tartalmazza, akik valaha is Isten szolgálatába léptek. Jézus azt mondta tanítványainak: „Örüljete, hogy a ti neveitek fel vannak írva a mennyben” (Lk. 10:20). Pál beszél hűségese munkatársairól, „akiknek neve benne van az élet könyvében” (Fil. 4:3). Dániel, bepillantva abba a „nyomorúságos idő”-be, „amilyen (még) nem volt”, kijelenti, hogy Isten népe, „aki csak beírva találta a könyvben”, megszabadul. A Jelenések könyvének írója pedig azt mondja, hogy csak azok lépnek be Isten városába, „akik beíratk az élet könyvébe, amely a Bárányé” (Dn. 12:1; Jel. 21:27).

„Egy emlékkönyv iraték” az Úr előtt, amelyben feljegyzik azoknak a jócselekedeteit, „akik félik az Urat és becsülik az Ő nevét” (Mal. 3:16). Hitből mondott szavait és szeretetből fakadó tetteiket nyilvántartják a mennyben. Nehémiás erre hivatkozik, amikor ezt mondja: „Emlékezzél meg énrólam én Istenem... és ne engedd, hogy eltöröltsenek az én jótéteményeim, melyeket cselekedtem vala az én Istenem házával” (Neh. 13:14). Az „emlékezés könyve” minden igaz tettet halhatatlanná tesz. Minden legyőzött kísértést, minden leküzdött bűnt, minden kedves, részvételtjes szót híven feljegyez a krónika. E könyvek minden áldozatot, Krisztusért elviselt szenvedést és fájdalmat megörökítenek. A zsoltáríró ezt mondja: „Bujdosásomnak számát jól tudod: szedd tömlődbe könnyei-

met! Avagy nem tudod-é azoknak számát?” (Zsolt. 56:9).

A bűnökről is feljegyzés készül: „Mert minden cselekedetet az Isten ítéletre előhoz, minden titkos dologgal, akár jó, akár gonosz legyen az”. „Minden hivalkodó beszédért, amit beszélnek az emberek, számot adnak majd az ítélet napján.” A Megváltó így szólt: „A te beszédeidből ismertetem... hamisnak” (Préd. 12:16; Mt. 12:36–37). A titkos szándékok és indítékok is bekerülnek a tévedhetetlen nyilvántartásba; mert Isten „megvilágítja a sötétség titkait, és nyilvánvalóvá teszi a szívek szándékait” (I. Kor 4:5). „Ímé, felíratott előttem... megfizetek... vétkeitekért és atyáitok vétkeiért mind együtt, szól az Úr” (Ésa. 65:6–7).

Isten minden cselekedetet megvizsgál; és e tettek a mennyei könyvekben hűségéről vagy hűtlenségről tanúskodnak. Minden név mellett félelmes pontossággal van feltüntetve minden helytelen szó, minden önző tett, minden teljesíthetetlen feladat, minden titkos bűn, minden ravasz képmutatás. A semmibe vett mennyei intéseket és dorgálásokat, az elfecsérelt pillanatokat, a kihasználatlan alkalmat, a jó vagy rossz befolyást és messzeható következményeit a nyilvántartást vezető angyal mind feljegyzi.

Az ítéletben Isten törvénye lesz a jellem és az élet mércéje. Bölcs Salamon ezt mondja: „Istent féljed, és az Ő parancsolataid megtartsad; mert ez az embernek földolga! Mert minden cselekedetet az Isten ítéletre előhoz” (Préd. 12:15–16). Jakab apostol így inti testvéreit: „Úgy szóljatok és cselekedjete, mint akiket a szabadság törvénye fog megítélni” (Jak. 2:12).

Akik az ítéletben „méltókká tételnek”, azok feltámadnak az igazak feltámadásakor. Jézus ezt mondta: „Akik méltókká tételnek, hogy ama világot elvegyék, és a halálból való feltámadást, ... hasonló az angyalokhoz; és az Isten fiai, mivelhogy a feltámadásnak fiai” (Lk. 20:35–36). Azt is kijelentette, hogy azok, „akik a jót cselekedték”, „az élet feltámadása”-ban részesülnek (Jn. 5:29). A halott igazak csak az ítélet lezárása után támadnak fel. Ekkor „méltókká tételnek” „az élet feltámadására”. Egyértelmű tehát, hogy nem lesznek személyesen jelen azon a törvénykezésen, amelyen életüket megvizsgálják, és ügyüket eldöntik. {GC 482.3}

A védő maga Jézus Krisztus. Ő képviseli ügyüket Isten előtt. „Ha valaki vétkezik, van Szószólónk az Atyánál, az igaz Jézus Krisztus” (I. Jn. 2:1). „Mert nem kézzel csinált szentélybe, az igazinak csak másolatába ment be Krisztus, hanem magába a mennybe, hogy most Isten színe előtt megjelenjék érettünk.” „Ennekokáért Ő mindenképpen üdvözítheti is azokat, akik ő általa járulnak Istenhez, mert mindenha él, hogy esedezzek érettük.” (Zsid. 9:24; 7:25)

A könyvek megnyílnak az ítéletkor, és Isten megvizsgálja azoknak az életét, akik hittek, illetve hisznek Jézusban. Védőügyvédünk a föld első lakóitól kezdve minden nemzedékben élők ügyét felhossa; és a sort az élőkkel zárja. Minden név szóba kerül; minden ügyet alaposan megvizsgál. Isten számos nevet elfogad, másokat elutasít. Azoknak a nevét, akiknek meg nem bánt és el nem rendezett bűneit őrzi a mennyei nyilvántartás, Isten kitörli az élet könyvéből, és

az emlékezés könyve jótetteiket sem tartja tovább számon. Az Úr kijelentette Mózesnek: „Aki vétkezett ellenem, azt törlöm ki az én könyvemből” (II. Móz 32:33). Ezékiel próféta pedig ezt mondja: „Ha az igaz elhajol az ő igazságától és gonoszságot cselekszik... semmi igazságairól, amelyeket cselekedett, emlékezés nem léssen” (Ez. 18:24).

Azoknak a neve mellett, akik őszintén megbánták bűneiket, és hittel igényelték Krisztus engesztelő áldozatként bemutatott véré, ez olvasható: bocsánatot kapott. Mivel Krisztus igazságának részesei lettek, és jellemük összhangba került a menny törvényével, Isten eltörli bűneiket, őket pedig méltónak ítéli az örök életre. Az Úr kijelenti Ésaías próféta által. „Én, én vagyok, aki eltörölöm álnokságaidat énmagamért, és bűneidről nem emlékezem meg!” (Ésa. 43:25). Jézus ezt mondta. „Aki győz, az fehér ruhákba öltözik; és nem törlöm ki annak nevét az élet könyvéből, és vallást teszek annak nevére az én Atyám előtt és az Ő angyalai előtt”. „Valaki azért vallást tesz énrólam az emberek előtt, én is vallást teszek arról az én mennyei Atyám előtt; aki pedig megtagad engem az emberek előtt, én is megtagadom azt az én mennyei Atyám előtt” (Jel. 3:5; Mt. 10:32–33).

A földi törvényszékek döntései iránt tanúsított legnagyobb érdeklődésünk is csak halvány árnyéka annak az érdeklődésnek, amit a mennyei törvényszék tanúsít, amikor az élet könyvébe bejegyzett neveket az egész föld Bírója megvizsgálja. Mindazok bűneire, akik a Krisztus vérébe vetett hit által győztek, a mennyei Közbenjáró bocsánatot igényel, hogy visszajuthassanak édeni otthonukba, és megkoronázott társaikkal ők is „az előbbi hatalom” (Mik. 4:8) örökösei lehessenek. Sátán azt gondolta, hogy az ember elámitásával és megkísértésével megghiúsíthatja azt a tervet, amelyet Isten az ember teremtetésével meg akart valósítani. Krisztus pedig most azt kéri, hogy ez a terv úgy váljon valóra, mintha az ember soha nem bukott volna el. Népe számára nemcsak bocsánatot és megigazítást kér, hanem részt is dicsőségéből és helyet a trónján.

Miközben Jézus védelmébe veszi a kegyelem országának alattvalóit, Sátán törvényszegéssel vádolja őket Isten előtt. A nagy csaló kétkedést próbált keltetni bennük, hogy elveszítsék Istenbe vetett bizalmukat; hogy elszakadjanak szeretetétől; és áthágják törvényét. Most pedig ő mutat rá életükre, jellemük fogyatékoságaira, Krisztustól idegen lényükre, amellyel szégyent hoztak Megváltójukra; rámutat minden bűnükre, amelyeket ő sugallt, és mindezek miatt alattvalóinak igényli őket.

Jézus nem mentegeti e megvádoltak bűneit, de rámutat bűnbánatukra és hitükre, és megsebzett kezét az Atya és a szent angyalok előtt felemelve ezekkel a szavakkal kér bocsánatot számukra: Név szerint ismerem őket. Markaimba met-szettem őket. „Isten előtt kedves áldozatok: a töredelmes lélek; a töredelmes és bűnbánó szív, oh Isten nem veted Te meg!” (Zsolt. 51:19) Népe vádlójának pedig ezt mondja: „Dorgáljon meg téged az Úr, te Sátán; dorgáljon meg az Úr, aki magáévá fogadja Jeruzsálemet. Avagy nem tűzből kikapott üszök-e ez?” (Zak. 3:2) Krisztus fel fogja öltöztetni hűséges gyermekeit a maga igazságosságába,

hogy Atyja elé állíthassa „dicsőségben az egyházat, úgy, hogy azon ne legyen szeplő, vagy sömörgőzőn, vagy valami afféle” (Ef. 5:27). Nevük be van írva az élet könyvébe, és ez van feljegyezve róluk: „Fehérben fognak velem járni; mert méltók arra” (Jel. 3:4).

Így valósul meg teljes egészében az újszövetségben foglalt ígért: „Megbocsátom az ő bűneiket, és vétkeikről többé meg nem emlékezem”. „Azokban a napokban és abban az időben, azt mondja az Úr, kerestetik az Izrael bűne, de nem lesz; a Juda vétkei, de nem találtnak” (Jer. 31:34; 50:20). „És ama napon az Úrnak csemetéje ékes és dicsőséges lesz, és a földnek gyümölcse nagyságos és díszes Izrael maradékának. És lesz, hogy aki Sionban meghagyatik, és Jeruzsálemben megmarad, szentnek mondatik, minden, valaki Jeruzsálemben az élők közé beíratott” (Ésa. 4:1–2).

A vizsgálati ítélet és a bűnök eltörlése az Úr második adventje előtt lezárul. Mivel a halottakat a könyvek nyilvántartása alapján ítélik meg, az ítélet lezárta előtt nem lehet a bűnöket eltörölni. Péter apostol azonban világosan kijelenti, hogy Isten akkor törli le a hívők bűneit, amikor eljönnek „a felüdülés idei az Úrnak színétől”, hogy „elküldje a Jézus Krisztust” (Acs. 3:19–20). Amikor a vizsgálati ítélet lezárul, Krisztus eljön, és jutalma is vele, hogy megfizessen mindenkinek cselekedetei szerint.

A jelképes szolgálatban a főpap, miután elvégezte az engesztelést Izraelért, kijött a szent sátorból és megáldotta a gyülekezetet. Krisztus is közbenjárói munkája befejezésekor „a bűn hordozása nélkül fog megjelenni azoknak, akik várják Őt üdvösségükre” (Zsid. 9:28), hogy örök életet adjon várakozó népének. Miként a főpap a szenthelyről eltávolított bűnöket megvallotta Azázel bakjának feje felett, Krisztus is a megvallott bűnöket Sátánra, a bűn kezdeményezőjére és felbujtójára fogja helyezni. Miként az Izrael bűneit hordozó bakot „kietlen földre” (III. Móz. 16:22) küldték, Sátán is, azokkal a bűnökkel a vállán, amelyeket Isten népével elkövetett, ezer évig az akkor már kietlen és lakatlan föld határai közé lesz zárva. Végül abban a tűzben, amely minden gonoszt elpusztít, Sátánnak a bűn minden büntetését el kell szenvednie. Így jut célba a nagy megváltási terv a bűn végső megsemmisítésével és a bűn megtagadójának megszabadításával.

Az ítéletre kijelölt időben – a 2300 nap végén, azaz 1844-ben – elkezdődött a vizsgálat és a bűnök eltörlése. Azoknak, akik valaha is magukra vették Krisztus nevét, át kell esniük az alapos vizsgálaton. Mind az élőket, mind a holtakat megítélik „azokból, amik a könyvekbe voltak írva, az ő cselekedeteik szerint”.

A meg nem bánt és el nem hagyott bűnökre nem lesz bocsánat. E bűnök bent maradnak a mennyei könyvekben, és tanúskodnak a bűnös ellen az ítélet napján. Mind a nappali fényben, mind az éj sötétjében elkövetett bűnök nyilvánvalóak és leplezetlenek a Bíró előtt. Isten angyalai tanúi voltak minden bűnnek, és feljegyezték őket a mennyei könyvekbe. A bűnt lehet titkolni, tagadni, leplezni apa, anya, feleség, gyermekek és barátok előtt; lehet, hogy egyáltalán nem gyanítja senki sem, de a mennyei lények előtt leplezetlen. A legsötétebb éj

sötétje, minden álnok, titkos mesterkedés sem képes egyetlen gondolatot sem eltakarni az Örökkévaló elől. Isten pontos feljegyzést őriz minden hamis számve-tésről és minden tisztességtelen ügyről. Őt nem téveszti meg a kegyesség látsza-ta. Tévedhetetlenül ítéli meg a jellemet. Az embert megtévesztik a romlott szívű emberek, de Isten átlát minden álruhán; Ő olvas az ember szívében.

Micsoda ünnepélyes gondolat! Egyik nap a másik után az örökkévalóságba torkollik újabb feljegyzésekkel terhelve meg a mennyei könyveket. Az egyszer kimondott szavakat vagy végrehajtott tetteket nem lehet többé meg nem tör-téntté tenni. Az angyalok feljegyzik mind a jót, mind a rosszat. A mennyei köny-vekből a föld leghatalmasabb hódítója sem törölheti ki egyetlen nap eseményeit sem. Tetteink, szavaink, sőt még legtitikosabb szándékaink is latba esnek az íté-letkor, amely üdvösségről, illetve kárhozatról dönt. Tetteink bizonyosságot tesznek felmentésünk vagy elítélésünk mellett, még akkor is, ha elfelejtjük őket.

Miként a művész sima tábláján az arc, a jellem is híven és tévedhetetlen pon-tossággal rajzolódik ki a mennyei könyvekben. Mégis milyen kevésbé érdekli az embert az a feljegyzés, amelyre mennyei lények tekintete esik. Ha a látható és láthatatlan világot elválasztó lepel fellebbenhetne, és az ember láthatná, amint egy angyal feljegyez minden szót és tettet, amely az ítéletkor ismét előkerül, na-ponta mennyi szó maradna kimondatlanul és mennyi cselekedet elvégeztetlenül!

Az ítélezők tüzetesen megvizsgálják, miként használtuk képességeinket. Mire fordítottuk a mennytől kölcsön kapott talentumot? Vajon az Úr, amikor eljön, kamatostól kapja-e vissza a sajátját? Gyarapítottuk-e a reánk bízott – a kezünkbe, a szívünkbe és az agyunkba helyezett – képességeket Isten dicsősé-gére és a világ áldására? Hogyan használtuk időnket, tollunkat, hangunkat, pén-zünket, befolyásunkat? Mit tettünk a szegények, a lesújtottak, az árvák és az özvegyek személyében megjelenő Krisztusért? Isten a Szent Igének örököseivé tett bennünket. Mit tettünk a világossággal, és az igazsággal, amit azért kaptunk, hogy embereket bölcsé tegyünk az üdvösségre? Semmi haszna nincs annak, ha csak valljuk, hogy hiszünk Krisztusban; csak a cselekvő szeretet igazi. És csak a szeretet tesz Isten szemében értékesé minden cselekedetet. Amit szeretetből teszünk, bármilyen kicsinek tűnjék is az emberek értékelése szerint, Isten elfo-gadja és megjutalmazza.

A mennyei könyvek felfedik az eltítkolt önzést. A mások iránti kötelességek elmulasztásáról is feljegyzés készül, és arról is, ha megfeledezünk a Megváltó kívánalmairól. Az ember látni fogja, milyen sokszor fordította Sátán szolgálatára idejét, gondolatait és erejét, ami pedig Istent illette volna meg. Szomorú az a feljegyzés, amit az angyalok a mennyben készítenek. Értelmes lényeket, Krisz-tus állítólagos követőit leköti a világi javak szerzése és a földi örömek élvezete. Pénzt, időt, erőt áldoznak hivatkozásra és önző élvezetekre. De imádkozásra, a Szentírás kutatására, lelkük megalázására és bűneik megvallására csak rövid pillanatokat fordítanak.

Sátán számtalan tervet eszel ki gondolataink lekötésére, hogy ne foglalkoz-

zunk azokkal a dolgokkal, amelyeket a legjobban kellene ismernünk. Az őscsaló gyűlöli azokat a nagyszerű igazságokat, amelyek nyomán az ember megismeri az engesztelő áldozatot és a korlátlan hatalmú Közbenjárót. Sátán tudja, hogy számára minden azon múlik, hogy el tudja-e az emberek figyelmét terelni Jézusról és az igazságról.

Azok, akik részesülni akarnak a Megváltó közbenjárásának áldásaiban, ne engedjék, hogy szentségük és istenfélelmük elmélyítését bármi is gátolja! Szórákozás, hivalkodás és nyereszkedés helyett fordítsák inkább az értékes órákat az igazság buzgó, imádságos kutatására. A szentély és a vizsgálati ítélet tanát Isten népének jól kell ismernie. Mindannyiunknak tudni kell, hogy nagy Főpapuknak mi a tisztsége és munkája. Különbösen soha nem lesz olyan hitünk, amilyenre most van szükség, és soha nem fogjuk tudni betölteni azt a helyet, amelyet Isten nekünk szán. Minden egyes ember üdvözülhet, illetve elveszhet. Mindenkinek az ügye függőben van Isten ítélőszéke előtt. Mindenkinek szemtől szemben kell a nagy Bíróval találkoznia. Milyen fontos tehát, hogy mindenki sokat elmélkedjék ezeken az ünnepélyes jeleneteken: az ítélők leülnek, a könyvek megnyílnak, és a napoknak végén Dániellel együtt minden egyes ember felkel sorsára.

Mindazoknak, akik ismerik ezeket az igazságokat, bizonyosságot kell tenniük arról a nagyszerű üzenetről, amelyet Isten bízott rájuk. A mennyei templom annak a munkának a központja, amelyet Krisztus végez az emberiségért. Ez a munka a föld minden lakóját érinti. Elénk tárja a megváltás tervét, elvisz minket egészen az idők végéig, és megmutatja az igazság és a bűn közötti küzdelem diadalmas kimenetelét. A legfontosabb dolog, hogy mindenki tüzetesen kutassa ezeket a témaköröket, és hogy meg tudjon felelni mindenkinek, aki reménységének oka felől érdeklődik.

Krisztus közbenjárása az emberért a mennyei templomban éppoly lényeges része a megváltás tervének, mint halála volt a kereszten. Halálával Krisztus elkezdte a megváltás munkáját, feltámadása után pedig a mennybe ment, hogy befejezze. Hittel a függöny mögé kell lépnünk, „ahová útnyitóul bement éretünk Jézus” (Zsid. 6:20). A Golgota keresztségének fénye tükröződik vissza azon a helyen. Ott többet megérthetünk a megváltás titkaiból. Az ember megváltása végtelen sokba került a mennynek; ez az áldozat arányban áll Isten áthágott törvényének legsúlyosabb kívánalmaival. Jézus megnyitotta az utat az Atya trónjához. Közbenjár az emberért, hogy azok, akik hittel fordulnak hozzá, kívánságait őszintén Isten elé tárhassák.

„Aki elfedezi az ő vétkeit, nem lesz jó dolga; aki pedig megvallja és elhagyja, irgalmasságot nyer” (Pld. 28:13). Ha azok, akik hibáikat eltitkolják, és igazolni próbálják, meglátnák, hogy Sátán miként ujjong, és miként csúfolja Krisztust és a szent angyalokat miattuk, sietve megvallanak és elhagynak bűneiket. Sátán a jellemhibákat kihasználva megpróbálja a személyiséget befolyásolni. Tudja, hogy ez sikerülni fog, ha az ember melengeti a hibáit. Ezért folyvást igyekszik Krisztus követőit a végzetes filozófiával félrevezetni, hogy úgy sem tudnak győzni. De

Jézus – megsebzett kezére és összezúzott testére mutatva – képviseli ügyüket, és ezt mondja azoknak, akik követni akarják; „Elég néked az én kegyelmem” (II. Kor. 12:9). „Vegyétek föl magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok: és nyugalmat találtok a ti lelkeiteknek. Mert az én igám gyönyörűsége, és az én terhem könnyű” (Mt. 11:29–30). Senki se higgye tehát, hogy nem tud megváltozni. Isten hitet és erőt ad hibái legyőzéséhez.

Most van a nagy engesztelési nap. Az Úr azt kívánta, hogy míg a jelképes szolgálat főpapja Izraelért engesztelést végez, az egész Izrael, bűnbánattal és alázattal sanyargassa meg lelkét előtte, hogy ki ne „irtassék ... az ő népe közül”. Annak pedig, aki azt akarja, hogy neve bent maradjon az élet könyvében, most e rövid kegyelmi idő alatt kell bűnbánó szívvel és őszinte megtéréssel megsanyargatnia lelkét Isten előtt. Tartsunk mélységes, lelkiismeretes önvizsgálatot! A léhaságból és felszínességből, amit oly sok állítólagos keresztény megenged magának, ki kell gyógyulni. Súlyos harc vár mindazokra, akik uralomra törő bűnös természetüket igába akarják hajtani. A felkészülés munkája személyes munka. Nem csoportosan fogunk üdvözülni. Az egyik ember tisztasága és odaszentelődése nem ellensúlyozza e tulajdonságok hiányát a másikkba. Minden nemzetnek meg kell jelennie Isten ítélőszéke előtt, de Isten minden egyes ember ügyét olyan alaposan vizsgálja meg, mintha rajta kívül nem volna senki más a földön. Mindenkinek a mérce alá kell állnia. Senkin sem maradhat egyetlen folt, vagy sömörgőzén, vagy valami afféle.

Ünnepélyesek azok a jelenetek, amelyek az engesztelés záró szakaszához kapcsolódnak. Súlyos érdekek fűződnek e munkához. A mennyei templomban most folyik az ítélet. Már hosszú évek óta tart. Hamar – senki sem tudja, hogy milyen hamar – az élők nevéhez érnek. Isten félelmes jelenlétében kerül mérlegre az életünk. Most fogadjuk meg – jobban, mint valaha – a Megváltó figyelemztetését: „Vigyázzatok és imádkozzatok, mert nem tudjátok, mikor jó el az az idő” (Mk. 13:33). „Hogyha tehát nem vigyázol, elmegyek hozzád, mint a tolvaj, és nem tudod, mely órában megyek hozzád” (Jel. 3:3).

A vizsgálati ítélet lezárulásakor mindenkinek eldől a sorsa – életre vagy halálra. A kegyelemidő röviddel az előtt ér véget, hogy az Úr megjelenik az ég felhőiben. Krisztus – miként a Jelenések könyve ismerteti – előre látva korunkat, kijelentette: „Aki igazságtalan, legyen igazságtalan ezután is; és aki fertelmes, legyen fertelmes ezután is; és aki igaz, legyen igaz ezután is; és aki szent, szenteltesse meg ezután is. És ímé hamar eljövök; és az én jutalmam velem van, hogy megfizessek mindenkinek, amint az ő cselekedete lesz” (Jel. 22:11–12).

Az igazak és a gonoszok ekkor még élnek halandó életüket a földön. Az emberek ültetnek és építenek, esznek és isznak, mit sem tudva arról, hogy a mennyei templomban elhangzott a végső, megmásíthatatlan döntés. Az özönvíz előtt, amikor Noé belépett a bárkába, Isten bezárta a bárka ajtaját, a gonoszok pedig kívül maradtak. Az utóbbiak, nem tudva, hogy végzetük megpecsételődött, még hét napig éltek nemtörődöm, élvezetszerető életüket, és kinevették a közelgő

ítéletre figyelmeztető intéseket. „Akképpen lesz – mondja a Megváltó – az ember Fiának eljövetele is” (Mt. 24:39). Csendben, észrevétlenül, mint éjféltor a tolvaj, jön el a döntő óra, amelyben minden ember sorsa megpecsételődik; és Isten végleg visszavonja kegyelmét a bűnöstől.

„Vigyázzatok azért..., hogy ha hirtelen megérkezik, ne találjon titeket aludva” (Mk. 13:35–36). Veszélyben vannak azok, akik belefáradtak az örökösbe, a világ varázsai felé fordulnak. Miközben az üzletember belemerül a nyereség-hajhászásba, a szórakozni vágyó élvezetet keres, a divat rabja ékességeit rendezgeti – lehet, hogy pont abban az órában mondja ki az egész föld Bírāja az ítéletet: „Megmérettél a mérlegen, és híjával találtattál” (Dn. 5:27).

TAPASZTALATOK, LÁTOMÁSOK, 41-43. (A 2300 NAP VÉGE)

Láttam egy királyi széket, amelyen az Atya és a Fiú ültek. Jézust szemléltem s kedves alakjában gyönyörködtem. Az Atya alakját nem láthattam, mert ragyogó fényben tündöklő felhő eltakarta. Megkérdeztem Jézust, hogy vajon Atyjának is hozzá hasonló alakja van-e? Kijelentette, hogy igen, de azt én nem láthatom, mert ha személyének dicsőségét megpillantanám, azonnal meghalnék. A királyiszék előtt láttam a Jézust váró népet – Isten egyházát – és a világot. Két csoportot láttam. Az egyik mély hódolattal hajolt meg Isten trónja előtt, a másik ellenben részvétlenül és gondtalanul állt helyén. Azok, akik meghajolva álltak a királyiszék előtt, imádkoztak és Jézusra tekintettek fel. Jézus pedig Atyjára tekintett és úgy látszott, hogy könnyögött érettük. Világosság áradt szét az Atyáról a Fiúra, majd tőle az imádkozó seregbe. Ezután rendkívüli fényesség áradt ki az Atyától a Fiúra és a Fiúról a királyiszék előtt álló népre. De csak kevesen fogadták el e nagy világosságot. Sokan kiléptek alóla, s azonnal ellene állottak; mások gondtalanok voltak, nem ügyeltek rá s így elhagyta őket. Néhányan azonban a legnagyobb figyelemmel kísérték, odamentek és ők is leborultak a kicsi, imádkozó sereggel. E kis csapat minden egyes tagja elnyerte a világosságot, rendkívül örültek neki, arcuk sugárzott dicsőségétől.

Láttam, amint az Atya felemelkedett a királyiszékről s tüzes szekéren a szentek szentjébe ment, a kárpit mögé és ott helyet foglalt. Jézus felemelkedett a királyiszékről és azok legtöbben, akik előtte leborultak, vele együtt felemelkedtek. Egyetlen fénysugarat sem láttam, amely Jézusról a gondtalan csapatra áradt volna szét, mikor helyéről felemelkedett. A legteljesebb sötétségben voltak. Azok, akik Jézussal együtt felemelkedtek, midőn a trónról felemelkedett, szemeiket állandóan reá irányították, és Ő egy kis darabig vezette őket. Erre felemelte jobbát és hallottuk nyájas szavát: „Várjatok itt, Atyámhoz megyek, hogy átvegyem az országot; tartsátok tisztán ruháitokat, s csakhamar visszatérek a menyegzőről, s magamhoz veszek benneteket.” Erre egy tüzes kerekkel ellátott, angyaloktól övezett felhőszekér jött arra a helyre, amelyen Jézus volt. Beszállt a kocsiba s a

szentek szentjébe vitetett, ahol az Atya ült. Ekkor láttam Jézust, a nagy Főpapot, az Atya előtt állni. Ruhájának szegélyén csengők és gránátalmák váltakoztak. Azok, kik Jézussal együtt felemelkedtek, hitben a szentek szentjébe követték Őt és így imádkoztak: „Atyánk, add nekünk Lelkedet!” Erre Jézus kiárasztotta rájuk a Szentlelket. Jézus leheletében világosság, hatalom, sok szeretet, öröm és békesség volt.

Most ama csapat felé fordultam, amely leborultan a királyiszek előtt állott; még mindig nem tudták, hogy Jézus elhagyta őket. Úgy látszott, mintha Sátán lett volna a királyiszek mellett és megkísérelte Isten művét munkálni. Láttam, amint feltekintettek a trónhoz és így imádkoztak: „Atyám, add nekünk lelkedet!” Sátán erre rájuk árasztotta szentségtelen befolyását; leheletében sok világosság és erő volt de hiányzott belőle a mindent megédesítő szeretet, az öröm és békesség. Sátán célja az volt, hogy tévelyítsen, visszatartson és megcsalja Isten gyermekeit.

[<<< vissza a 4. tanulmányhoz](#)

5. Tanulmány javasolt olvasmánya

A NAGY KÜZDELEM, 378-385. (A SZENTEK SZENTJÉBEN)

A szentély tana volt az a kulcs, amely megadta az 1844-es csalódás nyitját. Egy kerek, összefüggő és harmonikus igazságrendszerre derített fényt. Ennek ismeretében világossá vált, hogy Isten irányította a nagy adventmozgalmat. Egyértelmű lett, hogy Isten népének mi volt a szerepe, és az is, mi lesz a további feladata. Jézus tanítványai gyötrelmük és csalódásuk szörnyű éjszakája után „örvendezének..., hogy látják vala az Urat”. Így örültek azok is, akik hittel várták Jézus második eljövetelét. Hitték, hogy Uruk megjelenik dicsőségben, és megjutalmazza szolgáit. De amikor reményeik meghíúsultak, szem elől veszítették Jézust, és mint Mária a sírnál, ezt zokogták: „Elvitték az én Uramat, és nem tudom, hová tették.” És most a szentek szentjében újra „meglátták” Jézust, könyörülő Főpapjukat, aki nemsokára királyként és szabadítóként jelenik meg. A szenthelyről sugárzó fény megvilágította a múltat, a jelent és a jövőt. Tudták, hogy a gondviselő Isten tévedhetetlenül vezette őket. Habár az első tanítványokhoz hasonlóan ők sem értették azt az üzenetet, amit tolmácsoltak, de az üzenet minden vonatkozásban helyes volt. Hirdetésével betöltötték Isten szándékát, és amit az Úrért tettek, nem volt hiábavaló. Újjászületve „élő reménységre”, „kibeszélhetlen és dicsőült örömmel örvendeztek”.

Mind Dániel prófécijája: „Kétezer és háromszáz estvéig és reggelig, azután kiderül a szenthely igazsága” (8:14), mind pedig az első angyali üzenet: „Féljétek az Istent, és néki adjatok dicsőséget; mert eljött az Ő ítéletének órája”, a vizsgálati ítéletre és a szentek szentjében szolgáló Krisztusra, nem pedig a népe

megváltására és a gonoszok elpusztítására megjelenő Krisztusra hívta fel a figyelmet. A krisztusvárók nem a prófétikus időszakok kiszámításában tévedtek, hanem abban, hogy milyen esemény lesz a 2300 nap végén. E tévedés miatt csalódtak. De mindaz, amit a próféta megjövendölt, és mindaz, amit a Szentírás bizonyossága alapján várhattak volna, megvalósult. Pontosan akkor, amikor reményeik meghiúsulása miatt siránkoztak, történt meg az üzenetben megjövendölt esemény, amelynek be kellett teljesednie, mielőtt az Úr eljön, hogy szolgáit megjutalmazza.

Krisztus megjelent, de nem a földön, ahogy várták, hanem Isten templomában, a mennyei szentek szentjében, ahogy azt az árnyékszolgálat jelezte. Dániel próféta azt mondja, hogy Krisztus ekkor az Öregkorúhoz lép: „Látám éjszakai látásokban, és ímé az égnek felhőiben mint valami emberfia jöve” – nem a földre, hanem – „az Öregkorúhoz, és eleibe vivék Őt” (Dn. 7:13).

Ezt Malakiás próféta is megjövendölte: „Mindjárt eljön az Ő templomába az Úr, akit ti kerestek, és a szövetségnek követe, akit ti kívántok; ímé eljön, azt mondja a Seregeknek Ura” (Mal. 3:1). Az Úr váratlanul lépett be templomába. Erre népe nem számított. Ott nem keresték. Azt hitték, hogy a földre jön, és „tűznek lángjában” „bosszút áll azokon, akik nem ismerik az Istent, és akik nem engedelmeskednek... evangéliumának” (II. Thessz. 1:8).

A nép azonban még nem volt felkészülve arra, hogy Urával találkozzék. Még hiányzott valami a felkészülésükhöz. Világosságra volt szükségük, amely figyelmüket Isten mennyei templomára irányítja, hogy Főpapjuk szolgálatának hitben való felismerése közben új feladatokat lássanak meg. Az egyháznak további intő és eligazító üzenetet kellett kapnia.

Ezt mondja a próféta: „Kicsoda szenvedheti el az Ő eljövételének napját? És kicsoda áll meg az Ő megjelenésekor? Hiszen olyan Ő, mint az ötvösnek tüze, és a ruhamosónak lúgja! És ül mint ötvös vagy ezüst-tisztogató és megtisztítja Lévi fiait és fényessé teszi őket, mint az aranyat és ezüstöt; és igazsággal visznek ételáldozatot az Úrnak” (Mal. 3:2–3). Azoknak, akik akkor élnek a földön, amikor Krisztus befejezi közbenjárását a mennyei templomban, a szent Isten színe előtt közbenjáró nélkül kell megállniuk. Ruhájuknak hótisztának kell lennie, jellemüknek „a meghintés vére” által meg kell tisztulnia a bűntől. Isten kegyelme és kitartó emberi igyekezet által győzniük kell a bűn ellen vívott harcban. Miközben a vizsgálati ítélet folyik a mennyben, és Krisztus a bűnbánó hívők bűneit eltávolítja a templomból, a földön Isten népe között a tisztogatás, a bűntől való szabadulás különleges munkájának kell végbemennie. Ezt a munkát még világosabban megismerhetjük a Jelenések 14. fejezetében foglalt üzenetből.

E munka lezárulásakor Krisztus követői készen lesznek Uruk fogadására. „És kedves lesz az Úrnak a Júda és Jeruzsálem ételáldozatja, mint a régi napokban és előbbi esztendőkből” (Mal. 3:4). Akkor az egyház, amelyet Urunk magához fogad eljövetelekor, dicsőséges egyház lesz, amelyen nem lesz „szeplő vagy sömörögzés, vagy valami afféle” (Ef. 5:27). Akkor olyan lesz, „mint egy hajnal, szép,

mint a hold, tiszta mint a nap, rettenetes, mint a zászlós tábor” (Én. én. 6:7).

Arról az Úrról, aki eljön templomába, Malakiás azt is megjövendöli, hogy másodszor is eljön a földre, hogy végrehajtsa az ítéletet. Malakiás e szavakkal mondja ezt el: „Ítéletre indulok hozzátok, és gyors tanú leszek a szemfényvesztők ellen, a paráznák és hamisan esküvők ellen, és azok ellen, akik megrövidítik a munkásnak bérét, az özvegyet és árvát, és akik nyomorgatják az idegent, és nem félnek engem, azt mondja a Seregeknek Ura” (Mal. 3:5). Júdás ugyanerről a jelenetről ezt mondja: „Ímé eljött az Úr az Ő sok ezer szentjével, hogy ítéletet tartson mindenek felett, és feddőzzék mindazok ellen, akik közöttük istentelenek, istentelenségüknek minden cselekedetéért” (Júd 14–15). Ez az eljövétel és az, amikor az Úr az Ő templomába jön el, két különböző és különálló esemény.

Dániel próféciaja (8:14) szemlélteti azt a jelenetet, amikor Krisztus mint Főpapunk belép a szentek szentjébe, hogy megtisztítsa a templomot. Az Emberfiának az Öregkorú elé lépése – ahogy azt Dn. 7:13 mondja el –, és az Úr templomába jövele – ahogy Malakiás jövendöli –, ugyanaz az esemény. A vőlegénynek a menyegzőre érkezése is ezt szimbolizálja; erről Krisztus a tíz szűzről szóló példázatában beszélt (lásd Mt. 25:6).

1844 nyarán és őszén hangzott fel az „Ímhol jó a Vőlegény!” kiáltás. Akkor alakult ki a bölcs és a bolond szűzekkel ábrázolt két csoport: az egyik örömmel várta az Úr megjelenését, és szorgalmasan készülődött a vele való találkozásra, a másik pedig félt, és félelemből cselekedett; meg volt elégedve az igazság elméleti ismeretével, de nélkülözte az igazi kegyességet. A példázatban azok, akik a vőlegény érkezésekor „készen valának, bemenének övele a menyegzőbe”. A vőlegény – e kép szerint – a menyegző előtt jön. A menyegző azt a jelenetet szimbolizálja, amikor Krisztus átveszi országát. A Szent Várost, az Új Jeruzsálemet, amely Isten országának fővárosa és jelképe, az angyal „menyasszony”-nak, „a Bárány feleségé”-nek nevezi. Az angyal ezt mondja Jánosnak: „Jer, megmutatom néked a menyasszonyt, a Bárány feleségét.” „Elvive engem lélekben” – mondja a próféta –, „és megmutatá nékem azt a nagy várost, a szent Jeruzsálemet, amely Istentől szállott alá a mennyből” (Jel. 21:9–10). Világos tehát, hogy a menyasszony a Szent Várost jelképezi, a szűzek pedig, akik kimennek a vőlegény elé, az egyházat szimbolizálják. A Jelenések könyvében a menyegzői vacsora vendégei: Isten népe (Jel. 19:9). Ha vendégek, nem lehet menyasszonyként is ábrázolni őket. Krisztus – amint Dániel próféta kijelenti – az Öregkorútól a menyegzőben „hatalmat, dicsőséget és országot” fog kapni; övé lesz az Új Jeruzsálem, Isten országának fővárosa, „elkészítve, mint egy férje számára felékesített menyasszony” (Dn. 7:14; Jel. 21:2). Krisztus az ország átvétele után eljön dicsőségben mint királyok Királya és uraknak Ura, hogy megváltsa népét, akik „letelepednek Ábrahámval, Izsákkal és Jákóbbal” az országában felállított asztalánál (Mt. 8:11; Lk. 22:30), hogy részt vegyenek a Bárány menyegzői vacsoráján.

Az „Ímhol jó a vőlegény!” kiáltás hallatán 1844 nyarán ezek várták azonnalra az Úr adventjét. A megjelölt időben a Vőlegény jött is, de nem a földre, miként

népe várta, hanem az Öregkorúhoz a mennyben, a menyegzőre, hogy átvegye országát. „Akik készen valának, bemenének vele a menyegzőbe, és bezáraték az ajtó.” Nem lehettek személyesen jelen a menyegzőn, mert a menyegző a mennyben van, ők pedig a földön. Krisztus követői várják, hogy Uruk megjöjjön a menyegzőről (Lk. 12:36). De tudniuk kell, mit csinál, hogy hitben elkísérjék Isten elé lépő Urukát. Ebben az értelemben mondja Jézus, hogy bemennek a menyegzőbe.

A példázat szerint azok mentek be a menyegzőbe, akiknek a lámpásukkal vitt edényben volt olaj. Akik nemcsak megismerték a Szentírásból az igazságot, hanem Isten Lelkét és erejét is megkapták, és keserves próbájuk éjszakáján türelmesen vártak, nagyobb világosság után kutatva – azok megértették a mennyi templomról szóló igazságot, a Megváltó szolgálat-váltásával együtt, és hittel kísérték a mennyi templomban végzett munkáját. Azokról, akik a Szentírás bizonyágtevése alapján elfogadják ezeket az igazságokat, hitben követve az isten elé, közbenjárói munkájának utolsó szakaszába lépő, és e munka lezárulása után országát átvevő Krisztust – azt mondja a példázat, hogy bemennek a menyegzőbe.

A Mt 22. fejezetében feljegyzett példázatból – amelyben szintén a menyegző a szimbólum – világosan kitűnik, hogy a vizsgálati ítélet megelőzi a menyegzőt. A menyegző megtartása előtt a király megtekinti a vendégeket, hogy lássa, felöltötte-e mindenki a menyegzői ruhát, a Bárány vérében megmosott és megfehérített hótiszta jellemet (Mt. 22:11; Jel. 7:14). Akin nem látja ezt a ruhát, annak semmi helye nincs a menyegzőn (Mt. 22:13). Azokat pedig, akiknek van menyegzői ruhájuk, Isten elfogadja, és méltónak tartja arra, hogy részt kapjanak országából és helyet a trónján. A jellem megvizsgálása, és annak eldöntése, hogy ki készült fel Isten országára: a vizsgálati ítélet, a mennyi templomszolgálat záró munkája.

Amikor a vizsgálat véget ér, amikor Krisztus megvizsgálta és eldöntötte azoknak az ügyét, akik a korszakok során követőinek vallották magukat, akkor – és nem előbb – a kegyelemidő lejár, és a kegyelem ajtaja bezárul. Ez az egyetlen rövid mondat tehát: „Akik készek valának, bemenének Ővele a menyegzőbe, és bezáraték az ajtó” – elvezet bennünket a Megváltó végső szolgálatán át ennek a nagy munkának, az ember megváltásának a befejezéséig.

A földi szentélyszolgálat, amint láttuk, a mennyi szolgálatot illusztrálja. Amikor az engesztelési napon a főpap belépett a szentek szentjébe, a szolgálat az első helyiségben megszűnt. Isten ezt parancsolta: „Senki ne legyen a gyülekezet sátorában, amikor (a főpap) bemegy a szenthelybe, hogy engesztelést szerezzen, egészen az ő kijöveteléig” (III. Móz 16:17). Amikor Krisztus belépett a szentek szentjébe, hogy elvégezze az engesztelés befejező munkáját, az Ő szolgálata is megszűnt az első helyiségben, és megkezdődött a másodikban. A jelképes szolgálatban a főpap az engesztelési napon elhagyta a szentélyt, és Isten elé lépett, hogy bemutassa a bűnért való áldozat vérét minden izraelitáért, aki őszintén

megbánta bűneit. Krisztus is közbenjárói munkájának csak egyik részét fejezte be, hogy elkezdje munkájának másik szakaszát, de most is vérere hivatkozik az Atya előtt a bűnösök érdekében.

Az adventhivők ezt 1844-ben még nem értették. Az idő elmúlt, amikorra a Megváltót várták, de ők továbbra is hitték, hogy nemsokára eljön. Azt vallották, hogy fontos fordulóponthoz érkeztek, és Krisztus nem jár többé közé Isten előtt az emberért. A Bibliából úgy értették, hogy a kegyelemidő nem sokkal Krisztus tényleges eljövetele előtt lejár. Ezt a következtetést azokból az igékből vonták le, amelyek szerint egyszer majd kereső emberek a kegyelem ajtajánál zörgetnek és sírnak, de az ajtó nem nyílik meg. Az adventhivők azt kérdezték, hogy vajon ez az időszak – ami tulajdonképpen közvetlenül megelőzi Krisztus eljövetelét – nem akkor kezdődött-e, amikor Krisztus visszajövetelét várták? Figyelmeztették a világot az ítélet közelségére. Úgy érezték, hogy ezzel mindent megtettek, és már nem éreztek felelősséget a bűnösök megmentéséért. A gonoszok vakmerő és istenkáromló gúnyolódásából is arra következtettek, hogy Isten visszavonta Lelkét azoktól, akik irgalmát elutasították. Mindezek igazolták azt a meggyőződésüket, hogy a kegyelemidő lejárt, vagy ahogy akkor mondták: „a kegyelem ajtaja bezárult”.

De amikor a szentély kérdését megvizsgálták, kinyílt a szemük. Látták, hogy az 1844-es év, azaz a 2300 év vége valóban fontos fordulópontot jelez. De míg igaz volt az, hogy a reménység és a kegyelem ajtaja, amelyen át az emberek tizenkilenc évszázad során Istenhez járulhattak, bezárult, megnyit egy másik ajtó, és Isten bűnbocsánatot kínált minden embernek Krisztus közbenjárása által. Jézus szolgálatának egyik része lezárult, hogy felváltsa egy másik. A mennyei templomnak, ahol Krisztus szolgált a bűnösért, most is volt „nyitott ajtaja”.

Most látták meg, mit értett Krisztus azon, amikor így szólította meg az egyházat: „Ezt mondja a Szent, az Igaz, akinél a Dávid kulcsa van, aki megnyitja és senki be nem zárja, és bezárja és senki meg nem nyitja: tudom a te dolgaiddat (ímé adtam elődbe egy nyitott ajtót, amelyet senki be nem zárhat)” (Jel. 3:7–8).

Jézus közbenjárásának áldása azokra árad, akik hitben elfogadják az engesztelés nagy jelentőségű szolgálatát. Azokon pedig, akik elvetik azt a világosságot, amely fényt áraszt erre a szolgálatra, nem nyugszik meg Isten áldása. A zsidók Krisztus első adventjekor elvetették a kapott világosságot, és nem hitték el, hogy Ő a világ Megváltója, ezért nem részesültek bűnbocsánatban. Jézus visszatért a mennybe, és saját vérével belépett a mennyei templomba, hogy tanítványaira árássa közbenjárásának áldásait. A zsidók teljes sötétségben maradtak, és továbbra is hozták hiábavaló véres és egyéb áldozataikat. A jelképes árnyékszolgálat véget ért. Az ajtó, amelyen át az emberek korábban Isten elé járulhattak, nem volt már nyitva. A zsidók nem akarták keresni Őt azon az egyetlen úton, amelyen megtalálhatták volna: a mennyei templomban folyó szolgálat útján. Ezért nem tudtak közösségre jutni Istennel. Számukra zárva volt az ajtó. Nem látták meg Krisztusban az igazi áldozatot és az Istenhez vezető egyetlen közben-

járót, ezért nem részesülhettek a közbenjárás áldásaiban.

A hitetlen zsidók helyzete illusztrálja a közönyös és hitetlen látszatkeresztyének állapotát, akik nem akarnak tudomást venni irgalmas Főpapjuk munkájáról. Amikor a jelképes szolgálat főpapja belépett a szentek szentjébe, az egész Izraelnek Isten előtt mélységesen megalázkodva el kellett a templom körül helyezkednie, hogy bűneikre bocsánatot kapva, Izrael közösségének tagjai maradhassanak. Mennyivel fontosabb, hogy most, a valóságos engesztelési napon, megértsük Főpapunk munkáját, és tudjuk, mit kell tennünk.

Az ember nem vetheti el büntetlenül azt az intést, amit az irgalmas Isten küld neki. A menny üzent a Noé korabeli világnak, és üdvösségük azon múlt, hogy miként fogadják az üzenetet. Mivel elutasították a figyelmeztetést, Isten visszavonta Lelkét a bűnös emberiségtől; ezért elpusztultak az özönvíz hullámaiban. Ábrahám korában Isten visszavonta irgalmát Sodoma bűnös lakóitól, és Lóton, Lót feleségén és két leányán kívül mindenkit megemésztett a mennyből küldött tűz. Így volt ez Krisztus napjaiban is. Isten Fia kijelentette a hitetlen kortárs zsidóknak: „Pusztán hagyatik néktek a ti házatok” (Mt. 23:38). Ugyanez a Végtelen Hatalom, bepillantva az utolsó napokba, ezt mondja azokról, akik „nem fogadták be az igazságnak szeretetét az ő üdvösségükre”: „Azért bocsátja rájuk Isten a tévelygés erejét, hogy higgyenek a hazugságnak; hogy kárhoztattassanak mindazok, akik nem hittek az igazságnak, hanem gyönyörködtek az igazságtalanságban” (II. Thessz. 2:16–12). Amikor az emberek elutasítják Isten Igéjének tanításait, az Úr visszavonja Lelkét, és megengedi, hogy kívánságaik szerint tévelygjenek.

Krisztus még mindig közbenjár az emberért, és világosságot ad azoknak, akik vágnak rá. De az adventhívők előtt ez csak akkor lett egyértelmű, amikor megértették az igéket, amelyek rávilágítottak valódi állapotukra.

1844-ben, amikor elmúlt az „idő”, azok, akik továbbra is hittek Krisztus eljövételében, egy ideig súlyosan meg voltak próbálva. Valódi helyzetükről csak az a fénysugár adott megnyugtató hírt, amely figyelmüket a mennyei templomra irányította. Egyesek tagadták azt, amit a prófétikus időszámításról korábban hittek, és emberi, illetve sátáni erőknél tulajdonították a Szentlélek hatalmas befolyását, amely az adventmozgalmat kísérte. Egy másik csoport azonban szilárdan vallotta, hogy az Úr vezette őket az elmúlt években. Miközben vártak, figyeltek és imádkozva keresték Isten akaratát, felismerték, hogy nagy Főpapjuk elkezdte szolgálatának egy másik szakaszát; és amikor e szolgálatra tekintettek, meglátták azt is, hogy mi az egyház befejező munkája. Jobban megértve az első és a második angyal üzenetét, felkészültek arra, hogy elfogadják és a világnak tolmácsolják a harmadik angyal ünnepélyes figyelmeztetését is, amely a Jelenések 14. fejezetében található.

[<<< vissza az 5. tanulmányhoz](#)

6. Tanulmány javasolt olvasmánya

A NAGY KÜZDELEM, 366-377. (MI A SZENTÉLY?)

Az az ige, amely az advent hit legfontosabb alapja és támasztó pillére, ezt a kinyilatkoztatást tartalmazza: „Kétezer és háromszáz estvéig és reggelig, azután kiderül a szenthely igazsága” (Dn. 8:14). Akik hittek az Úr közeli eljövetelében, ezeket a szavakat jól ismerték. Ezek mondogatták ezt a próféciát hitük jelmondataként. Mindannyian érezték, hogy a benne megjövendőlt eseményeken múlnak legszebb váradalmaik és legdrágább reményeik. Bebizonyosodott, hogy ezek a prófétikus napok 1844 őszén érnek véget. Akkor még az adventhivők is azt vallották, amit az egész keresztény világ: hogy a föld vagy bizonyos része a szenthely. A szenthely megtisztítása alatt azt értették, hogy az utolsó nagy napon a föld tűz által megtisztul, és ez a második adventkor következik be. Így jutottak el arra a következtetésre, hogy Krisztus 1844-ben visszatér a földre.

De a megállapított idő elmúlt, és az Úr nem jelent meg. A hívők tudták, hogy Isten nem tévedhet. A próféciamagyarázatban lehet a hiba. De hol tévedtek? Sokan elhamarkodottan azzal a kijelentéssel vágták el a gordiuszi csomót, hogy a 2300 nap nem ért véget 1844-ben. Ezt semmi mással nem tudták megindokolni, csak azzal, hogy az Úr nem jött el akkor, amikor várták. Úgy okoskodtak, hogy ha a prófétikus napok véget értek volna 1844-ben, akkor Krisztus visszajött volna, hogy a szenthelyet, illetve a földet tűzzel megtisztítsa, de mivel Krisztus nem jött el, a prófétikus napok nem érhetek véget.

Ennek az állításnak az elfogadásához meg kellett tagadniuk a korábbi prófétikus időszámítást. Megállapításuk szerint a 2300 nap i. e. 457 őszén kezdődött, amikor a Jeruzsálem helyreállítására és felépítésére kiadott artaxerxesi rendelet hatályba lépett. Ezt a kiindulópontot véve alapul, pontosan és harmonikusan helyükre tudták tenni annak az időszaknak az eseményeit, amelyet Dániel próféta megjövendőlt és megmagyaráz (Dn. 9:25–27). A 69 hét, azaz a 2300 év első 483 éve a Messiásig, a Felkentig tartott. Krisztus keresztsége és a Szentlélek általi felkenetése i. sz. 27-ben, tehát pontosan a próféciaiban meghatározott időben történt. A hetvenedik hét közepén a Messiás „kiirtatott”. Keresztsége után három és fél évvel – i. sz. 31 tavaszán – Krisztust keresztre feszítették. A hetven hetet, azaz a 490 évet elsősorban a zsidó nép kapta. Amikor ez az időszak lejárt, a nemzet Krisztus tanítványainak üldözésével megpecsételte azt a döntését, hogy Krisztust elutasítja. Az apostolok i. sz. 34-ben a pogányok felé fordultak. A 2300 év első 490 éve véget ért. Még 1810 év volt hátra. Az 1810 év i. sz. 34–1844-ig terjedt. „Azután – mondta az angyal – kiderül a szenthely igazsága.” A korábbi próféciaik minden részlete kétségtelenül teljesedett a megjelölt időben.

E számításban minden világos és harmonikus volt, kivéve azt, hogy 1844-ben semmi olyan látható esemény nem történt, ami megfelelt volna a szenthely megtisztításának. Akik visszavonták azt az állítást, hogy a prófétikus napok

1844-ben véget értek – amivel az egész kérdést összekuszálták –, elfordultak attól az állásfoglalástól, amely a prófécia teljeseire épült.

A nagy adventmozgalomban mégis Isten vezette népét. Hatalma és dicsősége kísérte a munkát, és Isten nem engedte, hogy hamis és fanatikus izgalomnak bélyegzett gyászos csalódással érjen véget. Nem hagyta, hogy Igéjét kétely és bizonytalanság burkolja. Sokan visszavonták a korábbi prófétikus időszámításukat, és megtagadták az erre alapozott mozgalmat. Mások azonban nem voltak hajlandók azokat a hittételeket és tapasztalatokat megtagadni, amelyeket a Szentírás igazolt, és a Szentlélek tanúsított. Hitték, hogy a próféciák kutatásában és magyarázásában józan elveket követtek; hogy kötelességük szilárdan ragaszkodni a már megismert igazságokhoz, és az addig alkalmazott elvek alapján tovább kell kutatniuk a Bibliát. Buzgó imával vizsgálták felül állásfoglalásukat, és a Szentírásban kerestek választ arra a kérdésre, hogy vajon hol tévedtek. Mivel a prófétikus idők kiszámításában nem találtak hibát, gondosabban kezdték vizsgálni a szentély tanát.

Kutatásuk során egyetlen szentírási bizonyítékot sem találtak annak a közhiedelemnek az alátámasztására, hogy a föld a szenthely; viszont megtalálták a Bibliában a szentély tanának, jellegének, helyének és szolgálatainak részletes magyarázatát. A szent írók bizonyágtevése olyan világos és sokrétű, hogy nem fér hozzá kétség. Pál apostol a Zsidókhoz írt levélben ezt mondja: „Annakokáért voltak ugyan az első szövetségnek is istentiszteleti rendtartásai, mint szintén világi szenthelye. Mert sátor építetett, az első, amelyben vala a gyertyatartó, meg az asztal és a kenyerek felrakása; ezt nevezték szenthelynek. A második kárpiton túl pedig az a sátor, melyet neveztek szentek szentének. Melyben vala az arany füstölő oltár és a szövetség ládája beborítva minden felől arannyal, ebben a mannás aranykorsó és Áron kihajtott vesszeje, meg a szövetség táblái. Fölötte pedig a dicsőség kérubjai, beárnyékolva a fedelet” (Zsid. 9:1–5).

A szenthely, amelyre Pál itt utal, az a sátortemplom volt, amelyet Mózes Isten parancsára a Magasságos földi lakóhelyül épített. „Készítsenek nékem szent hajlékot, hogy öközöttük lakozzam” (II. Móz. 25:8) – hangzott a parancs, amikor Mózes Istennel volt a hegyen. Izrael a pusztában vándorolt, ezért a sátortemplomot úgy kellett elkészítenie, hogy alkalmas legyen a szállításra. Mindamellet rendkívül impozáns építmény volt. Falai vastag aranylemezekkel borított és ezüst foglalatba helyezett függőleges deszkalapokból álltak, a tetejét pedig egy sorozat függönyből, illetve takaróból alakították ki, amelyek közül a külső bőrből volt, a legbelső pedig kérubalakokkal gyönyörűen hímzett fehér gyolcsból. A templomnak pitvara is volt. Itt állt az égőáldozati oltár. Maga a sátortemplom a szentélynek és a szentek szentjének nevezett két helyiségből állt, amelyeket gazdagon díszített függöny, illetve lepel választott el egymástól. Hasonló lepel zárta le az első helyiség bejáratát is.

A szentélyben, a déli oldalon volt a gyertyatartó, amelynek hét lámpája éjjel és nappal világított. Az északi oldalon állt a szent kenyerek asztala. A szentélyt és

a szentek szentjét elválasztó függöny előtt volt az arany füstölő oltár, amelyről az illatfelhő Izrael imájával együtt naponként felszállt Isten elé.

A szentek szentjében állt az arany borítású, értékes fából készült frigyláda, amely az Isten által írt törvényt: a Tízparancsolatot megőrkítő két kőtáblát rejtette magában. A szent láda csodálatos mestermívű fedele volt a kegyelem királyi széke. A fedél felett tömör aranyból készült két kérub emelkedett, egy-egy a láda két szélén. Isten jelenléte ebben a helyiségben mutatkozott meg, a két kérub közötti dicsőségfelhőben.

Miután a héberek letelepedtek Kánaánban, a sátortemplomot felváltotta Salamon temploma, amely bár állandó és nagyobb építmény volt, de megőrizte az előző templom arányait, és hasonlóképp volt berendezve. A templom ebben a formájában maradt fenn – eltekintve attól, hogy Dániel korában romokban hevert – i. sz. 70-ig. Ekkor a rómaiak elpusztították.

Ez volt az egyetlen olyan templom a földön, amelyről a Biblia tájékoztatást ad. Erről mondta Pál, hogy az első szövetség szenthelye. De vajon az újszövetségnek nincs szenthelye?

Visszalapozva a Zsidókhoz írt levélhez, az igazság keresője egy második, illetve újszövetségi szenthelyre talál utalást a már idézett páli kijelentésben: „Annakáért voltak ugyan az első szövetségnek is istentiszteleti rendtartásai, mint szintén világi szenthelye.” Az „is” szó sejteti, hogy Pál korábban már tett említést erről a szenthelyről. Az előző fejezet elején ez olvasható: „Fődolog pedig azokra nézve, amiket mondunk, az, hogy olyan főpapunk van, aki a mennyei Felség királyi székének jobbjára üle, mint a szent helynek és amaz igazi sáturnak szolgálója, amelyet az Úr és nem ember épített” (Zsid 8:1–2).

Itt utalást találunk az újszövetség szenthelyére. Az első szövetség szenthelyét ember építette: Mózes. Ezt azonban az Úr építette, nem ember. Abban a templomban a földi papok végezték szolgálatukat; ebben pedig Krisztus, a mi nagy Főpapunk szolgál Isten jobbján. Az első templom a földön volt, a második pedig a mennyben van.

A Mózes által épített templom minta után készült. Az Úr ezt parancsolta neki: „Mindenestől úgy csináljátok, amint én megmutatom néked a hajléknak formáját, és annak minden edényeinek formáját.” Majd ez a parancs hangzott el: „Vigyázz, hogy arra a formára csináld, amely a hegyen mutattatott néked” (2Móz 25:9.40). Pál pedig azt mondja: az első sátor „példázat a jelenkori időre, mikor áldoznak... ajándékokkal és áldozatokkal”; szent helyei „a mennyei dolgoknak ábrázolatai” voltak; a papok, akik a törvény szerint áldoztak ajándékokkal, „a mennyei dolgok ábrázolatának és árnyékának” szolgáltak; és „nem kézzel csinált szentélybe, az igazinak csak másolatába ment be Krisztus, hanem magába a mennybe, hogy most Isten színe előtt megjelenjék érettünk” (Zsid 9:9.23; 8:5; 9:24).

A mennyei templom, amelyben Jézus értünk szolgál, az a csodálatos eredeti, amelynek a Mózes által épített templom csak másolata volt. Isten a földi temp-

lom építőit megáldotta Lelkével. Az a művészi képesség, amelyről az építkezés során bizonyosságot tettek, mennyei bölcsesség megnyilatkozása volt. A falak úgy néztek ki, mintha tömör aranyból készültek volna. Minden irányba visszaverték az arany gyertyatartó hét lámpájának fényét. A szent kenyerek asztala és a füstölő oltár fényes aranyként csillogott. A mennyezet díszes kárpitja, amelybe kék, bíborszínű és skarlátvörös angyalokat hímeztek, növelte a látvány szépségét. A második függönyön túl volt a szent sekina – Isten dicsőségének látható megmutatkozása –, amely elé csak a főpap léphetett be úgy, hogy életben is maradt.

A földi templom páratlan pompája a mennyei templom dicsőségére emlékeztette az embert, ahol Krisztus, a mi Útnyitónk szolgál értünk Isten trónja előtt. A királyok Királyának lakóhelye, ahol ezerszer ezren szolgálnak neki, és tízezerszer tízezeren állnak előtte (Dán 7:10); az örökkévaló trón dicsőségével betöltött templom, ahol a szeráfok, a trón fénylő őrzői tisztelettel takarják el arcukat, csak halványan tudta visszatükröztetni nagyságát és dicsőségét abban a pompás építményben, amelyet valaha emberi kéz készített. A földi szenthely és a szolgálati rendszer fontos igazságokat tanított a mennyei templomról és az ember megváltásáért a templomban folyó szolgálatról.

A mennyei templom szent helyeit a földi templom két helyisége szemlélteti. Amikor János apostol látomásban bepillantott Isten mennyei templomába, látta, hogy „hét tűzlámpás ég vala a királyi szék előtt” (Jel 4:5). Látott egy angyalt, aki arany tömjénezőt tartott, „és adaték annak sok tömjén, hogy tegye mindenszenteknek könyörgéseihez az arany oltárra, amely a királyi szék előtt vala” (Jel 8:3). A próféta bepillantott a mennyei templom első helyiségébe, és látta a hét égő „tűzlámpás”-t és „az arany oltárt”-t, amelyeket a földi templom arany gyertyatartója és füstölő oltára jelképezett. És „megnyilatkozik az Isten temploma” (Jel 11:19), és János bepillantott a belső függönyön túl levő szentek szentjébe. Itt látta „az Ő szövetségének ládáját”, amelyet a Mózes által készített és az Isten törvényét magában foglaló szent láda szimbolizált.

Akik tehát ezt a témakört tanulmányozták, kétségtelen bizonyosságát látták annak, hogy a mennyben van egy templom. Mózes a neki megmutatott minta szerint készítette el a földi templomot. Pál azt tanítja, hogy ez a minta az igazi templom, amely a mennyben van. És János látta ezt a mennyei templomot.

Isten trónját, amely a mennyei templomban, Isten lakóhelyén van, az igazság és az ítélet teszi erőssé. Az igazság törvénye, az erkölcs nagyszerű mércéje, amellyel megmér minden embert, a szentek szentjében van. A frigyládát, amely magába zárja a törvénytáblákat, a kegyelem királyi széke takarja. Előtte mutatja be vérét Krisztus a bűnösért. Igazság és irgalom így fonódik össze az emberért létrehozott megváltási tervben. Ennek a két isteni tulajdonságnak az egybefonódását csak a végtelen bölcsesség tudta kigondolni, és a végtelen hatalom tudta megvalósítani. Ez az összefonódás az egész mennyet ámulatba ejti, és imádatra készíti. A földi templom kérubjai tisztelettel fordultak a kegyelem királyi széke felé, így jelképezve a mennyei sereg érdeklődését a megváltás munkája iránt. Ez

annak az irgalomnak a titka, amelybe angyalok vágyakoznak betekinteni: hogy Isten akkor is igaz, ha megigazítja a megtérő bűnöst, és megújítja kapcsolatát az elbukott emberiséggel; hogy Krisztus lehajolt, és megszámlálhatatlanul sok embert emelt ki a pusztulás örvényéből. Felöltöztette őket a maga igaz voltának folttalan ruhájába, hogy a megváltottak örökre Isten közelében és a soha el nem bukott angyalok társaságában lehessenek.

Az a munka, amit az emberért közbenjáró Krisztus végez – akinek „neve Csemete” –, élénk táru Zakariás örökszép prófécijában. Így szól a próféta: „Ő fogja megépíteni az Úrnak templomát, és nagy lesz az Ő dicsősége, és ülni és uralkodni fog az Ő (az Atya) székében, és pap is lesz az Ő székében, és békesség tanácsa lesz kettőjük között” (Zak. 6:12–13). {GC 415.3}

„Ő fogja megépíteni az Úrnak templomát.” Áldozata és közbenjárása által Krisztus Isten templomának mind alapja, mind építője. Pál apostol „Szegletkő”-nek nevezi, „akiben az egész épület szép renddel rakattatván, nevededik szent templommá az Úrban; akiben ti is – mondja – együtt építették Isten hajlékává a Lélek által” (Ef. 2:20–22).

„Nagy lesz az Ő dicsősége.” Az elbukott ember megváltásáért Krisztusé a dicsőség. Az örökké tartó korszakokon át ez lesz a megváltottak éneke: „Annak, aki minket szeretett, és megmosott bennünket a mi bűneinktől az Ő vére által... annak dicsőség és hatalom mind örökkön örökké” (Jel. 1:5–6).

„Ülni és uralkodni fog az Ő székében, és pap is lesz az Ő székében.” Jézus most még nem ül „az Ő dicsőségének királyi székében”; a dicsőség országa még nem kezdődött el. Csak közbenjárói munkája végeztével adja neki Isten „a Dávidnak, az Ő atyjának királyi székét”, azt az országot, amelynek „vége nem lészen” (Lk. 1:32–33). Krisztus most mint pap ül Atyja trónján (Jel. 3:21). Az örökkévaló, önmagában létező Istennel ül a királyi széken az, aki „betegségeinket... viselte, és fájdalmainkat hordozá”, aki hozzánk hasonlóan „mindenben kísértést szenvedett, a bűntől azonban ment maradt,” hogy segíthessen „azokon, akik megkísértetnek”. „Ha valaki vétkezik, van Szószólónk az Atyánál” (Ésa. 53:4; Zsid. 4:15; 1. Jn. 2:1). A Megváltó átszegezett, összezúzott testével és folttalan életével jár közben a bűnösért. Megsebzett kezét kinyújtva, átszegzett oldalára, összeroncolt lábára mutatva könyörög az elbukott emberért, akinek a megváltása végtelen sokba került.

„És békesség tanácsa lesz kettőjük között.” Az Atya szeretete, éppúgy, mint a Fiúé, az elveszett emberiség megváltásának forrása. Jézus így szólt tanítványaihoz távozása előtt: „Nem mondom néktek, hogy én kérni fogom az Atyát tiérettetek; mert maga az Atya szeret titeket” (Jn. 16:26–27). Isten „Krisztusban megbékéltette magával a világot” (II. Kor. 5:19). És a mennyei templomszolgálat során „békesség tanácsa lesz kettőjük között”. „Úgy szeretete Isten e világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen” (Jn. 3:16).

Arra a kérdésre, hogy: mi a szenthely, a Szentírásban világos választ találunk.

A „szenthely” szó a Biblia szóhasználatában egyrészt a Mózes által épített templomra, a mennyei dolgok tükörképére vonatkozik, másrészt pedig az „igazi sátor”-ra, a mennyeire, amelyre a földi templom hívta fel a figyelmet. Krisztus halálakor a jelképes szolgálat véget ért. Az „igazi sátor” a mennyei, az újszövetség temploma. És mivel Dániel prófécijája (Dn. 8:14) a keresztény korszakban teljesült, a próféciaiban említett szenthely minden bizonnyal az újszövetség temploma. A 2300 nap végén – 1844-ben – már hosszú századok óta nem volt szenthely a földön. Tehát ez a prófécia: „Kétezer és háromszáz estvéig és reggelig, azután kiderül a szenthely igazsága” – kétségtelenül a mennyei templomra vonatkozik.

A legfontosabb kérdés azonban még megválaszolásra vár: Mit jelent a szenthely megtisztítása? Az Ótestamentum szerint a földi templomban volt ilyen szolgálat. De vajon a mennyben lehet-e olyasmi, amit meg kell tisztítani? A Zsidókhoz írt levél 9. fejezete nyomán világossá válik, hogy mind a földi, mind a mennyei „megtisztítatik”. „Csaknem minden vérrel tisztítatik meg a törvény szerint, és vérontás nélkül nincsen bűnbocsánat. Annakokáért szükséges, hogy a mennyei dolgoknak ábrázolatai effélékkel (állatok vérével) tisztíttassanak meg, maguk a mennyei dolgok azonban ezeknél különb áldozatokkal” (Zsid. 9:22–23), Krisztus drága vérével.

A megtisztítás mind a jelképes, mind pedig a valóságos szolgálatban vérrel történt, illetve történik: az előbbiben állatok vérével, az utóbbiban Krisztus vérével. Pál elmondja, hogy miért kell a megtisztításnak vérrel történnie. Azért, mert vérontás nélkül nincs bűnbocsánat. A megbocsátás, illetve a bűnök eltávolítása az elvégzendő feladat. De mi köze lehet a bűnnek a templomhoz – a mennyeihez, illetve a földihez? Megtudhatjuk a jelképes szolgálatból, mert a földön ténykedő papok „a mennyei dolgok ábrázolatának és árnyékának” szolgáltak (Zsid. 8:5).

A földi templomszolgálat két részből állt: a papok naponta szolgáltak a szenthelyen, a főpap pedig egyszer egy évben a szentek szentjében végezte az engesztelés különleges munkáját: megtisztította a templomot. A bűnbánó bűnösök nap mint nap hozták áldozatukat a templom ajtajához, és kezüket az áldozat fejére téve megvallották bűneiket. A bűnös így jelképesen önmagáról az ártatlan áldozatra helyezte bűneit, majd az állatot megölte. „Vérontás nélkül nincsen bűnbocsánat” – mondja az apostol. „A testnek élete a vérben van” (III. Móz. 17:11). Isten megsértett törvénye a törvényszegő életét követelte. A vér az elveszett bűnöst képviselte, bűnét pedig az áldozat hordozta. Az áldozat vérére a pap bevitte a szentélybe, és a függöny elé hintette. A függöny mögött volt a frigyláda, és benne a bűnös által megsértett törvény. E szertartással a bűn a vér útján jelképesen átkerült a templomra. A vért nem mindig vitték be a szentélybe. Egyes esetekben a pap a húst megette, ahogy Mózes megparancsolta Áron fiainak: „Néktek adta azt az Úr a gyülekezet vétkének hordozásáért” (III. Móz. 10:17). Mindkét szertartás egyaránt azt szimbolizálta, hogy a bűn átkerült a bűnbánóról a templomra.

Ez a munka egész évben nap mint nap folyt. Izrael bűnei így kerültek át a templomra, és eltávolításuk különleges szolgálatot igényelt. Isten megparancsolta, hogy a pap mindkét szent helyiségért végezzen engesztelést: „a szent helynek Izrael fiainak tisztátalanságai és vétkei miatt, mindenféle bűnei miatt; így cselekedjék a gyülekezet sátorával is, amely közöttük van, az ő tisztátalanságaik közepette.” Az oltárért is engesztelést kellett végezni: „tegye tisztává, és... szentelje meg az Izrael fiainak tisztátalanságait!” (III. Móz. 16:16, 19).

A pap egyszer egy évben – a nagy engesztelési napon – belépett a szentek szentjébe, hogy megtisztítsa a templomot. Ezzel a munkával lezárult az évi szolgálat körforgása. Az engesztelési napon két fiatal kecskebakot vittek a templom ajtajához, és sorsot vetettek rájuk: „egyik sorsot az Úrért, a másik sorsot Azáz-elért” (III. Móz. 16:8). Azt a kecskét, amelyre az Úrért való sors esett, megölték bűnáldozatként a népért. Véré a pap bevitte a függöny mögé, majd a fedélre és a fedél elé hintette. Hintett belőle a füstölő oltárra is, amely a függöny előtt állt.

„És tegye Áron mind a két kezét az élő baknak fejére, és vallja meg feletle Izrael fiainak minden hamisságát és minden vétkét, mindenféle bűneit: és rakja azokat a baknak fejére, azután küldje el az arra való emberrel a pusztába, hogy vigye el magán a bak minden ő hamisságukat kietlen földre” (III. Móz. 16:21–22). Azázel bakja többé nem jött be Izrael táborába; az embernek pedig, aki elvezette, önmagát és öltözetét meg kellett mosnia, és csak aztán térhetett vissza a táborba.

Az egész szertartásnak az volt a célja, hogy tudatosítsa Izraelben Isten szentségét és a bűnnel szembeni gyűlöletét, és azt is, hogy a bűnnel való érintkezés óhatatlanul beszennyez. Az engesztelési munka során mindenkinek meg kellett sanyargatnia magát. Minden munkát félre kellett tenni, és ezt a napot Izrael egész gyülekezetének Isten előtt komolyan megalázkodva, imával, böjttel és mélységes önvizsgálattal kellett töltenie.

A jelképes szolgálat az engesztelés fontos igazságaira tanított. Isten helyettest fogadott el a bűnös helyett, de az áldozat vére nem törölte el a bűnt. A bűn így átkerült a templomra. A bűnös a véráldozattal elismerte a törvény tekintélyét, megvallotta, hogy a törvény áthágásával vétkezett, és kifejezte, hogy hisz az eljövendő Megváltóban és bocsánatra vágyik, de még teljesen nem szabadult meg a törvény kárhóztatásától. Az engesztelési napon a főpap átvette a gyülekezet által bemutatott áldozatot, és az áldozat vérével bement a szentek szentjébe; majd a vért a frigyláda fedelére hintette, közvetlenül a törvény fölé, hogy a törvény kívánalmainak eleget tegyen. Közbenjáróként a bűnöket magára vette, és kivitte a templomból. Kezét Azázel bakjának fejére téve, megvallotta ezeket a bűnöket, és jelképesen önmagáról a bakra helyezte. Ezután a bak elvitte a bűnöket, és ezzel a nép örökre megszabadult tőlük.

Ez volt „a mennyei dolgok ábrázolatának és árnyékának” szolgálata. Ami jelképesen a földi templomszolgálatban történt, az történik a valóságban a mennyi templomszolgálatban is. Megváltónk, miután a mennybe ment, főpapként

kezdte el munkáját. Ezt mondja Pál: „Nem kézzel csinált szentélybe, az igazinak csak másolatába ment be Krisztus, hanem magába a mennybe, hogy most Isten színe előtt megjelenjék érettünk” (Zsid. 9:24).

A pap szolgálata, amit a templom első helyiségében, a szenthelyet a külső udvartól ajtóként elválasztó „kárpiton belül” egész évben végzett, jelképezi azt a szolgálatot, amelyet Krisztus a mennybemenetelekor megkezdett. A mindennapi szolgálatban a papnak az volt a feladata, hogy bemutassa Istennek a bűnáldozat véré, és tömjént füstölögtessen, amely Izrael imájával együtt szállt fel. Így viszi Krisztus is a saját véré az Atya elé a bűnösökért, és bemutatja – saját igaz voltának jóillatával együtt – a bűnbánó hívők imáit is. Ez a szolgálat folyt a mennyei templom első helyiségében.

Ide kísérté el Krisztust tanítványainak hite, amikor a mennybe emelkedve eltűnt a szemük elől. Ide összpontosultak reményeik. Erről a reménységről mondta Pál, hogy „lelkünknek mintegy bátorságos és erős horgonya”, amely „beljebb hatol a kárpitnál, ahová útnyitóul bement érettünk Jézus, aki örökkévaló főpap”. „Nem bakok és tulkok vére által, hanem az Ő tulajdon vére által ment be egyszer mindenkorra a szentélybe, örök váltságot szerezve” (Zsid. 6:19–20; 9:12).

Ez a szolgálat tizennyolc évszázadon át folyt a templom első helyiségében. Krisztus a bűnbánó hívők érdekében vérére hivatkozott. Kieszközölte számukra az Atya bocsánatát és pártfogását, de bűneik még bent maradtak a mennyei könyvekben. A jelképes szolgálat év végi engesztelési munkájához hasonlóan Krisztus is, megváltási munkájának befejezése előtt, engesztelési szolgálatot véggez a mennyben, hogy a bűnöket eltávolítsa. Ez a szolgálat kezdődött el a 2300 nap végén. Ekkor, miként Dániel próféta megjövendölte, Főpapunk belépett a szentek szentjébe, hogy ennek az ünnepélyes munkának az utolsó szakaszát – a templom megtisztítását – elvégezze.

Ahogy hajdan a nép hitben ráhelyezte bűneit a bűnért való áldozatra, és az áldozat vére által jelképesen áthárította őket a földi szentélyre, az újszövetség idején a bűnbánók éppígy helyezik hitben Krisztusra bűneiket, és valóságosan áthárítják őket a mennyei szentélyre. S miként a földi szentély a bűnök eltávolításával jelképesen megtisztult a bűnök szennytől, a mennyei szentély az ott nyilvántartott bűnök eltávolításával, azaz eltörlésével ténylegesen megtisztul. A mennyei templom megtisztítása előtt azonban a feljegyzések könyvét megvizsgálva meg kell állapítani, hogy ki részesülhet – bűnbánata és Krisztusba vetett hite nyomán – az engesztelés áldásaiban. A szentély megtisztítása tehát egyben vizsgálat is – azaz ítékezés. Ennek a munkának le kell zárulnia, mielőtt Krisztus eljön, hogy népét megváltsa, mert amikor eljön, a jutalmat is hozza, hogy mindenkinek cselekedetei szerint fizessen (Jel. 22:12).

Mindazok tehát, akik a prófétai ige fényét követték, felismerték, hogy a 2300 év végén – 1844-ben – Krisztus nem a földre jött el, hanem belépett a mennyei szentek szentjébe, hogy befejezze az engesztelési munkát, amely előkészíti eljövételét.

Az is kiderült, hogy míg a bűnázdozat Krisztus áldozatára mutatott, és a főpap a közbenjáró Krisztust ábrázolta, Azázel bakja Sátánnak, a bűn szerzőjének jelképe volt, akire végül Krisztus ráhelyezi az őszinte bűnbánók bűneit. A főpap a bűnöket a bűnért való áldozat vérével távolította el a templomból, és ráhelyezte Azázel bakjára. Amikor Krisztus – szolgálatának befejeztével – saját vére által eltávolítja a mennyei templomból népének bűneit, e bűnöket ráhelyezi Sátánra, aki az ítélet végrehajtásakor megkapja végső büntetését. Azázel bakját lakatlan helyre küldték, és soha többé nem térhetett vissza Izrael közösségébe. Így fogja Isten Sátánt is a maga népe közeléből örökre elűzni. A bűn és a bűnösök végleges megsemmisítésekor Sátán megszűnik létezni.

[**<<< vissza a 6. tanulmányhoz**](#)

7. Tanulmány javasolt olvasmánya

A NAGY KÜZDELEM, 350-365. (A BETELJESEDETT PRÓFÉCIÁK)

Elmúlt az az idő – 1844 tavasza –, amikor a krisztusvárók Uruk visszajövetelét első ízben várták. Azokat, akik hittek megjelenésében, egy ideig kétely és bizonytalanság vette körül. Bár a világ szemében teljes kudarcot vallottak, és illúziót dédelgettek, Isten Igéjében most is vigaszra találtak. Sokan tovább kutatták a Szentírást. Újra megvizsgálták hitük bizonyítékait, és a prófécákat gondosan tanulmányozva újabb világosságot kerestek. A Biblia bizonyágtevése, amely alátámasztotta állásfoglalásukat, világosnak és perdöntőnek tűnt. Félreérthetetlen jelek mutatták, hogy Krisztus eljövetele közel van. Az Úr különleges áldása, amely egyrészt a bűnösök megtérésében, másrészt pedig a keresztyének közötti lelki megújulásban jelentkezett, azt tanúsította, hogy az üzenet a mennyből jött. És bár a hívők nem találtak magyarázatot csalódásukra, biztosan tudták, hogy Isten vezette őket, és Ő irányította az eseményeket.

A prófécákban, amelyeket az adventhívők Krisztus második eljövetelére vonatkoztattak, olyan eligazítások is voltak, amelyek különösképpen ráillettek bizonytalan és kétségekkel teli állapotukra, és arra bátorították őket, hogy türelmes hittel várjanak, mert az, ami most érthetetlen, idejében meg fog világosodni.

E prófécák között volt az, ami Hab. 2:1–4-ben található: „Őrhelyemre állok, és megállok a bástyán, és vigyázok, hogy lássam, mit szól hozzám, és mit feleljek én panaszom dolgában. És felele nékem az Úr, és mondá: Írd fel e látomást, és véd táblákra, hogy könnyen olvasható legyen! Mert e látomás bizonyos időre szól, de vége felé siet és meg nem csal; ha késik is, bízzál benne; mert eljön, el fog főni, nem marad el! Ímé, felfuvalkodott, nem igaz őbenne az ő lelke; az igaz pedig az ő hite által él.”

E prófécában adott utasítás: „Írd fel e látomást, és véd táblákra, hogy könnyen olvasható legyen” – már 1842-ben Charles Fitchet egy olyan prófétikus

táblázat elkészítésére készítette, amely a Dániel és a Jelenések könyvében olvasható látomásokat szemlélteti. E táblázat közzétételét a Habakuk által adott parancs teljesedésének tartották. De akkor még senki sem vette észre, hogy ugyanez a prófécia a látomás teljesedésének késését is jelzi. A csalódás után ez az igeszakasz nagyon sokatmondónak tűnt: „E látomás bizonyos időre szól, de vége felé siet és meg nem csal; ha késik is, bízzál benne; mert eljön, el fog jőni, nem marad el!... az igaz pedig az ő hite által él.”

A hívők ebből az ezékieli próféciából is erőt és vigaszt meríthettek: „Lőn az Úr beszéde hozzám, mondván: Embernek fia! Micsoda közmondástok van néktek Izrael földjén, hogy azt mondják: a napok csak haladnak, ám semmivé lesz minden látás. Ezokért mondd nékik: Ezt mondja az Úr Isten:... elközelgettek a napok, és minden látás teljesül... én szólok...; s amely szót szólok, meglészen, nem halad tovább.” „Izrael háza ezt mondja: A látás, melyet ez lát, sok napra való, és messze időkre prófétál ő. Ezokért mondd nékik: Így szól az Úr Isten: Nem halad tovább semmi én beszédem; amit szólok, az a szó meglészen” (Ez 12:21–25. 27–28).

A várakozók örültek. Hitték, hogy az az Isten, aki ismeri kezdettől fogva a véget, áttekintette a korszakokat, és előre látva csalódásukat, bátorító, reményt keltő üzenetet küldött nekik. E szentírási ígék nélkül, amelyek türelmes várakozásra és Isten szava iránti sziklaszilárd bizalomra buzdítottak, hitük e nehéz órában elhagyta volna őket.

A tíz szűz példázata (Mt 25:1–13) szintén az advent nép sorsát szimbolizálja. Amikor a tanítványok Krisztus eljövetelének jelei és a világ vége felől érdeklődtek (lásd Mt 24:3), Krisztus felhívta figyelmüket néhány nagyon fontos világ- és egyháztörténelmi eseményre, amelyek első és második adventje között történnek majd meg. Ezek: Jeruzsálem pusztulása, az egyház nagy nyomorúsága a pogány és a pápai üldözés alatt, a nap és hold elsötétedése és a csillaghullás. Majd beszélt arról, hogy el fog jönni, és elhozza országát. Azután elmondta a reá váró szolgák két csoportjáról szóló példázatát. A 25. fejezet ezekkel a szavakkal kezdődik: „Akkor hasonlatos lesz a mennyeknek országa ama tíz szűzhöz.” E példázatban Jézus az utolsó napokban élő egyházat mutatja be. Ugyancsak erről van szó a 24. fejezet végén. Jézus egy keleti menyegző eseményeivel illusztrálja azt, ami az egyházzal történni fog.

„Akkor hasonlatos lesz a mennyeknek országa ama tíz szűzhöz, akik elővevén az ő lámpásaikat, kimenének a vőlegény elé. Őt pedig közülük eszes vala, és őt bolond. Akik bolondtik valának, mikor lámpásaikat elővevék, nem vivének magukkal olajat. Az eszesek pedig lámpásaikkal együtt olajat vivének az ő edényeikben. Késvén pedig a vőlegény, mindannyian elszunnyadának és aluvának. Éjjélkor pedig kiáltás lőn: Imhol jó a vőlegény! Jöjjetek elébe!”

A hívők felismerték, hogy a vőlegény jövele Krisztus eljövetelét szemlélteti, miként azt az első angyal üzenete meghirdette. A Krisztus közeli eljövetelének hirdetése alatt végbemenő hatalmas reformáció megfelelt annak a kijelentés-

nek, hogy a szüzek „kimenének”. Ebben a példázatban, akárcsak abban, amelyet Máté 24. fejezetében olvashatunk, két osztály van. Mind a kettő vette a lámpását, a Bibliát, és fényénél elindultak a Vőlegény elé. „Akik bolondok valának, mikor lámpásaikat elővevék, nem vivének magukkal olajat; az eszesek... lámpásaikkal együtt olajat vivének az ő edényeikben.” Az utóbbiak részesültek Isten ajándékában: a Szentlélek – aki az Igét lábunk szövéténekévé és ösvényünk világosságává teszi – megújító, megvilágosító erejében. Istenfélelemmel kutatták a Szentírást, hogy megismerjék az igazságot, és buzgón igyekeztek szívüket és életüket megtisztítani. Személyes tapasztalatokat szereztek: Istenbe és szavába vetett hit ébredt bennük, amelyet nem vehetett el sem csalódás, sem késedelem. Mások pedig, akik csupán az érzéseikre hallgattak, „amikor lámpásaikat elővevék, nem vivének magukkal olajat”. Az ünnepélyes üzenet hallatán megijedtek, de csak testvéreik hitére támaszkodtak, és meg voltak elégedve a kellemes érzések pislákoló fényével. Nem értették igazán az igazságot, és ezért Isten hatalma nem tudta átalakítani szívüket. Elindultak, hogy találkozzanak az Úrral, és azt remélték, hogy azonnal megkapják jutalmukat. De a késésre és csalódásra nem voltak felkészülve. Amikor jöttek a próbák, nem volt elég hitük, és lámpájuk csak pislákoló fényt adott.

„Késven pedig a vőlegény, mindannyian elszunnyadának és aluvának.” A vőlegény késése a csalódást, a látszólagos késedelmet szemlélteti, azt, hogy elmúlt az az idő, amikor az Urat várták. E bizonytalanság közben a felszínes és lagymatag hívők érdeklődése csakhamar alábbhagyott, és erőfeszítésük megcsappant. De azok, akiknek hite a Biblia megismerésén nyugodott, sziklán álltak, amelyet a csalódás hullámai nem tudtak a lábuk alól elmosni. „Mindannyian elszunnyadának és aluvának.” Az egyik csoport közömbösen, hitét feladva; a másik csoport türelmesen, nagyobb világosságra várva. Mintha azonban a próba éjszakáján az utóbbiak lelkesedése és hitbuzgalma is kissé alábbhagyott volna. A lagymatagok és felszínesek pedig nem támaszkodhattak már testvéreik hitére. Mindegyikük egyedül állt vagy bukott.

Ez idő tájt megjelentek a fanatikusok is. Egyesek, akik az üzenet lelkes híveinek mutatták magukat, nem tartották Isten Igéjét egyedüli, csálhatatlan útmutatónak. Azt állítva, hogy a Lélek vezeti őket, saját érzéseikre, benyomásaikra és elképzeléseikre hagyatkoztak. Olyanok is voltak, akik elvakult buzgóságukban elítéltek mindenkit, aki nem szentesítette eljárásukat. Fanatikus elgondolásaik és cselekedeteik nem találkoztak az adventhívők nagy testületének rokonszenvével, és szégyent hoztak az igazságra.

Sátán így próbálta Isten ügyét megghiúsítani és megsemmisíteni. Az adventmozgalom nagy hatással volt az emberekre. Ezrével tértek meg a bűnösök, a hithű emberek pedig még a késlekedés ideje alatt is buzgón hirdették az igazságot. A gonoszság fejedelme egyre több alattvalót veszített el. Hogy gyalázatot hozzon Isten ügyére, megpróbálta elámítani és szélsőségekbe kergetni azokat az embereket, akik hitet tettek az igazság mellett. Követői kapva kaptak minden

tévedésen, minden kudarcon, minden szégyenletes cselekedeten, és a lehető legjobban eltűlözva mondogatták ezeket az embereknek, hogy az adventistákat és hitüket gyűlöletessé tegyék. Minél több olyan embert tudott Sátán rávenni a második adventben hívőkkel való látszólagos azonosulásra, akiknek a szívében ő volt az úr, annál inkább tudta az adventhívők egész közösségét befolyásolni.

Sátán „a mi atyánkfiaiinak vádolója”, ő készítet embereket arra, hogy az Úr népének tévedéseit és hibáit figyeljék és kipellengérezzék, nemes tetteikről pedig hallgassanak. Mialatt Isten lelkek megmentéséért fáradozik, Sátán is serénykedik. Amikor Isten fiai megjelennek az Úr előtt, Sátán is közéjük lép, és igyekszik minden megújítási mozgalomhoz megszenvedetlen szívű és zavart gondolkodású embereket is csatlakoztatni. Ezek a megtéretlen emberek az igazság egyes pontjait elfogadva a hívők közé kerülnek. Általuk Sátán olyan elméleteket visz a közösségbe, amelyek megtévesztik a vigyázatlanokat. Nem biztos az, hogy valaki őszinte keresztény pusztán azért, mert Isten gyermekei között található, még akkor sem, ha az imádkozás házában van, vagy az Úr asztala körül ül velük. Sátán gyakorta jelen van a legünnepelesebb alkalmakon is azok személyében, akiket eszközeiként felhasznál.

A gonoszság fejedelme harcol minden talpalatnyi földért, amelyen Isten népe a mennyei város felé halad. Az egyháztörténelem minden reformációs mozgalmának súlyos akadályokkal kellett megküzdenie. Így volt ez Pál korában is. Ahol az apostol gyülekezetet alapított, mindig akadtak olyan látszathívők, akik eretnokséget hoztak magukkal. Az eretnek tanítások elfogadása végül kiszorította volna az igazság szeretetét. Luthernek is sok nyugtalanságot és aggodalmat okoztak a fanatikusok, akik azt állítva, hogy Isten közvetlen általuk szól, saját elképzeléseiket és nézeteiket a Szentírás bizonyágtétele fölé helyezték. Sok hitetlen, tapasztalatlan, magának túl nagy fontosságot tulajdonító embert, akik szerettek valami újat hallani és mondani, elámítottak az új tanítók kérdései, és segítettek Sátán eszközeinek lerombolni azt, amit Luther Isten indítására felépített. A két Wesley, és mások is, akik befolyásukkal és hitükkel áldásul szolgáltak a világnak, minden lépésnél Sátán mesterkedéseivel találták szembe magukat, aki megpróbálta a túlbuzgó, kiegyensúlyozatlan és megszenvedetlen embereket fanatizmusba taszítani.

William Millernek sem voltak rokonszenvesek azok az emberek, akik a fanatizmust terjesztették. Lutherrel együtt ő is kijelentette, hogy minden lelket ki kell próbálni Isten szavával. „Napjainkban az ördögnek nagy befolyása van egyesekre – mondta Miller. De honnan tudjuk, milyen lélek van bennük? A Biblia adja meg a választ: „Gyümölcssekről ismeritek meg őket’... Sokfajta lélek van a világban, és mi azt a parancsot kaptuk, hogy próbáljuk meg a lelkeket. Az a lélek, amely nem készíti az embert arra, hogy józanul, becsületesen és Istent félve éljen a jelenvaló világban, az nem Krisztus Lelke. Egyre jobban meggyőződöm arról, hogy Sátánnak sok köze van ezekhez a féktelen mozgalmakhoz... Sokan közülünk, végtelenül szentnek mutatva magukat, emberi hagyományokat

követnek, és nyilvánvalóan éppolyan járatlanok az igazságban, mint mások, akik nem keltenek ilyen látszatot.” „A tévelygés szelleme eltérít az igazságtól, Isten Lelke pedig elvezet az igazságra. De – mondod te – sok tévelygő gondolhatja azt, hogy az igazságban jár. S akkor mi a teendő? A válaszuk: a Lélek és az Ige között összhang van. Ha az ember megbírálja magát Isten Szavával, és úgy látja, hogy a teljes Igével összhangban van, akkor azt kell hinnie, hogy az igazságban jár; de ha úgy találja, hogy az őt vezető lélek nincs összhangban Isten törvényének vagy Igéjének lényegével, akkor vigyázzon, nehogy az ördög kelepccéjébe essen.” „Sokszor jobban meggyőződött a belső kegyességről egy fénylő szempár, egy könyyes arc, egy elcsukló hang, mint a nagyhangú kereszténység”

A reformáció korában a reform ellenségei azonban éppen azokat vádolták fanatizmussal, akik a legbuzgóbban munkálkodtak a fanatizmus ellen. Hasonlóan jártak el az adventmozgalom ellenfelei is. Nem elégedtek meg azzal, hogy a szélsőségesek és a fanatikuskok tévedéseit eltúlozták, hanem kedvezőtlen híreket is terjesztettek, amelyek csöppet sem hasonlítottak az igazsághoz. Ezeket az embereket az előítélet és a gyűlölet sarkallta. Nyugalmukat megzavarta az a hír, hogy Krisztus az ajtó előtt áll. Félték, hogy ez igaz lehet, de remélték, hogy nem. Ez volt az adventhívők és az advent elleni hadjáratuk hátterében.

Miként nem lehet elítélni Pál és Luther munkáját, amiért fanatikuskok és csálók is voltak koruk egyházában, az adventmozgalom isteni eredetének megtagadását sem teszi indokolttá az a tény, hogy néhány fanatikuskok furakodott soraikba. Ébredjen fel Isten népe az álomból, és lépjen komolyan a megtérés és a reformáció útjára! Kutassa a Szentírást, hogy megismerje úgy az igazságot, ahogy az Jézusban van! Szentelje magát egészen Istennek, és meg fogja látni, hogy Sátán még mindig serény és éber. Birodalmának összes bukott angyalát segítségül hívja, és minden lehetséges csalással meg fogja mutatni hatalmát.

Nem a második angyali üzenet hirdetése hozta létre a fanatizmust és a megoszlást. Ez az állapot 1844 nyarán már jelentkezett, amikor az adventhívők kételkedve és bizonytalankodva nézték helyzetüket. Az első angyali üzenet hirdetésének és az „éjféli kiáltás”-nak éppen az volt a célja, hogy elfojtsa a fanatizmust és a viszályt. Ennek az ünnepélyes mozgalomnak a résztvevői között harmónia volt. Szívük telve volt az egymás és Jézus iránti szeretettel. Uruk közeli eljövetelet várták. A közös hit, a közös áldott reménység minden ellenük irányuló emberi befolyást hatástalanított, és pajzsként védte őket Sátán támadásai ellen.

„Késven pedig a vőlegény, mindannyian elszunnyadának és aluvának. Éjfélkor pedig kiáltás lőn: Imhol jó a vőlegény! Jöjjetek elébe! Akkor felkelének mind azok a szüzek, és elkészíték az ő lámpásaikat” (Mt. 25:5–7). 1844 nyarán, a megjövendő 2300 év először várt vége és az év ősze között – ameddig későbbi meglátásuk szerint ez az időszak terjedt –, az üzenet pontosan a Szentírás szavai szerint hangzott: „Imhol jó a Vőlegény!”

Ezt a mozgalmat az a felfedezés indította el, hogy a 2300 éves időszak kiindulópontja, azaz Artaxerxes rendelete, amelyet Jeruzsálem újjáépítésére adott ki,

i. e. 457 őszen lépett hatályba, nem pedig az év elején, ahogy korábban gondolták. 457 ősztől számítva a 2300 év 1844 őszen ért véget.

Az őtestamentumi jelképes szolgálatból vett érvek is azt bizonyították, hogy „a szenthely megtisztítása”-val jelképezett eseménynek ősszel kell történnie. Ez világossá vált, amikor figyelmesen tanulmányozták, hogy a Krisztus első eljövetelére utaló előképek miként lettek valósággá.

A páskabarány megölése Krisztus halálának előképe volt. Pál ezt mondja: „A mi húsvéti bárányunk, a Krisztus, megáldoztatott érettünk” (1Kor 5:7). Az első zsenge kénéje, amelyet a páska ünnepén meglóbtak az Úr előtt, Krisztus feltámadását előképezte. Pál, amikor az Úrnak és egész népének feltámadásáról beszél, ezt mondja: „Első zsenge a Krisztus, azután akik a Krisztuséi, az Ő eljövetelkor” (1Kor 15:23). Miként a meglóbt kéné, amely az aratás előtt betakarított első érett gabonatermés volt, úgy Krisztus is az első zsengeje azoknak a megváltottaknak, akiket majd a nagy aratáskor Isten feltámaszt, és begyűjt csűrbe.

Ezek az előképek valóra váltak. Az előképezett esemény nemcsak beteljesedett, hanem időben teljesedett. A zsidó időszámítás első hónapjának 14. napján, pontosan azon a napon, amelyen tizenöt hosszú századon át a páskabarányt megölték, Krisztus, miután elfogyasztotta tanítványaival a páskát, megalapította azt az ünnepet, amely emlékeztet halálára, mint Isten Bárányának halálára, „aki elveszi a világ bűneit”. Ugyanezen a napon gonosz kezek megragadták, hogy keresztre feszítsék és megöljék. És mint a meglóbt kéné által előképezett Valóság, Urunk – aki „zsengejük... azoknak, kik elaludtak”, és előképe mindazoknak az igazaknak, akiknek „a nyomorúságos” teste elváltozik, hogy „hasonló legyen az Ő dicsőséges testéhez” (1Kor 15:20; Fil 3:21) – feltámadt a halálból a harmadik napon.

A második adventre utaló előképeknek szintén valósággá kell lenniük a jelképes szolgálatban megjelölt időben. Az ószövetségi korban a szenthely megtisztítása, illetve a nagy engesztelési nap a zsidó időszámítás hetedik hónapjának tizedik napján volt (3Móz 16:29–34). A főpap, miután egész Izraelért engesztelést végzett, azaz a bűnöket a szenthelyről eltávolította, előjött, és megáldotta a népet. Az adventhívók hitték, hogy a mi nagy Főpapunk a földre fog eljönni, hogy a földet a bűn és bűnös megsemmisítésével megtisztítsa, és várakozó népének örök életet adjon. A hetedik hónap tizedik napján, a nagy engesztelési napra, a szenthely megtisztításának idejére, ami 1844. október 22-re esett, várták az Úr eljövetelét. Ez a meggyőződésük összhangban volt a már elmondott bizonyítékokkal, amelyek szerint a 2300 nap 1844 őszen ér véget. Ez a következtetés megtámadhatatlannak tűnt.

A Mt 25. fejezetében feljegyzett példázat szerint a várakozást és a szunnyadást a vőlegény jövele követi. Ezt igazolták a próféciaik és a jelképes szolgálatok érvei. Ezek az érvek nagyon meggyőzőek és biztosak voltak, és az „éjféli kiáltás”-t a hívők ezrei hirdették.

A mozgalom a dagály hullámaiként söpört végig az országon. Városról vá-

rosra, faluról falura és távoli vidékekre terjedt, és Isten várakozó népét teljesen felrázta. Mint a korai fagy a kelő nap előtt, úgy tűnt el a fanatizmus ennek az üzenetnek a hirdetése nyomán. A hívők kételye és bizonytalansága eloszlott. Remény és bátorság öntött életet szívükbe. A munka mentes volt azoktól a szélsőségektől, amelyek mindig megmutatkoznak, amikor az emberi túlfűtöttséget nem szabályozza Isten szavának és Lelkének befolyása. Hasonló dolog történt, mint amikor az ősi Izrael Isten szolgáinak dorgáló üzenetére megalázkodva visszatért az Úrhoz. Ez a munka magán viselte azokat a vonásokat, amelyek Isten munkáját jellemzik minden korban. Kevés elragadtatott öröm volt látható a hívőkön. Inkább mélységesen kutatták szívüket, megvallották bűneiket, és elfordultak a világtól. Felkészülni az Úrral való találkozásra – ez volt a küzdő lelkek célja. Kitartóan imádkoztak, és fenntartás nélkül az Úrnak szentelték magukat.

Miller így jellemezte ezt a munkát: „Nincs nagy örömkítőrés. Mintha ezt arra az időre tartogatnák, amikor az egész menny és föld együtt fog örvendezni kibeszélhetetlen és teljes dicsőségben. Nincs kiáltás; ezt is akkorra őrzik, amikor az a mennyből hangzik. Az énekesek hallgatnak; várják, hogy az angyalok seregéhez, a mennyei kórushoz csatlakozhassanak... Nincsenek eltérő nézetek: mindenkinek egy a szíve és egy a lelke.”

A mozgalom egy másik résztvevője ezt a bizonyosságot tette: „A mozgalom azt eredményezte, hogy az emberek mindenütt alapos önvizsgálatot tartottak, és mélyen megalázták lelküket a magasságos menny Istene előtt. Nem ragaszkodtak többé e világ dolgaihoz, kigyógyultak az ellenségeskedésből és a gyűlölködésből. Megvallották hibáikat, Isten előtt sírva, bűnbánó és megtört szívvel esdekeltek bocsánatért, és kérték, hogy fogadja el őket. Emberek úgy megalázkodtak, mint még soha. Ahogy Isten Jóel próféta által megparancsolta, az Úr nagy napjának küszöbén szívüket szaggatták meg, nem ruhájukat, és az Úrhoz fordultak böjtöléssel, sírással és kesergéssel. Miként Isten Zakariás által kijelentette, a kegyelem és könyörületesség lelke kiáradt Isten gyermekeire; arra tekintettek, akit átszegeztek, és nagy sírás volt az országban... Akik várták az Urat, megsanyargatták lelküket Őelőtte.”

„Az apostolok kora óta támadt nagy vallási megmozdulások közül egyik sem volt mentesebb az emberi hibáktól és sátáni mesterkedésektől, mint az 1844. évi őszi mozgalom. A mozgalomnak azok a résztvevői, akik erősen álltak az igazság talapzatán, még most, hosszú évek múltán is érzik annak az áldott munkának a szent befolyását, és tanúsítják, hogy az Istentől volt.

A hívásra – „Imhol jó a Vőlegény! Jöjjetek elébe!” – a várakozók „felkelének... és elkészíték az ő lámpásaikat”. Addig ismeretlen élénkséggel és érdeklődéssel kutatták Isten Igéjét. Isten angyalokat küldött a mennyből, hogy felrázzák a csüggedteket, és felkészítsék őket az üzenet fogadására. A munka nem emberi bölcsességre és felkészültségre épült, hanem Isten hatalmára. Nem a legtehetségesebbek, hanem a legalázatosabbak és legáldozatkészebbek voltak azok, akik először hallották meg a hívást, és elsőként engedelmeskedtek. A gazdálkodók a

mezőn hagyták terményeiket, a kézmívesek letették szerszámaikat, és könnyek között, örvendezve indultak el, hogy hirdessék az intő üzenetet. A munka korábbi vezetői az utolsók közt csatlakoztak ehhez a mozgalomhoz. Szinte minden egyház bezárta kapuit az üzenet előtt. Sokan azok közül, akik elfogadták az üzenetet, megszakították egyházukkal a kapcsolatot. Isten gondviselése folytán ez a meghívás egyesült a második angyal üzenetével, és súlyt adott a munkának.

Az „Imhol jó a Vőlegény!” üzenet nem annyira érvelés kérdése volt, jóllehet a Szentírás bizonyágtevése világos és perdöntő. Ezt az üzenetet valami kényszerítő erő kísérte, amely megindította az emberek szívét. Nem volt kétely, sem kérdezettség. Amikor Krisztus diadalmasan bevonult Jeruzsálembe, az ország minden részéről az ünnepre összegyülekező emberek az Olajfák-hegyére sereglettek; és amikor csatlakoztak a Jézust kísérő sokasághoz, megragadta őket annak az órának a varázsa, és hangjuktól hangosabb lett a kiáltás: „Áldott, aki jó az Úrnak nevében!” (Mt 21:9). A krisztusvárók összejöveteleire sereglő hitetlenek – akik közül egyesek kíváncsiságból, mások pusztán a gúnyolódás kedvéért jöttek – hasonlóképpen megérezték a meggyőző erőt, amely ezt az üzenetet kísérte: „Imhol jó a Vőlegény!”

De a hit sem hiányzott, az imára választ hozó hit – az a hit, amely előre látja a megjutalmazást. Mint a szomjas földre hulló záporosó, úgy szállt alá a kegyelem Lelke a buzgó könyörgőkre. Akik azt remélték, hogy nemsokára szemtől szembe állnak Megváltójukkal, olyan ünnepélyes boldogságot éreztek, amelyet nem lehetett szavakkal kifejezni. A Szentlélek meglágyító, megindító ereje megreemtette a szíveket, és áldása gazdagon áradt a hűséges hívőkre.

Amikor a krisztusvárók hite szerint közeledett az Úrral való találkozás ideje, vigyázva és komolysággal töltötték napjaikat. Reggelenként elsődleges kötelességüknek tartották, hogy meggyőződjenek arról, elfogadja-e Isten őket. Szívük szorosan összefonódott, és sokat imádkoztak egymással és egymásért. Gyakran összegyültek elhagyatott helyeken, hogy Istennel bensőségesen beszélgesse nek, és a közbenjáró ima hangja mezőkről és ligetektől szállt a menny felé. Isten jóváhagyásának bizonyossága fontosabb volt nekik, mint a mindennapi táplálék. És ha felhő borult lelkükre, nem nyugodtak addig, amíg el nem vonult. Amikor Isten irgalmas bocsánatáról megbizonyosodtak, vágyakoztak arra, hogy meglátassák azt, akit lelkük szeret.

De ismét csalódtak. A várt idő elmúlt, és Megváltójuk nem jelent meg. Jövetelét megingathatatlan bizonyossággal várták, és most azt érezték, amit Mária, amikor a Megváltó sírját üresen találta, és könnyek között így kiáltott: „Elvitték az én Uramat, és nem tudom, hová tették Őt” (Jn 20:13).

Valamiféle tisztelettel vegyes félelem, hogy az üzenet igaz lehet, egy ideig féken tartotta a kételkedő világot. Az idő elmúltával ez nem szűnt meg azonnal. A világ először nem mert diadalt ülni a csalódtottak felett. De amikor Isten haragjának semmi jelét nem látták, felocsúdva félelmükből újból gyalázkodtak és gúnyolódtak. Sokan, akik korábban azt mondták, hogy hisznek az Úr közeli eljö-

vetelésben, most megtagadták hitüket. Egyeseknek, akik nagyon reménykedtek, ez a csalódás annyira sértette a büszkeségét, hogy szerettek volna kifutni a világból. Jónáshoz hasonlóan panaszkodtak Istenre, és inkább a halált választották, mint az életet. Azok, akik hitüket mások véleményére, és nem Isten szavára alapozták, most könnyen megváltoztatták nézeteiket. A csúfolódók megnyerték a gyengéket és gyávákat a maguk ügyének, és együtt mondták, hogy többé nincs mitől félni, nincs mire várni, hiszen az idő elmúlt, és az Úr nem jött el, a világ pedig talán még évezredekig ugyanaz marad.

A komoly, őszinte hívők a csalódás előtt mindenről lemondtak Krisztusért, és érezték közelségét, mint soha azelőtt. Hitük szerint utoljára figyelmeztették a világot. Abban a reményben, hogy nemsokára isteni Mesterük és a mennyei angyalok társaságában lesznek, kerültek azok társaságát, akik nem fogadták el az üzenetet. Hő vággyal imádkozták: „Jöjj, Úr Jézus, jöjj hamar!”. De Jézus nem jött. És most újra fel kellett venniük az élet gondjainak és bizonytalanságainak nehéz terhét, és el kellett viselniük a csúfolódó világ gúnyos megjegyzéseit és megvető mosolyát. Ez iszonyúan próbára tette hitüket és állhatatosságukat.

Ez a csalódás azonban nem volt olyan súlyos, mint a tanítványoké Krisztus első adventjekor. Amikor Jézus diadalmasan Jeruzsálembe vonult, követői azt hitték, hogy most fog Dávid trónjára ülni, és most fogja megszabadítani Izraelt elnyomóitól. Nagy reményekkel és boldog várakozással, egymással versengve dicsőítették Királyukat. Sokan szőnyegként terítették le felsőruhájukat útjára, mások levéldíszes pálmaágakat szórtak elé. Lelkes örömmel éljeneztek: „Hozsánna a Dávid Fiának!”. Amikor az örvendező kitörésektől felkavart és haragra gerjedt farizeusok azt akarták, hogy Jézus dorgálja meg a tanítványokat, Jézus így válaszolt: „Hogyha ezek elhallgatnak, a kövek fognak kiáltani” (Lk. 19:40). A próféciaának teljesednie kellett. A tanítványok megvalósították Isten szándékát, és mégis keserű csalódás lett a sorsuk. Csak néhány nap múlt el, és tanúi voltak a Megváltó gyötrelmes halálának. Eltemették Őt. Semmi nem vált valóra abból, amire számítottak. Reményeik meghaltak Jézussal együtt. Addig, amíg Uruk győzelmesen elő nem jött a sírból, nem tudták felfogni, hogy mindezt a próféta megjövendölte, és hogy „Krisztusnak szükség volt szenvedni és feltámadni a halálból” (Acs. 17:3).

Ötszáz évvel előbb az Úr kinyilatkoztatta Zakariás próféta útján: „Örülj nagyon, Sionnak leánya, örvendezz, Jeruzsálem leánya! Imé, jön néked a te királyod: igaz és szabadító Ő; szegény és számárháton ülő, azaz nőstényszamárnak vemhén” (Zak. 9:9). Ha a tanítványok tudták volna, hogy Krisztust Jeruzsálemben törvény elé állítják és halálra ítélik, képtelenek lettek volna teljesíteni ezt a próféciát.

Miller és társai hasonlóképpen valósították meg a próféciát, és tolmácsolták azt az üzenetet, amelyet az ihletett Ige jövődöleése szerint el kellett mondaniuk a világnak. De ezt az üzenetet nem hirdették volna, ha teljesen megértették volna a csalódásukat meghirdető próféciát, és benne egy másik üzenetet is, ame-

lyet az Úr eljövetele előtt prédikálni kell minden nemzetnek. Az első és második angyal üzenete időben hangzott fel, és elvégezte azt a munkát, amelyet az Úr általa meg akart valósítani.

A világ figyelt, és arra számított, hogy ha a várt idő elmúlik anélkül, hogy Krisztus eljönne, az adventizmus egész rendszere összeomlik. De míg a súlyos kísértés nyomán sokan feladták hitüket, mások szilárdan kitartottak. Az advent-mozgalom gyümölcsei, a munkát kísérő alázatos és önvizsgáló lelkület, a világ megtagadása és az élet megreformálódása tanúsította, hogy a mozgalom Istentől van. Az emberek nem merték tagadni, hogy a Szentlélek hatalma kísérte a második advent prédikálását, és a prófétikus időszakokról végzett számításban nem találtak semmi hibát. A legügyesebb ellenfeleknek sem sikerült a próféci-amagyarázat rendszerét megdönteni. A hívők bibliai bizonyíték nélkül nem adhatták fel állásfoglalásukat, amelyre komoly, imádságos igekutatással, Isten Lelke által megvilágosított értelemmel és élő erőből áthatott lélekkel jutottak. Nem adhatták fel azt az állásfoglalást, amely kiállta a népszerű vallástanítók és a világ dolgaiban jártas emberek legszigorúbb bírálatát és legelkeseredettebb támadását is; amely szilárdan megállt a tudás és ékesszólás egyesített erőivel, a becsületesek és becstelenek szemrehányásaival és sértegetésével szemben egyaránt.

Az igaz, hogy kudarcot vallottak, mert a várt esemény nem következett be, de ez sem tudta az Isten szavába vetett hitüket megrendíteni. Amikor Jónás Ninive utcáin azt prédikálta, hogy a város negyven napon belül elpusztul, az Úr elfogadta a niniveiek megalázkodását, és meghosszabbította kegyelmi idejüket. Jónás üzenetét mégis Isten küldte, és Ninive Isten akarata szerint lett próbára téve. Az adventhívők hitték, hogy az Úr őket is hasonlóan küldi. Nekik is fel kell hívniuk a világ figyelmét az ítéletre. „Ez a figyelmeztetés próbára tette mindazok szívét, akikhez eljutott – jelentették ki. Egyrészt felébresztette az Úr megjelenése utáni sóvárgó várakozást, másrészt többé-kevésbé érzékelhető idegenkedést támasztott az adventtel szemben. Válaszalat emelt..., hogy akik önvizsgálatot tartanak, tudják meg, az Úr melyik oldalon találta volna őket, ha eljön. Kiáltották volna-e: „Imé, Istenünk, akit mi vártunk, és aki megtart minket”; vagy pedig hívták volna a sziklákat és a hegyeket, hogy essenek rájuk, és rejtsek el őket a királyi széken ülő színe előtt, és a Bárány haragjától? Hitünk szerint tehát Isten megvizsgálta népét, megpróbálta hitét, és látta, hogy a próba órájában meghátrálva elhagyták volna-e azt a helyet, ahova Isten helyezte őket; és vajon lemondtak volna-e a világról, és ráhagyatkoztak volna-e fenntartás nélküli bizalommal Isten szavára.”

William Miller ezekkel a szavakkal fejezte ki, mit éreztek azok, akik még mindig hittek abban, hogy Isten vezette őket: „Ha az akkori bizonyítékaim birtokában újra kellene élni az életemet, ahhoz, hogy becsületes legyek Isten és ember iránt, ugyanazt tenném, amit tettem. Remélem, hogy ruhám mentes az emberek véréből. Úgy érzem, hogy amennyire rajtam állt, szabad vagyok elkárhozásuk minden vádjától.” „Habár kétszer ért csalódás – írta Isten embere –, nem vagyok sem levert, sem csüggedt... Most is éppoly szilárdan hiszek Krisztus eljövete-

lében, mint korábban. Csak azt tettem, amit évekig tartó komoly megfontolás után ünnepélyes kötelességemnek tartottam. Ha hibáztam, könyörületességből tettem, embertársaim iránti szeretetből, és Isten iránti kötelességérzetből.” „Egy dologról meg vagyok győződve: csak azt prédikáltam, amiben hittem; és Isten velem volt, hatalma megmutatkozott munkámban, és sok jó származott belőle.” „Emberileg minden azt mutatta, hogy a prófétikus időről való prédikálás ezeket ösztönözte a Szentírás tanulmányozására, akik aztán hit és Krisztus vére által megbékéltek Istennel.” „Sohasem vágytam a büszkék mosolyára, sem nem hunyázkodtam meg, amikor a világ elítélt. Ma sem keresem kegyüket, sem nem keltem fel szükségtelenül haragjukat. Soha nem kérem kezükből életemet. Remélem, hogy a haláltól sem fogok meghátrálni, ha a jó és gondviselő Isten így határoz.”

Isten nem hagyta el népét. Lelke azokkal maradt, akik nem tagadták meg elhamarkodottan a kapott világosságot, és nem kárhoztatták az adventmozgalmat. Ezek a megpróbált, várakozó emberek e válság idején a Zsidókhoz írt levélben bátorító és intő szavakat találhattak: „Ne dobjátok el hát bizodalmatokat, melynek nagy jutalma van. Mert békességes tűrésre van szükségetek, hogy az Isten akaratát cselekedvén, elnyerjétek az ígéretet. Mert még vajmi kevés idő, és aki eljövendő, elfő és nem késik. Az igaz pedig hitből él. És aki meghátrál, abban nem gyönyörködik a lelkem. De mi nem vagyunk a meghátrálás emberei, hogy elveszünk, hanem hitéi, hogy életet nyerjünk” (Zsid 10:35–39).

Hogy ez az intés az utolsó napok egyházának szól, az nyilvánvaló az Úr eljövételének közelségére utaló szavakból: „Mert még vajmi kevés idő, és aki eljövendő, eljő, és nem késik.” Itt világos utalást találunk arra, hogy Jézus látszólag késni fog. Úgy tűnik majd, mintha az Úr késne. Ez az eligazítás különösen ráillik az akkori krisztusvárók életére. A megszólított nép abban a veszélyben volt, hogy hite hajótörést szenved. A Szentlélek és az Ige vezetése nyomán Isten akaratát követték, de nem tudták megérteni, hogy mi volt Isten célja a velük történetekkel, és az ösvényt sem látták meg maguk előtt. Sátán pedig ezt sugallta: kérdőjelezzék meg, hogy valóban Isten vezette-e őket. Ekkor el lehetett mondani: „Az igaz pedig hitből él.” Amikor az „éjféli kiáltás” ragyogó fénye ösvényükre sugárzott, és meglátták a feltört pecsétű próféciát, amikor a rohamosan teljesedő jelek mutatták Krisztus eljövételének közelségét, akkor úgy érezték, mintha megnyílt volna a szemük. Most azonban megcsalt reményeik súlya alatt görnyedtek, és csak az Istenbe és Igéjébe vetett hit által tudtak talpon maradni. A gúnyolódó világ ezt mondogatta: Be vagytok csapva! Ne higgyetek tovább, és mondjátok, hogy az adventmozgalom Sától volt! De Isten Igéje így hangzott: „Aki meghátrál, abban nem gyönyörködik a lelkem.” Megtagadni hitüket, és elutasítani a Szentlélek erejét, amely az üzenetet kísérte, meghátrálást és pusztulást jelentett volna. Pál szavai állhatatosságra buzdították őket: „Ne dobjátok el hát bizodalmatokat”; „békességes tűrésre van szükségetek”, „mert vajmi kevés idő, és aki eljövendő, eljő és nem késik.” Egyetlen biztonságos út volt: nagy gonddal őrizni

azt a világosságot, amit már addig kaptak Istentől; erősen kapaszkodni ígéreteibe; tovább kutatni az írásokat; türelemmel várni és figyelni újabb világosságra.

[<<< vissza a 7. tanulmányhoz](#)

8. Tanulmány javasolt olvasmánya

AZ APOSTOLOK TÖRTÉNETE, 340-344. (JÁNOS, A SZERETETT TANÍTVÁNY)

János a többi apostol közül azzal tűnik ki, hogy „az a tanítvány, akit szeret vala Jézus” (Jn. 21:20). Kitüntetően élvezhette Jézus barátságát, mert a Megváltó bizalmának és szeretetének sok-sok jelét nyerte. Egyike volt azoknak, akik abban a kiváltságban részesültek, hogy ott a hegyen szemtanúi lehettek Krisztus megdicsőülésének, úgyszintén lelki gyötrelmének a Gethsemáné kertjében. Szenvedéseinek utolsó órájában Urunk édesanyját János gondjaira bízta.

Szeretett tanítványa iránt érzett vonzalmát János a buzgó odaadás minden erejével viszonzotta. Miként a szőlőág átfonja támasztó oszlopát, úgy karolta át János is Jézust. Bátran kiállt Mestere mellett kihallgatásakor a törvényházban; ott időzött a kereszt lábánál; a feltámadás hírére pedig oly gyorsan futott a sírhoz, hogy buzgalmában még a hirtelenkedő Pétert is megelőzte.

Az a bizakodó szeretet és önzetlen odaadás, amely János életében és jellemében megnyilvánult, a keresztény egyháznak felbecsülhetetlen értékű tanítást nyújt. Természettől fogva lényge nem volt olyan kedves, mint az későbbi éveiben megnyilatkozott. Jellemének súlyos fogyatékoságai voltak; gőgös, önhitt és becsvágyó, sőt ha megsértették, haragtartó is volt. Ezért őt és fivérét „a mennydörgés fiainak” nevezték. Ezenkívül a szeretett tanítvány még szeszélyes, bosszúálló, bíráló is volt. Az isteni Tanító azonban mind e sok hiba mögött is őszinte, szeretetteljes szívét látta meg. Jézus tehát egyrészt megfeddte önzését, megtörte becsvágyát, próbára tette hitét; másrészt azonban kinyilatkoztatta előtte azt, amire lelke annyira vágyott: az életszentség szépségét, a szeretet átalakító hatalmát.

János jellemhibái, a Megváltóval való személyes érintkezése idején, különböző alkalmakkor, erősen megmutatkoztak. Így többek között akkor is, midőn Krisztus hírnököket küldött egy samáriai faluba azzal a kéréssel, hogy frissítőket készítsenek neki és tanítványainak. A falu megközelítésénél azonban úgy tett, mintha pihenő nélkül tovább akarna menni Jeruzsálembe. Ez felkeltette a samáriaiak irigységét, és ezért nemhogy meghívták volna, hanem még annyi szíveséget sem akartak tenni, mint amennyit minden közönséges utasnak megadtak. Jézus sohasem erőszakolja jelenlétét senkire. Így Samária lakói elvesztették azt az áldást, amelyben részesülhettek volna, ha felkérlik, hogy vendégük legyen.

A tanítványok természetesen tudták, hogy Krisztus jelenléte áldást jelentett

volna a samáriabelieknek. Mesterük iránt tanúsított hidegség, féltékenység és tiszteletlenség meglepte és megharagította őket. Különösen Jakab és János háborodott fel nagyon. Olyan bánásmódot tanúsítani azzal szemben, akit ők annyira imádtak, meglátásuk szerint túlságosan nagy igazságtalanság volt ahhoz, hogy azonnali megtorlást ne érdemelne. Ezért buzgóságukban, az Illés próféta elfogatására kiküldött samáriai főemberek egykori sorsára gondolva, így szóltak: „Uram, akarod-e, hogy mondjuk, hogy tűz szálljon alá az égből és eméssze meg ezeket, mint Illyés is cselekedett?” (Lk. 9:54) Nagy ámulatukra tapasztalniuk kellett, hogy szavaik felett Jézus elszomorodott, és még nagyobb csodálkozással hallgatták ajkáról a következő dorgálást: „Nem tudjátok minémű lélek van ti bennetek, mert az embernek Fia nem azért jött, hogy elveszítse az embernek lelkét, hanem hogy megtartsa.” (Lk. 9:54–56)

Krisztus nem kényszeríti az embereket arra, hogy befogadják. Csak a Sátán és az ördögi lélek vezetése alatt álló emberek gyakorolnak kényszert a lelkekre. A gonosz angyalokkal szövetkezett emberek azon ürügy alatt, hogy az igazságért buzgólkodnak, saját vallási nézeteik kényszerítésével, időnként szenvedéseket zúdítanak embertársaikra. Krisztus ellenben csak irgalmassággal és szeretetének kinyilvánításával igyekszik a lelkeket megnyerni. Az emberi szívben nem tűr el vetélytársat, osztott szolgálatot el nem fogad. Csak önkéntes szolgálatra vágyik, a szív készséges, szeretetből fakadó odaadására.

Más alkalommal Jakab és János, anyjuk által tárták kérelmüket Jézus elé, hogy Krisztus országában a legmagasabb tisztségeket foglalhassák el. Mit sem gondolva Krisztus ismételt tanításaira, országának lényegét illetőleg ez a két fiatal tanítvány még mindig abban reménykedett, hogy a Messiás, emberi kíválmaknak megfelelően foglalja el majd trónját, veszi át királyi hatalmát. Anyjuk, aki szintén igényelte fiai számára a tisztelethelyeket, így kérte az Urat: „Mondd, hogy ez az én két fiam üljön a te országodban egyik jobb kezed felől, a másik bal kezed felől.” (Mt. 20:21)

Az Üdvözítő ellenben így válaszolt: „Nem tudjátok, mit kértek. Megihatjátok-e a pohárt, amelyet én megiszom? és megkeresztelkedhetek-e azzal a keresetséggel, amellyel én megkeresztelkedem?” Noha ebben a pillanatban eszükbe jutottak a próbákra és szenvedésekre vonatkozó titokzatos kijelentések, azok ellenére bátran felelték. „Meg.” Megtiszteltetésnek tekintették, ha azzal bizonyíthatják hűségüket, hogy megosztanak mindent, ami Urukát éri. (Mt. 20:22)

„Az én poharamat megisszátok ugyan, és a keresetséggel, amellyel én megkeresztelkedtem, megkeresztelkedtek” – jelentette ki nekik Jézus. Trón helyett a kereszt vár rá, társnak jobb és bal keze felől egy-egy gonosztevő. Jakab és János részesült Mestere szenvedéseiben, az egyikre gyors halál várt, kard által, a másiknak sorsa pedig az volt, hogy Ura szolgálatában és követésében gyalázat és üldöztetés közben, túlélje az összes tanítványokat. Jézus így folytatta: „De az én jobb és bal kezem felől való ülést nem az én dolgom megadni, hanem azoké lesz az, akiknek az én Atyám elkészítette.” (Mt. 20:21–23)

Jézus jól tudta, hogy gőg és becsvágy készíti a két tanítványt kérelmük előterjesztésére, és ezért így utasította rendre őket: „Tudjátok, hogy a pogányok fejedelmek uralkodnak azokon és a nagyok hatalmaskodnak rajtok. De ne így legyen közöttetek, hanem aki közöttetek nagy akar lenni, legyen a ti szolgátok. Valamint az embernek Fia nem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon és adja az ő életét váltságul sokakért.” (Mt. 20:25–28)

Isten országában nincs részrehajlás. Állást, rangot ott nem lehet kiérdemelni, kiosztásuk azonban mégsem önkényes. A jellem jutalma. A korona és a trón az elért magaslatok jelképei, önmagunk felett aratott győzelmeink jelvényei, az Úr Jézus Krisztus kegyelme által.

Csak sokkal később, miután János szenvedéseiben való közösség által egygyé vált vele, nyilatkoztatta ki az Úr Jézus, hogy milyen feltétel mellett lehet trónjához közeledni. Ő mondotta: „Aki győz, megadom annak, hogy az én királyiségemben üljön velem, amint én is győztem és ültem az én Atyámmal az ő királyiségében.” (Jel. 3:21) Az áll legközelebb Krisztushoz, aki legtöbbet merített önfeláldozó szeretetéből. – „A szeretet nem kérkedik, nem fuvalkodik fel, nem keresi a maga hasznát, nem gerjed haragra, nem rója fel a gonoszt.” (I. Kor. 13:4–5) – Szeretet, amely a tanítványokat Urukhoz hasonlóan arra indítja, hogy embertársaik megmentéséért mindent feláldozzanak; hogy ezért éljenek, dolgozzanak és halálig síkraszálljanak.

Más alkalommal, még evangéliumi munkájuk kezdetén, Jakab és János találkoztak egy emberrel, aki anélkül, hogy elfogadott tanítványa lett volna Krisztusnak, ördögöket űzött az Ő nevében. A tanítványok úgy érezték, hogy joguk van megtiltani ezt a tevékenységet. Midőn az ügyet Krisztus elé vitték, rendreutasította őket, mondván: „Ne tiltsátok el őt; mert senki sincs, aki csodát tesz az én nevemben, és mindjárt gonoszul szólhatna felőlem.” (Mk. 7:39) A tanítványok nem taszíthattak el senkit, aki bármi úton-módon szíves volt Krisztus iránt. Nem lehettek szűkkeblűek vagy zárkózott lelkületűek, hanem ugyanazt a mélységes részvétet kellett tanúsítaniuk, mint amelyet Mesterüknél tapasztaltak. Jakab és János eleinte azt hitték, hogy Uruk tekintélyét védik, ha ezt a férfit a munkától eltiltják, később azonban belátták tévedésüket, és elfogadták a rendreutasítást.

János számára igen értékes volt Krisztusnak az a tanítása, hogy a kegyelemben való növekedéshez és a szolgálatra való készséghez szükséges tulajdonságok: a szelídlelkűség, a türelem és a szeretet. Mindezeket a tanításokat gondosan megszívlelte, és életmódjában állandóan arra törekedett, hogy az isteni mintákra áthasonuljon. Így jutott el János odáig, hogy felismerte Krisztus dicsőségét – nem a világi pompát és hatalmat, amelyet elérni remélt, hanem „az Atya egyszülöttjének dicsőségét, aki teljes vala kegyelemmel és igazsággal” (Jn. 1:14).

János vonzalmának mélysége és bensősége nem Krisztusnak iránta érzett szeretetéből fakadt, hanem eredménye volt ennek a szeretetnek. János vágyott arra, hogy hasonlóvá váljék Krisztushoz. Jézus szeretetének átalakító hatalma

szelíddé és alázatossá tette. Elrejtette énjét Jézusban. János jobban átengedte lényét e csodálatos élet hatalmának, mint tanítványtársai. Így elmondhatta: „Az élet megjelent és láttuk... És az ő teljességéből vettünk mindnyájan kegyelmet is kegyelemért.” (I. Jn. 1:2; Jn. 1:16) János tapasztalatból ismerte az Üdvözítőt. Kitorolhatetlenül bevésődtek szívébe Mesterének tanításai, és valahányszor bizonyosságot tett a Megváltó kegyelméről, egész lényét betöltő szeretete ékesszólássá varázsolta egyszerű beszédét.

Jézus iránt érzett bensőséges szeretete állandóan arra serkentette, hogy szorosán haladjon oldala mellett. Igaz, hogy az Üdvözítő szeretete mind a tizenketőt, azonban közülük egyiknek sem volt Jánoséhoz hasonló fogékony lelkülete. Fiatalabb lévén a többinél, inkább a gyermek bizalmával és hűségével nyitotta meg szívét Jézus előtt. Így jutott a többieknél bensőségesebb kapcsolatba Krisztussal, és ez képesítette arra, hogy a Megváltó legmélyebb lelki tanításait közölje az utókorral.

Jézus szereti azokat, akik életükkel az Atyát képviselik, és János úgy tudott az Atya szeretetéről beszélni, mint senki a tanítványok közül. Kinyilatkoztatta embertársai előtt, amit bensejében érzett, és jellemében szemléltette Isten tulajdonságait. Arcán az Úr dicsősége tükröződött. Az életszentség szépsége, amely életét átalakította, ragyogott vonásairól. Imádatos szeretettel csüggött az Üdvözítőn; egyedüli óhaja volt, hogy hozzá hasonlítson, és vele közösségben élhessen. Jelleme Krisztus jellemét sugározta.

„Lássátok” – mondotta – „milyen nagy szeretetet adott nekünk az Atya, hogy Isten fiainak neveztetünk!... Szeretteim, most Isten gyermekei vagyunk és még nem lett nyilvánvalóvá, hogy mivé leszünk. De tudjuk, hogy ha nyilvánvalóvá lesz, hasonlókká leszünk Ő hozzá; mert meg fogjuk őt látni, amint van.” (I. Jn. 3:1–2)

AZ APOSTOLOK TÖRTÉNETE, 344-351. (HŰ TANÚBIZONYSÁG)

Krisztus mennybemenetele után János hűségesen és lelkiismeretesen munkálkodott a Mesterért. Pünkösdkor, a többi tanítvánnyal együtt ő is elnyerte a Szentlelket; megújult buzgósággal, friss erővel hirdette az életadó igét, és irányította a tömeg gondolatait a Láthatatlanra. Hatásosan hirdette az Igét, telve volt tűzzel és mélységes meggyőződéssel. Szépen, szabatosan tanított, kellemes hangon ismételte Krisztus szavait és beszélt csodálatos tetteiről. Előadása tartós benyomást gyakorolt hallgatóira. Szavainak egyszerűsége, a hirdetett igazságok meggyőző ereje és a lendület, amely előadását jellemezte, utat nyitott előtte valamennyi társadalmi réteghez.

Az apostol élete teljes összhangban állt tanításaival. A szívében lángoló krisztusi szeretet komoly, fáradhatatlan munkára indította embertársaiért és különösen keresztény testvéreiért.

Krisztus meghagyta tanítványainak, hogy úgy szeressék egymást, ahogyan Ő szerette őket. Ezzel bizonyítsák be a világ előtt, hogy Krisztus, a dicsőség reményisége, testet öltött bennük. „Új parancsolatot adok néktek” – mondotta –, „hogy egymást szeressétek; amiként én szerettelek titeket, úgy szeressétek ti is egymást.” (Jn. 13:34) Midőn ezen szavak elhangzottak, a tanítványok nem értették meg, de miután szemtanúi voltak Krisztus szenvedéseinek, keresztre feszítésének, feltámadásának és mennybemenetelének; miután pünkösdkor a Szentlelket elnyerték, felfogták Isten szeretetét, fogalmat alkothattak maguknak arról a szeretetről, amellyel egymás iránt kellett viseltetniük:

„Arról ismertük meg a szeretetet, hogy Ő az életét adta érettünk; mi is kötelesek vagyunk odaadni életünket a mi atyánkfiáiért.”

A Szentlélek kiárasztása után a tanítványok szíjjel-jártak, hirdetni az élő Megváltót. Egyetlen vágyuk a lelkek üdve volt. Emellett megízlelhatték a szentek közösségének szépségét is. Egymás iránt tapintatosak, figyelmesek, önmegtagadók és az igazságért minden áldozatra készek voltak. A mindennapi érintkezésben azt a szeretetet tanúsították egymással szemben, amelyet Krisztus parancsolt nekik. Ezt a szeretetet igyekeztek nyájas szavak és önzetlen cselekedetek által mások szívében is felébreszteni.

Ezt a szeretetet, az új parancsolat iránti készséges engedelmisséget kell a hívőknek mindenkor kinyilvánítaniuk. Olyan bensőséges összeköttetésben éljenek Krisztussal, hogy teljesíteni tudják összes követelményeit. Őket választotta ki Isten, hogy életükkel dicsőítsék a Megváltó hatalmát, aki büntelensége által megigazította őket.

Idővel azonban változás állt be. A hívők kezdték egymás hibáit felfedezni. Miközben mások hibáira néztek, és bírálgatásba bocsátkoztak, szem előtt tévesztették a Megváltót és szeretetét. Kezdték nagyobb jelentőséget tulajdonítani a külsőségeknek, és nagyobb súlyt helyezni a hitpontokra, mint azok gyakorlására. Buzgók voltak mások hibáinak megítélésében, eközben nem vették észre saját hibáikat. Így hanyagolták el a Krisztus parancsolt testvéri szeretetet, de a legszomorúbb az volt, hogy észre sem vették. Nem jutottak tudatára, hogy eltűnt életükből a boldogság és az öröm, és hogy – miután elzárták szívüket Isten szeretete elől – menthetetlenül a sötétségbe zuhannak.

János apostol azonban észrevette, miként tünedezik a testvéri szeretet az egyházból. Intette a hívőket a gyülekezetben a szeretet állandó gyakorlásának szükséges voltára. Levelei újból és újból kifejezésre juttatják ezt a gondolatot. Így ír: „Szeretteim, szeressük egymást, mert a szeretet az Istentől van; és mindaz, aki szeret, az Istentől született, és ismeri az Istent. Aki nem szeret, nem ismerte meg az Istent; mert az Isten szeretet. Az által lett nyilvánvalóvá az Isten szeretete bennünk, hogy az ő egyszülött Fiát elküldte az Isten e világra, hogy éljünk általa. Nem abban van a szeretet, hogy mi szerettük az Istent, hanem, hogy ő szeretett minket és elküldte az ő Fiát engesztelő áldozatul a mi bűneinkért. Szeretteim, ha

így szeretett minket az Isten, nekünk is szeretnünk kell egymást.” (I. Jn. 4:7–11)

Arról, hogy a hívők milyen értelemben gyakorolják ezt a szeretetet, az apostol ezt írja: „Viszont új parancsolatot írok néktek, ami igaz ő benne és ti bennetek; mert a sötétség szűnni kezd, és az igaz világosság már fénylik. Aki azt mondja, hogy a világosságban van, és gyűlöli az ő atyjafiát, az még mindig a sötétségben van. Aki szereti az ő atyjafiát, a világosságban marad, és nincs benne botránkozásra való. Aki pedig gyűlöli az ő atyjafiát, a sötétségben van, és a sötétségben jár, és nem tudja hová megy, mert a sötétség megvakította az ő szemeit.” „Mert ez az üzenet, amelyet kezdettől fogva hallottatok, hogy szeressük egymást.” „Aki gyűlöli az ő atyjafiát, mind embergyilkos az; és tudjátok, hogy egy embergyilkosnak sincs örök élete, ami megmaradhatna ő benne. Arról ismertük meg a szeretetet, hogy Ő az életét adta érettünk; mi is kötelesek vagyunk odaadni életünket a mi atyánkfiáért.” (I. Jn. 2:8–11, 3:11, 15–16)

Krisztus egyházát nem a világ ellenállása veszélyezteti leginkább, hanem a hívők szívében élő gonoszság okozza a legnagyobb kárt, és ez akadályozza elsősorban Isten ügyének előrehaladását. Semmi sem gyengíti annyira a lelki életet, mint az irigység, gyanakvás, bírálgatás és rágalom. Viszont a legerősebb bizonyíték arra nézve, hogy Isten elküldte Fiát a világra az, ha az Isten egyházát alkotó különböző jellemű emberek egyetértenek és összetartanak. Krisztus követőinek kiváltsága ennek bebizonyítása. E célból engedelmeskedniük kell parancsának, és jellemüket jelleméhez, akaratukat akaratához kell szabniuk.

Krisztus mondotta: „Új parancsolatot adok néktek, hogy egymást szeressétek; amint én szerettelek titeket”. (Jn. 13:34) Milyen csodálatos kijelentés, és mégis milyen kevés figyelemben részesül! Isten gyülekezetében sajnálatra méltó hiány tapasztalható testvéri szeretetben. Sokan, akik állítják, hogy szeretik a Megváltót, nem szeretik egymást. A hitetlenek figyelik azokat, akik keresztényeknek vallják magukat, hogy lássák, vajon hitük hatással van-e életükre? Hamarosan felfedezik jellemhibáikat, és hitvallomásuknak ellentmondó cselekedeteiket. Nem volna szabad megtörténnie, hogy ujjal mutassanak hívő keresztényekre mondván: Nézzétek, hogy gyűlölik egymást azok, akik Krisztus zászlaja alatt állnak. A keresztények mindannyian egy család tagjai, valamennyien ugyanannak a mennyei Atyának gyermekei és ugyanazon boldog reménység letéteményesei. Az összekötő kapcsolatnak igen erősnek, de ugyanakkor gyengédnek kell lennie.

Az isteni szeretet akkor szól a legmegindítóbban az emberi szívhez, amikor ugyanarra a gyöngéd részvételre serkenti, amely Jézus életét jellemezte. Csak az szereti igazán Istent, aki önzetlen szeretettel viseltetik atyjafia iránt. Az igaz keresztény minden veszélyben és bajban lévő léleknek segítségére siet. A tévelygőtől nem fordul el, nehogy mind mélyebbre süllyedve szerencsétlenségében és csüggedésében teljesen Sátán martalékává legyen.

Aki sohasem tapasztalta személyesen Krisztus gyöngéd, megnyerő szeretetét, az nem vezethet másokat az élet forrásához. Ez a szeretet kényszerítő hatalom, amely arra indítja az embert, hogy társalgásában és másokért való tevékeny-

kedésében egyaránt Krisztust nyilvánítsa ki. Krisztus munkásainak fáradozásait csak úgy koronázhatja siker, ha ismerik Krisztust. Ehhez azonban mindenekelőtt szeretetét kell ismerniük. A menny aszerint ítéli meg használhatóságukat, tudnak-e úgy szeretni, ahogyan Jézus szeretett, és munkálkodnak-e úgy, ahogyan Ő munkálkodott.

„Fiacskáim, ne szóval szeressünk, se nyelvvel; hanem cselekedettel és valóssággal.” (I. Jn. 3:18) A keresztyéni jellem akkor éri el tökéletességét, ha a másokon való segítség vágya állandóan ott él a hívők lelkében. Ha ennek a szeretetnek lehelete veszi körül őket, akkor „élet illatává válnak az életre” és Isten megáldhatja munkájukat.

Szeretni Istent mindenekfelett és önzetlenül egymást – ez a legjobb ajándék, amelyben mennyei Atyánk részesíthet. Ez a szeretet nem pillanatnyi fellángolás, hanem isteni alapelv, állandó erő. A meg nem szentelt szívben nem fakadhat, nem is teremhet meg benne. Csak abban a szívben találjuk meg, amelyben Jézus uralkodik. „Mi szeretjük Őt, mert Ő előbb szeretett minket.” Szívben, amelyet az isteni kegyelem megújított, minden cselekedet indítórugója a szeretet. A jellemet átalakítja, fékezi az ösztönöket, uralja a hajlamokat, és nemesíti a törekvéseket. Ha ezt a szeretetet szívünkbe fogadjuk, életünket megédesíti, és nemesítő befolyást áraszt egész környezetünkre.

János igyekezett megértetni a hívőkkel, hogy milyen kiváltságokban részesülnének, ha a szeretet e lelkülete hatná át életüket. Ha ez a megváltó hatalom uralja a szívet, akkor irányítja az összes többi indítórugókat is; föléemeli a hívőt a világ megrontó befolyásának. Ha a hívők engednek, hogy ez a szeretet bennük teljesen uralomra jusson, és életük hajtóerejévé váljék, akkor a hit és az Istenbe vetett bizalom teljességére jutnának el. A hit teljes bizalmával járulhatnának Isten elé, abban a tudatban, hogy tőle mindent megkapnak, amire jelen és örök javuk érdekében szükségük lehet. „Azzal lesz teljessé a szeretet közöttünk, hogy bizodalmunk van az ítélet napjához, mert amint ő van, úgy vagyunk mi is e világban. A szeretetben nincsen félelem; sőt a teljes szeretet kiűzi a félelmet.” (I. Jn. 4:17–18) „És ez az a bizodalom, amellyel ő hozzá vagyunk, hogy ha kérünk valamit az ő akarata szerint, meghallgat minket. És ha tudjuk, hogy meghallgat bennünket... tudjuk, hogy megvannak a kéréseink, amelyeket kértünk ő tőle.” (I. Jn. 5:14–15)

„És ha valaki vétkezik, van Szószólónk az Atyánál, az igaz Jézus Krisztus. És ő engesztelő áldozat a mi vétkeinkén; de nemcsak a mieinkért, hanem az egész világért is... Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz, hogy megbocsássa bűneinket és megtisztítson minket minden hamisságtól.” (I. Jn. 2:1; 1:9) Isten kegyelme elnyerésének feltételei igen egyszerűek és méltányosak. Az Úr nem kíván tőlünk nehéz dolgot, hogy elnyerjük a bűnbocsánatot. Nincs szükségünk hosszú, fáradságos búcsújárásokra, fájdalmas önsanyargatásra, hogy Isten kegyelmébe fogadjon bennünket, vagy hogy vétkeinkért vezekeljünk. „Aki... az ő vétkét... megvallja és elhagyja, irgalmasságot nyer.” (Péld. 28:13)

Isten trónja előtt Krisztus könyörög gyülekezetéért; könyörög mindazokért, akiket vérével megváltott. Bűneinkért hozott áldozatának erejét nem csökkenthetik sem az évszázadok, sem a korszakok. Sem élet, sem halál, sem magasság vagy mélység nem választhat el bennünket Isten szeretetétől, amely Jézus Krisztusban van. Nem azért, mert mi tartjuk Őt erősen, hanem mert Ő tart bennünket. Ha üdvösségünk saját erőfeszítéseinktől függne, sohasem üdvözülhetnénk. Azonban Tőle függ, aki minden ígértét betartja. Noha erőfeszítéseink gyengék, az Ő szeretete azonban az idősebb fivér szeretete. Amíg fenntartjuk vele a kapcsolatot, addig kezeiből senki ki nem ragadhat.

Miközben múltak az évek, és a hívők száma gyarapodott, János annál nagyobb hűséggel és buzgalommal munkálkodott testvéreiért. Akkortájt igen sok veszély fenyegette a gyülekezetet. Mindenütt sátáni csalások burjánzottak. Félrevezetés és hazugság által Sátán hírnökei ellenállást szítottak Krisztus tanai ellen, ennek következtében viszály és eretnokség ütötte fel a fejét a gyülekezetben. Krisztus egyes követői azt állították, hogy a szeretet felold Isten törvénye iránti engedelmesség alól. Mások viszont a zsidó hagyományok és ceremóniák betartását tartották szükségesnek; a törvény iránti engedelmséget, a Krisztus vérében való hit nélkül is elégségesnek tartották az üdvösséghez. Többen úgy vélték, hogy Krisztus jó ember volt ugyan, de tagadták istenségét. Egyesek hűségeseknek tartván magukat, a valóságban hazugok voltak, amennyiben életmódjukkal megtagadták Krisztust és evangéliumát. A törvény áthágása által eretnokséget hoztak be az egyházba. Így jutottak sokan a hitetlenkedés útvesztőjébe.

János mélységes szomorúsággal figyelte, hogyan szívárognak be e pusztító tévtanok a gyülekezetbe. Felismerve a veszélyt, gyors és határozott fellépéssel igyekezett szembeszállni a visszasságokkal. János levelei a szeretet lelkületét árasztják. Úgy tűnik fel, mintha írásánál tollát a szeretetbe mártotta volna. Ha azonban találkozott hitetőkkel, akik azt állították, hogy tiszta életet élnek, de ugyanakkor áthágták a törvényt, nem mulasztotta el, hogy őket megintse; figyelmeztette e szörnyű öncsalás következményeire.

Egy jó hírnévnek és széles körű befolyásnak örvendő asszonynak – aki az evangéliumi munkában segédkezett –, így ír: „Mert sok hitető jött a világba, akik nem vallják a Jézust testben megjelent Krisztusnak. Ez a hitető az antikrisztus. Vigyázzatok magatokra, hogy el ne veszítsük, amit munkáltunk, hanem teljes jutalmat nyerjünk. Aki félrelép, és nem marad meg a Krisztus tudománya mellett, annak egynek sincs Istene. Aki megmarad a Krisztus tudománya mellett, mind az Atya, mind a Fiú az övé. Ha valaki elmegy hozzátok, és nem ezt a tudományt viszi, ne fogadjátok azt be házatokba, és azt ne köszöntsetek. Mert aki köszönti azt, részes annak gonosz cselekedeteiben.” (II. Jn. 1:7–11)

Mi, Jézus szeretett tanítványához hasonló módon ítéldhetjük meg azokat, akik azt állítják, hogy Krisztus követői, de ugyanakkor Isten törvényét áthágják. Ez utolsó napokban hasonló bajok fenyegetik a gyülekezet fejlődését, mint amelyek az ősegyházat támadták; e pontokban tehát János apostol tanításait gondo-

san meg kell szívlelnünk. „Gyakoroljátok a szeretetet!” – hallatszik mindenfelől, de különösen azoktól, akik hivalkodnak szentségükkel. Az őszinte szeretet azonban tisztább annál, semhogy egyetlen rejtegetett bűnt is elfedezne. Egyrészt szeressük a lelkeket, akikért Krisztus életét adta, másrészt azonban nem szabad a gonosszal megalkudnunk. Nem szabad egyesülnünk a lázadókkal, és ezt szeretetnek nevezni. Isten megkívánja, hogy népe ebben a korszakban éppen olyan rendíthetetlenül álljon ki az igazságért, ahogy annak idején János szembeszállt a lélekromboló tévelygésekkel.

Az apostol azt tanítja, hogy noha kereszteni udvariasságot kell tanúsítanunk, de kötelesek vagyunk a bűnnel és a bűnössel szemben határozottan fellépni. Ez nagyon is összeegyeztethető az igazi szeretettel. „Valaki a bűnt cselekszi, az a törvénytelenséget is cselekszi; a bűn pedig a törvénytelenység. És tudjátok, hogy ő azért jelent meg, hogy a mi bűneinket elvegye; és ő benne nincsen bűn. Aki ő benne marad, egy sem esik bűnbe; aki bűnbe esik, egy sem látta őt, sem meg nem ismerte őt.” (I. Jn. 3:4–6)

János, mint Krisztus tanúja, sohasem bocsátkozott szóvitákba vagy fárasztó fejtegetésekbe. Azt hirdette, amit tudott, látott és hallott. Szoros kapcsolata volt Jézussal; hallgatta tanításait, és látta hatalmas csodáit. Csak kevesen ismerhették meg annyira Jézus jellemének szépségeit, mint János. Számára eloszlott a sötétség, reá az igaz világosság sugárzott. A Megváltó életéről és haláláról szóló tanúsága világos és hatalmas volt. Szíve túláradt Megváltója iránti szeretetétől; ajkára tolultak bizonyágtételei, amelyek ellenállhatatlanul ragadták magukkal hallgatóit.

„Ami kezdettől fogva vala” – bizonyította – „amit hallottunk, amit szemlélünk és kezeinkkel illettünk, az életnek ígéjéről... Amit hallottunk és láttunk, hirdetjük néktek, hogy néktek is közösségek legyen velünk, és pedig a mi közösségünk az Atyával és az Ő Fiával, a Jézus Krisztussal.” (I. Jn. 1:1, 3)

Minden őszinte hívő ugyanígy saját tapasztalatával „pecsételheti meg, hogy az Isten igaz” (Jn. 3: 33). Bizonyágot tehet arról, amit látott, hallott és érzett Krisztus erejéből.

[**<<< vissza a 8. tanulmányhoz**](#)

9. Tanulmány javasolt olvasmánya

A NAGY KÜZDELEM, 518-527. (A KÖZELGŐ KÜZDELEM)

A mennyben elkezdődött nagy küzdelemnek már egészen az elején az volt Sátán célja, hogy Isten törvényét megdöntse. Ezért lázadt fel a Teremtő ellen. A mennyet ugyan el kellett hagynia, de a harcot folytatta a földön. Szívósan igyekszik az embert elámítani, hogy rá tudja venni Isten törvényének áthágására. Hogy ez Isten egész törvényének félredobásával történik, vagy csak egyetlen

szabály elvetésével – az eredmény végtére is ugyanaz. Aki „egy ellen” vétkezik, az egész törvényt megsérti; befolyásával és példájával a törvénszegés oldalára áll, és az „egésznek megrontásában bűnös” (Jak. 2:10).

Sátán, hogy a menny törvényeit lejárassa, kiforgatta a Biblia tanításait, és ezért tévedések kerültek sok ezer ember vallásába, akik azt vallják, hogy hisznek a Szentírásban. Az igazság és a tévelygés közötti utolsó nagy összecsapás csupán az Isten törvénye miatti hosszú küzdelem végső csatája. Mi most kapcsolódunk be ebbe a harcba, az emberi törvények és Jahve rendelkezései, a Biblia vallása és a mesék és hagyományok vallása közötti küzdelembe.

Már lázasan működnek azok az erők, akik e harcban az igazság és a szentség ellen szövetkezni fognak. Isten szent Igéje, amely oly sok szenvedés és vér árán jutott el hozzánk, nem sok megbecsülést kap. A Bibliához mindenki hozzáférhet, de kevesen fogadják el igazán életük útmutatójának. Aggasztó mértékben eluralkodott a hitetlenség, de nemcsak a világban, hanem az egyházban is. Sokan olyan tanításokat is megtagadnak, amelyek a keresztény hit oszlopai. Az állítólagos kereszténység nagy hányada részben vagy teljesen elveti azt, amit az ihletett írók a teremtés nagy tényéről, az ember teremtéséről, az engesztelésről és Isten törvényének örökérvényűségéről mondanak. Emberek ezrei, akik bölcsességükkel és függetlenségükkel kérkednek, a gyengeség tanújelének tartják a Bibliába vetett feltétlen hitet; a Szentírás bírálását, és legfontosabb igazságainak elspiritalizálását és elsekélyesítését pedig a nagy tehetség és műveltség bizonyítékának vélik. Sok lelkes arra tanítja híveit, sok tanár és tanító pedig tanítványait, hogy Isten törvénye megváltozott, illetve már nem érvényes, és akik kíváncsiak most is érvényesnek és szóról szóra követendőnek tartják, azok csak gúnyt és megvetést érdemelnek.

Az emberek az igazság megtagadásával az igazság Szerzőjét tagadják meg. Isten törvényének sárba tiprásával a Törvényadó tekintélyét cáfolják. Hamis tanokból és elméletekből éppoly könnyű bálványt csinálni, mint fából vagy kőből. Sátán hamis színben tünteti fel Isten tulajdonságait, és az általa festett képből az ember téves fogalmat alkot Isten jelleméről. Jahve helyett sokan egy filozofikus bálványt ültetnek a trónra, míg Krisztust, az Ige és a teremtés munkája nyomán megmutatkozó élő Istent csak kevesen imádják. Ezrek istenítik a természetet, a természet Istenét pedig megtagadják. A bálványimádás ma éppúgy létezik a keresztény világban, mint az Illés korabeli, ősi Izraelben, csak más formában. Sok bölcsnek tartott ember istene – filozófusoké, költőké, politikusoké, újságíróké; az elegáns, divatos körök istene, számos főiskola és egyetem istene, sőt egyes teológiai intézmények istene – nem sokkal különb, mint Baál, Fönícia napistene.

A keresztény világ tévedései közül egyik sem támadja vakmerőbben a Menny tekintélyét, egy sem ésszerűtlenebb és károsabb következményeiben, mint az a rohamosan tért hódító, divatos tanítás, hogy Isten törvénye hatályát veszítette. Minden nemzetnek megvannak a maga törvényei, amelyek tiszteletet és engedelmisséget követelnek. Ezek nélkül egy kormányzat sem létezhet. Az ég és

a föld Teremtője pedig törvények nélkül igazgatná keze alkotásait? Tegyük fel, hogy neves lelkészek nyilvánosan azt tanítják, hogy az országukat igazgató és polgárainak jogait védő törvényeket nem kell betartani, hogy azok korlátozzák az emberek szabadságát, és ezért nem kell nekik engedelmeskedni. Meddig tűrnének meg egy ilyen embert a szószéken? És vajon súlyosabb vétség áthágni az állami és a nemzeti törvényeket, mint sárba taposni a mennyei elveket, amelyek minden kormányzat alapját képezik?

Ha egy nemzet törvényeit eltörölnék, és alattvalóinak önkényes cselekvési lehetőséget adnának, ez korántsem lenne olyan következetlen dolog, mintha a világegyetem Kormányzója helyezné hatályon kívül törvényét, és fosztaná meg a világot a bűnöst elítélő és az engedelmezt felmentő normától. Ha a szentség normáját félretesszük, a gonoszság fejedelme szabad utat kap a földön.

Ahol Isten szabályait elutasítják, ott a bűn nem tűnik rossznak, és a szentség nem kívánatos. Akik nem hajlandók meghódolni Isten kormányzata előtt, azok teljesen alkalmatlanok önmaguk kormányzására. Bomlasztó tanításaikkal elültetik az engedetlenség szellemét a gyermekek és az ifjúság szívébe, akik természetyszerűen nehezen tűrik az irányítást. A következmény: törvényellenes, feslett társadalom. A tömegek, miközben azok hiszékenységén gúnyolódnak, akik engedelmeskednek Isten kívánalmainak, mohón kapnak Sátán ámtításain. A vágyaknak adják át a gyeplőt, és olyan bűnökben élnek, amelyekkel a pogányok kihívták Isten büntető ítéletét.

Akik arra tanítják az embereket, hogy Isten parancsolatait könnyen vegyék, azok engedetlenséget vetnek, és azt is aratnak. Ha ledöntenék az Isten törvénye által emelt korlátot, az emberi törvények is hamar tekintélyüket veszíténék. Mivel Isten tiltja a becstelenséget, az irigységet, a hazugságot és a csalást, az emberek sárba tiporják Isten törvényeit, mert földi jólétük gátjának tartják. E szabályok száműzése azonban beláthatatlan következményekkel jár. Ha a törvény nem volna kötelező, miért félne bárki is áthágásától? Javaink nem volnának biztonságban. Az emberek erőszakkal elvennék felebarátaik tulajdonát, és a legerősebb lenne a leggazdagabb. Az emberi életet sem tisztelnék. A házassági eskü nem védené többé szent védőbástyaként a családot. Az erősebb erőszakkal elvenné felebarátja feleségét, ha megkívná. Az ötödik parancsolatot elvetnék a negyedikkel együtt. Gyermekek gátlástalanul kioltanák szüleik életét, ha ezzel elérhetnék romlott szívük vágyait. A civilizált világ tolvajok és gyilkosok hordájává válna. A béke, a nyugalom, a boldogság eltűnne a földről.

Az a tanítás, amely szerint nem kell Isten kívánalmainak engedelmeskedni, gyengíti az erkölcsi kötelezettség súlyát, és rányitja a gonoszság zsilipjeit a világra. A jogtalanság, kicsapongás és romlottság elsőprő áradatként zúdul reánk. Sátán a családban is rombol. Zászlója ott leng az állítólagos keresztények otthonában is. Irigykednek, gyanúsítgatnak, képmutatóskodnak, egymástól elhidegülnek, versengenek, viszálykodnak, elárulják az igazságot, kielégítik bűnös vágyaikat. A vallási elvek és tanítások egész rendszere, amelynek a társadalmi

élet alapját és vázát kellene képeznie, düledező, omladozó romhalmaznak tűnik. Sokszor a legaljasabb bűnözők, amikor vétségükért börtönbe kerülnek, olyan kiváltságokban, figyelmességben részesülnek, mintha irigylésre méltó, kitüntető teljesítményt értek volna el. A sajtó jellemüknek és bűncselekményüknek nagy reklámot csinál. Közhirré teszi vétkük felháborító részleteit, és ezzel másokat is elindít a csalás, lopás és gyilkolás útján. Sátán pedig ujjong ördögi mesterkedése sikerének. A bűn csodálata, a fékezhetetlen gyilkolás, a minden rendű és rangú mértéktelenség és romlottság iszonyú fokozódása láttán tegye fel mindenki a kérdést, aki féli Istent: mit lehet tenni a gonoszság áradatának feltartóztatására?!

Számos bíróság is megvesztegethető. A hatalmasságokat a nyereség és az érzéki örömek utáni vágy sarkallja. Mértéktelenségükkel sokan annyira eltompították képességeiket, hogy Sátán csaknem korlátlanul uralkodik rajtuk. A jog tudósai megvesztegethetők, megtéveszthetők. Iszákosság, dorbézolás, indulatosság, irigység és mindenféle visszaélés előfordul azok között, akik részt vesznek a törvénykezésben. „Az igazság messze áll, mivel elesett a hűség az utcán, és az egyenesség nem juthat be.” (Ésa. 59:14)

Az a romlottság és lelki sötétség, amely Róma főhatalma idején eluralkodott, elkerülhetetlenül következett abból, hogy betiltotta a Szentírást. De mi lehet az elharapódzott hitetlenségnek, Isten törvénye elvetésének, és az ebből következő romlottságnak az oka a vallásszabadság korában, amikor az evangélium teljes fénnel ragyog? Most, hogy Sátán már nem tarthatja a Szentírás elrejtésével uralma alatt a világot, más eszközökhöz nyúl, hogy célját elérje. A Bibliába vetett hit romba döntése éppúgy Sátán célját szolgálja, mint magának a Bibliának a megsemmisítése. Ha Sátán el tudja hitetni az emberrel, hogy Isten törvényét nem kötelező megtartani, éppúgy ráveszi a törvényszegésre, mintha az ember egyáltalán nem ismerné előírásait. Most is, mint az előbbi korokban, Sátán felhasználja az egyházat szándékai előmozdítására. Korunk vallásos szervezetei hallani sem akarnak a világos, de népszerűtlen bibliai igazságokról, és a megdöntésükre kigondolt magyarázataikkal és nézeteikkel elhintik a szkepticizmus magvait. Ragaszkodva ahhoz a pápai tévedéshez, hogy az ember természeténél fogva halhatatlan, és a halál állapotában is megőrzi öntudatát, elvetették a spiritizmus csalásai ellen emelt egyetlen védőbástyát. Az örök gyötrelmek tana sok emberben kételyt támaszt a Bibliával szemben. A negyedik parancsolat kíváncsian hallgatán az emberek meg fogják tudni, hogy a hetedik napi szombatot meg kell tartani. Ekkor sok népszerű tanító kijelenti, hogy Isten törvényének ma már nincs kötelező érvénye. Csak így tudnak kibújni egy olyan kötelezettség alól, amelyet nem akarnak teljesíteni. Elvetik a törvényt a szombattal együtt. Amikor a szombat reformja nagyobb méreteket ölt, csaknem az egész világ meg fogja tagadni Isten törvényét, hogy elhárítsa a negyedik parancsolat követelményeit. A vallási vezetők tanításai hitetlenséghez, spiritizmusához és az Isten szent törvényének semmibebevételéhez vezetnek. E vezetőket félelmes felelősség terheli a

keresztény világ gonoszsága miatt.

Ezek az emberek azt állítják, hogy a rohamosan terjedő romlottság jórészt az úgynevezett „keresztény szombat” megszenteltelenítésének tulajdonítható, és hogy a vasárnap megtartásának kikényszerítésével nagy mértékben megjavulnának a társadalom erkölcei. Ez az állítás különösen Amerikában hangzik, ahol az igazi szombat tantételét legtöbbet prédikálják. Az egyik legkimagaslóbb és legfontosabb erkölcsi reform, a mértékletességi munka itt gyakran kapcsolódik a vasárnapmozgalomhoz. Az utóbbi képviselői azt állítják önmagukról, hogy a társadalom legfőbb érdekeinek előmozdításán fáradoznak. Azokat pedig, akik nem hajlandók összefogni velük, a mértékletesség és a reform ellenségeinek bélyegzik. De az a tény, hogy egy mozgalom, amely tévelygéshez vezet, olyan munkához kapcsolódik, amely önmagában jó, nem érv a tévelygés mellett. Álcázhatjuk a mérget egészséges ételbe keverve, de hatását nem változtathatjuk meg. Ellenkezőleg, veszélyesebbé tesszük, mert így valószínűbb, hogy gyanútlanul beveszik. Sátán egyik stratégiája, hogy annyi igazságot kever a hazugságba, amennyivel a hazugságot hihetővé tudja tenni. Előfordulhat, hogy a vasárnapmozgalom vezetői olyan reformokat hirdetnek, amelyekre az embereknek szükségük van; olyan elveket, amelyek összhangban vannak a Bibliával, de ha e reformok és elvek Isten törvényének megrontásával járnak, Isten szolgálói nem foghatnak össze hirdetőikkel. Nincs mentségük, ha emberi előírásokkal felcserélik Isten parancsolatait.

E két nagy tévedéssel – a lélek halhatatlanságával és a vasárnap szentségével – fogja Sátán az embereket csalásainak foglyává tenni. Míg az előbbi a spiritizmus alapját rakja le, az utóbbi Rómával hozza közös nevezőre az embereket. Az Egyesült Államok protestánsai elsőként fognak a szakadékon át kezet nyújtani a spiritizmusnak; és átnyúlnak a mélység felett is, hogy a római hatalommal kezet fogjanak. E hármasszövetség hatására ez az ország követni fogja Rómát a lelki ismeret jogainak sárba tiprásában.

Amikor a spiritizmus még jobban fog hasonlítani a mai névleges kereszténységhez, még több embert fog megtéveszteni és törbe ejteni. Sátán alkalmazkodik a mai élet körülményeihez. Világosság angyalaként jelenik meg. A spiritizmus útján meglepő dolgok fognak történni. Betegek meggyógyulnak, és sok tagadhatatlan csoda történik. És mivel a gonosz lelkek úgy tesznek, mintha hinnének a Bibliában, és tisztelik az egyházat, az emberek isteni erő megnyilatkozásaként fogják elfogadni munkájukat.

Az állítólagos keresztények és a hitetlenek között ma alig lehet különbséget tenni. Számos egyháztag szereti azt, amit a világ szeret, és könnyen felzárkózik a világ mellé. Sátán egyesíteni akarja őket, hogy mindnyájukat a spiritizmus soraiba sodorva ügyét erősebbé tegye. A pápistákat, akik a csodákat az igaz egyház jeleként dicsőítik, könnyen megtéveszti ez a csodatevő hatalom; a protestánsok pedig, mivel eldobták az igazság pajzsát, szintén a csalás áldozatai lesznek. Katolikusok, protestánsok és a világ fiai egyaránt elfogadják a kegyesség formáját

a kegyesség ereje nélkül, és ebben a szövetségben a világot megtérítő és régóta várt millennium nagyszerű mozgalmanak kezdetét látják.

A spiritizmus köntösében Sátán az emberiség jótevőjének mutatkozik. Meggyógyítja a betegeket, és „egy új és dicsőbb” vallási rendszert kínál, miközben pusztító munkát végez. Kísértéseivel tömegeket tesz tönkre. A mértéktelenség elveszi az ember józan esztét. Következménye: érzéki bűnök, versengés, vérontás. Sátán gyönyörködik a háborúban, mert a háborúval felkelti a lélek legádázabb indulatait. Áldozatait bűnnel és vérral átitatva sodorja az örök pusztulásba. A nemzeteket szembeállítja egymással, mert a háborúval el tudja terelni a figyelmüket arról a munkáról, amely az embert felkészíti az ítélet napjára, az Istennel való találkozásra.

Sátán az elemeket is felhasználja, hogy segítségükkel lelkeket gyűjtsön csűrűbe. Kikutatva a természet laboratóriumának titkait, latba veti minden képességét, hogy – amennyire csak Isten engedi – úrrá legyen az elemeken. Amikor engedélyt kapott Jób meggyőztetésére, ő, milyen gyorsan elsöpört nyáját és gulyát, szolgákat, házakat, gyermekeket! Egyik baj pillanatok alatt követte a másikat. Isten pajzsként és bátyaként védi teremtményeit a pusztító hatalmától. De a keresztény világ semmibe veszi Jahve törvényét; és az Úr meg fogja tenni azt, amit mondott: visszavonja áldásait a földtől, és leveszi védő kezét azokról, akik törvénye ellen láznak, és másokat is erre tanítanak és kényszerítenek. Sátán tartja kézben mindazokat, akiket Isten nem oltalmaz. Sátán egyeseket támogat és sikerhez segít, hogy előmozdítsák terveit; másokra pedig bajt hoz, és elhiteti velük, hogy azt Isten okozta.

Míg Sátán kiváló orvosnak tünteti fel magát, aki minden kórt meg tud gyógyítani, az általa okozott betegségek és csapások nyomán népes városok kihalt romhalmazzá válnak. Már most is dolgozik. A mindenütt és ezer formában előforduló tengeri és szárazföldi balesetekben és szerencsétlenségekben; a hatalmas tűzvészekben, vad tornádókban és félelmetes jégverésekben; viharokban, árvizekben, ciklonokban, szökőárakban és földrengésekben Sátán keze van. Elsöpri az érő termést, aminek következménye éhínség és nyomor. Halálos fertőt lehel a levegőbe, és emberek ezreit elviszi a ragály. E jelenségek egyre sűrűsödnek és súlyosbodnak. Pusztul mind ember, mind állat. „Gyászol és megromol a föld; elhervadnak a föld népének nagyjai. A föld megfertőztetett lakosai alatt, mert áthágták a törvényeket, a rendelést megszegették, megtörték az örök szövetséget.” (Ésa. 24:4–5)

A nagy család el fogja hitetni az emberekkel, hogy e bajokat Isten szolgálai okozák. A menny haragját kihívók minden bajukkal azokat terhelik meg, akiknek az Isten parancsolatai iránti engedelmsége folyvást dorgálja a törvényszegőket. Azt állítják, hogy Istent sérti a vasárnapi nyugalomnak megszenteltségtelenítése; hogy ez a bűn csapásokat von maga után, amelyek addig tartanak, amíg a vasárnap megtartását szigorú törvények nem teszik kötelezővé; hogy akik a negyedik parancsolat hangoztatásával aláássák a vasárnap iránti tiszteletet, azok az em-

beriség bajkeverői, akik megfosztják a világot Isten kegyelmétől, és a földet a jóléttől. Tehát megismétlődik az Isten szolgája ellen felhozott ősi vád, a régi jó indokkal: „És mikor meglátta Akháb Illést, monda Akháb néki: Te vagy-e az Izrael megháborítója? Ő pedig monda: Nem én háborítottam meg az Izraelt, hanem te és a te atyád háza, azzal, hogy elhagytátok az Úrnak parancsolatait, és a Baál után jártatok” (I. Kir. 18:17–18). Amikor az emberek a hamis vádak hallatán haragra gerjednek, szinte ugyanazt teszik Isten követivel, mint a hitehagyó Izrael Illéssel.

A spiritizmusban megmutatkozó csodatevő hatalom azok ellen fogja érvényesíteni befolyását, akik inkább Istennek engedelmeskednek, mint embereknek. A szellemvilág követi azt állítják magukról, hogy a menny küldöttei, akiket Isten azzal bízott meg, hogy a vasárnap megtagadóit meggyőzzék tévedésükről, és arról, hogy az ország törvényeinek az Isten törvényének kijáró engedelmességgel tartoznak. Ezek a lények keseregni fognak a világ romlottsága miatt, és a vallástanítókkal együtt ők is vallják, hogy az erkölcstelenség oka a vasárnap meggyalázása. Nagy lesz a felháborodás azok ellen, akik bizonyoságtételüket nem fogadják el.

Ebben a harcban – az Isten népe ellen vívott végső csatában – Sátán politikája ugyanaz, mint amit a mennyben, a nagy küzdelem megindításakor alkalmazott. Isten kormányzatának erősítését színelte, és titokban minden igyekezetével meg akarta dönteni. És a saját bűnös vágyaival a hűséges angyalokat vádolta meg. A római egyház történelmét ugyanez a politika – a megtévesztés politikája – jellemzi. A menny helytartójának munkáját színleli, miközben magát Isten fölé akarja emelni, törvényét pedig megváltoztatni. Róma gonosztevőknek bélyegezte azokat, akik uralma alatt az evangélium iránti hűségük áldozatai lettek. Azt mondta, hogy Sátán cinkosai. Gyalázta őket, hogy mások, sőt a maguk szemében is a legalávalóbb bűnözőknek tűnjenek. Így lesz ez most is. Sátán megkísérli Isten törvényének tisztelőit elpusztítani. Törvényszegőknek bélyegezteti őket, akik meggyalázzák Istent, és csapásokat hoznak a világra.

Isten soha nem hat kényszerrel az akaratra, sem a lelkiismeretre. Sátán viszont könyörtelen kényszert alkalmaz azokkal szemben, akiket másként nem tud megrontani. Megfélemlítéssel vagy erőszakkal próbál a lelkiismereten uralkodni és hódolatot kicsikarni. Igénybe veszi mind a vallási, mind a világi hatalmakat, hogy Isten törvényével dacolva erőszakkal szerezzenek érvényt emberi törvényeknek.

A bibliai szombat tisztelőit a törvény és a rend ellenségeinek fogják nevezni, akik ledöntik a társadalom erkölcsi korlátait, felfordulást és erkölcsi romlást okoznak, és Isten csapásait hozzák a földre. Lelkiismereti aggályukat megátalkodottságnak, konokságnak és a felsőbbség semmibevevésének bélyegzik. Állampolgári hűtlenséggel fogják vádolni őket. Az Isten törvényének kötelező érvényét megtagadó lelkészek a szószékről fogják hirdetni, hogy engedelmességgel tartozunk a polgári hatalmaknak, mint Istentől rendelt tekintélynek. Törvényho-

zó testületek és bíróságok a parancsolatok megtartóit hamis színben tüntetik fel és elítélik. Szavaikat kiforgatják, és indítékaikat a lehető legrosszabbnak tartják.

Amikor a protestáns egyházak elvetik az Isten törvénye mellett szóló világos szentírási érveket, szívesen elnémítanak azokat, akiknek a hitét nem tudják a Bibliával megdönteni. Míg behunyják szemüket a tények előtt, állásfoglalásuk azok üldözéséhez vezet, akik lelkiismeretükre hallgatva távol tartják magukat a többi keresztény gyakorlatától, és nem hajlandók elismerni a pápai szombattal járó követelményeket.

Az egyházi és állami méltóságok összefognak, hogy minden rendű és rangú embert rábeszéljenek; kényszerítsenek vagy megvesztegetéssel rávegyenek a vasárnap tiszteletben tartására. A mennyei tekintély hiányát zsarnoki rendeletekkel pótolják. A politikai korrupció kiöli a jogosság szeretetét és az igazság tiszteletét. Még a szabad Amerikában is a hatalmasságok és a törvényhozók, hogy a nép kegyét megnyerjék, követelésének engedve kötelezővé teszik a vasárnap megtartását. A lelkiismereti szabadságot, amelynek oly nagy volt az ára, már nem tartják tiszteletben. A nemsokára meginduló küzdelemben teljeseedik e prófétai kijelentés: „Megharaguvék azért a sárkány az asszonyra, és elméne, hogy hadakozzék egyebekkel az ő magvából valókkal, az Isten parancsolatainak megőrzőivel, és akiknél vala a Jézus Krisztus bizonyágtétele” (Jel. 12:17).

[<<< vissza a 9. tanulmányhoz](#)

10. Tanulmány javasolt olvasmánya

A NAGY KÜZDELEM, 391-401. (ISTEN VÁLTOZHATATLAN TÖRVÉNYE-részlet)

A 13. fejezetben (1–10. v.) egy másik fenevadról esik szó. Ez a fenevad a „párduchoz” hasonló, és a sárkány neki „adá az ő erejét... és az ő királyi székét és nagy hatalmát”. Ez a szimbólum, ahogy azt a legtöbb protestáns is hiszi, a pápaságot jelképezi, amely az ősi római birodalom egykori erejét, helyét és tekintélyét örökölte. János a leopárdszerű fenevadról ezt mondja: „Adaték néki nagy dolgoknak és káromlásoknak szóló szája... Megnyitá azért az ő száját Isten ellen való káromlásra, hogy szidalmazza az Ő nevét és az Ő sátorát, és azokat, akik a mennyben laknak. Az is adaték néki, hogy a szentek ellen hadakozzék, és őket legyőzze; és adaték néki hatalom minden nemzetségen, nyelven és népen.” Ez a prófécia, amely majdnem azonos a Dán 7. fejezetében foglalt kis szarv jellemzésével, tagadhatatlanul a pápaságra mutat.

„Adaték néki hatalom, hogy cselekedjék negyvenkét hónapig.” A próféta ezt is mondja: „Látám, hogy egy az ő fejei közül mintegy halálos sebbel megsebesített.” Majd így szól: „Ha valaki fogságba visz mást, ő is fogságba megy; ha valaki fegyverrel öl, fegyverrel kell annak megöletni.” A negyvenkét hónap ugyanaz,

mint Dániel 7. fejezetében „az ideig, időig és fél időig”, azaz három és fél év, vagy az 1260 nap – az az idő, amely alatt a pápai hatalom elnyomta Isten népét. Ez az időszak, ahogy az előző fejezetek ismertetik, i. sz. 538-ban, a pápaság főhatalomra jutásával kezdődött, és 1798-ban zárult. Ekkor a pápát a francia sereg fogságba ejtette. A pápaság megkapta halálos sebtét. Teljesedett ez a jövődőlés: „Ha valaki fogságba visz mást, ő is fogságba megy.”

Ennél a pontnál egy másik szimbólum is jelentkezik. A próféta így szól: „Azután láték más fenevadat feljöni a földből, akinek két szarva vala, a Bárányéhoz hasonló” (Jel. 13:11). E fenevadnak mind a külseje, mind pedig feltűnésének módja mutatja, hogy az általa jelképezett nemzet nem hasonlít az előbbi szimbólumok mögött húzódó nemzetekhez. A világot uraló nagy birodalmak Dániel próféta előtt vadállatokként jelentek meg. Ezek az állatok akkor tűntek fel, amikor „az égnek négy szele háborút támaszta a nagy tengeren” (Dn. 7:2). Jelenések 17. fejezetében magyarázatot találunk arra, hogy mit jelentenek a vizek: „Népek azok és sokaságok és nemzetek és nyelvek” (Jel. 17:15). Az ég négy szele pedig a harcot szimbolizálja. A nagy tengeren versengő szelek a hódító hadjáratok és forradalmak iszonyú jeleneteit jelképezik, amelyek útján a birodalmak hatalomhoz jutottak.

Azt a fenevadat, amelynek a bárányéhoz hasonló szarvai voltak, János a „földből” látta feljönni. Az így jelképezett nemzet más hatalmak megdöntése nélkül jut uralomra. Lakatlan területen támad, és fokozatosan, békésen nő nagysága. Nem támadhatott tehát az Óvilág zsúfolt és viszálykodó nemzetei között – „népek... és sokaságok és nemzetek és nyelvek” viharzó tengerén. Tehát a nyugati kontinensen kell keresnünk.

Az Újvilágban melyik nemzet emelkedett 1798-ban – az erősség és nagyság ígéretével – hatalomra, amely magára vonta a világ figyelmét? A szimbólumok alkalmazhatóságához nem fér kétség. Egyetlen nemzet, és csakis egy elégíti ki e prófécia meghatározásait. A szimbólumok félreérthetetlenül az Amerikai Egyesült Államokra mutatnak. E nemzet emelkedésének és fejlődésének ecsetelésekor a szónok és a történész öntudatlanul újra és újra ugyanazt a gondolatot fejezi ki, szinte pontosan ugyanazokkal a szavakkal, mint a Szentírás írója. A próféta látta a fenevadat „feljöni a földből”. A fordítók által „feljöni”-nek visszaadott kifejezés szó szerint azt jelenti, hogy „fel nő vagy kibújik, mint egy növény”. Amint láttuk, ennek a nemzetnek olyan területen kellett támadnia, amely előzőleg kívül esett az európai civilizáció körén. Egy neves amerikai író „az ürességből előjövő rejtély”-nek nevezi az Egyesült Államok kialakulását, és ezt mondja: „Mint néma mag nőttünk birodalommá”. 1850-ben egy európai újság csodálatos birodalomnak nevezte az Egyesült Államokat, amely „felbukkant”, és „a föld csendjében naponként hatalmasabb és büszkébb lesz”. Edward Everett e nemzet zárandok alapítóiáról tartott szónoklatában ezt mondta: „Eldugott helyet kerestek-e, amely ismeretlensége miatt védett, és messzisége miatt biztonságos, ahol a kis leydeni gyülekezet élvezheti lelkiismereti szabadságát? Nézd a hatalmas földet, amelyek

felett békés hódítással... hordozták a kereszt zászlaját!”

„Két szarva vala, a bárányéhoz hasonló.” A bárányéhoz hasonló szarvak, amelyek fiatalságról, ártatlanságról és szelídségről árulkodnak, találóan ábrázolják a próféta látomása szerint 1798-ban „feljövő” Egyesült Államokat. A királyi elnyomás és a papi türelmetlenség elől Amerikába elsőként menekülő és ott menedéket kereső keresztény száműzöttek közül sokan elhatározták, hogy a polgári és vallásszabadság masszív alapzatára épített államot fognak alapítani. Nézeteik helyet találtak a Függetlenségi Nyilatkozatban, amely szavakba öntötte azt a fontos igazságot, hogy Isten „minden embert egyenrangúnak teremtett”, és „az élethez, a szabadsághoz és a boldogsághoz” mindenkinek elidegeníthetetlen jogot adott. Az alkotmány önkormányzati jogot biztosít, amely szerint a népszavazás útján megválasztott képviselők hozzák és végrehajtják a törvényeket. A vallást szintén szabadon lehetett gyakorolni. Minden ember úgy imádhatta Istent, ahogy a lelkiismerete diktálta. A republikanizmus és protestantizmus lett a nemzet létének alapja. Ezekben rejlik hatalmának és jólétének titka. Elnyomottak és leigáztak az egész keresztény világban érdeklődéssel és reménységgel fordultak e földrész felé. Milliók igyekeztek partjaihoz, és az Egyesült Államok a föld leghatalmasabb nemzetei közé emelkedett.

De a bárányszarvú fenevad „úgy szól vala, mint a sárkány; és az előbbi fenevadnak minden hatalmasságát cselekszi őelötte; és azt is cselekszi, hogy a föld és annak lakosai imádják az első fenevadat, amelynek halálos sebe meggyógyult vala;... azt mondván a föld lakosainak, hogy csinálják meg a fenevadnak képét, aki fegyverrel megsebesítette vala, de megelevenedett” (Jel 13:11-14).

A bárányszarv és a sárkányhang - mint szimbólum - a vele ábrázolt nemzet állításai és gyakorlata közötti kirívó ellentmondásra mutat rá. A nemzet „szólása”: törvényhozói és bírósági szerveinek ténykedése. Ez a nemzet intézkedéseivel meghazudtolja azokat a liberális és békés elveket, amelyeket politikájának alapzataként fektetett le. Az a jövődőlés, hogy úgy szól, „mint a sárkány”, és hogy „az előbbi fenevadnak minden hatalmasságát” gyakorolja, világosan jelzi annak a türelmetlen és üldöző magatartásnak a kialakulását, amiről a sárkány és a párducszerű fenevad által jelképezett nemzetek árulkodtak. Az a kijelentés pedig, amely szerint a kétszarvú fenevad „azt cselekszi, hogy a föld és annak lakosai imádják az első fenevadat” - azt mutatja, hogy ez a nemzet felhasználja tekintélyét olyan szertartások gyakorlásának elrendelésére, amelyekkel a pápaságnak hódol.

Ez az intézkedés szöges ellentétben áll ennek az államnak az elveivel, a szabadság szellemével, a Függetlenségi Nyilatkozat félreérthetetlen és súlyos kijelentéseivel, valamint az alkotmánnyal. A nemzet alapítói bölcsen vigyáztak arra, hogy az egyház ne vegye igénybe a világi hatalmat, mert ennek elkerülhetetlen következménye a türelmetlenség és az üldözés. Az alkotmány gondoskodott arról, hogy „a kongresszus ne hozzon olyan törvényt, amely valamely vallás alapítását érinti, vagy annak szabad gyakorlását tiltja”. Az alkotmány tiltja, hogy

„a vallás az Egyesült Államokban” egyszer is valamilyen közhivatalra való alkalmasság próbaköve legyen. Az államhatalom csak a nemzet szabadságát védő intézkedések durva megsértésével kényszerítheti bármilyen vallási szertartás gyakorlását. De ez az eljárás sem következetlenebb, mint maga a szimbólum: a tiszta, szelíd és ártatlan bárányszarvú fenevad úgy beszél, mint a sárkány.

„Azt mondván a föld lakosainak, hogy csinálják meg a fenevadnak képét.” Ez a kijelentés világosan bemutat egy kormányformát, amelyben a törvényhozói hatalom a nép kezében van; egyben ékesen bizonyítja, hogy ebben a próféciában az Egyesült Államokról van szó.

De mi „a fenevad képe”? És hogyan fogják megformálni? A fenevad képe az lesz, amelyet a kétszarvú fenevad „csinál meg”. Ahhoz, hogy megtudjuk, milyen is ez a kép, és miként fogják megformálni, tanulmányoznunk kell magának a fenevadnak – a pápaságnak – az ismertető jeleit.

Amikor az ősegyház megromlott, mert feladta evangéliumi egyszerűségét, és pogány rítusokat és szokásokat fogadott el, elvesztette Isten Lelkét és erejét. Mivel azonban az emberek lelkiismeretét irányítani akarta, a világi hatalom támogatását igényelte. Így jött létre a pápaság, egy olyan egyház, amely az államhatalmat irányította, és felhasználta saját céljainak előmozdítására, főképpen az „eretnység” megbüntetésére. Hogy az Egyesült Államok megformálhassa a fenevad képét, ahhoz a vallási hatalomnak úgy kell a polgári hatalmat irányítania, hogy az egyház az államhatalmat is saját céljainak szolgálatába állítsa.

Ahol eddig az egyháznak világi hatalma volt, azt mindig igénybe vette, hogy a tanításaitól eltérőket megbüntesse. Azok a protestáns egyházak is, amelyek a világi hatalmakkal való szövetség útján Róma nyomdokaiba léptek, kifejezésre juttatták, hogy korlátozni akarják a lelkiismereti szabadságot. Példa erre az anglikán egyház, amely sokáig üldözte a tőle kiszakadtakat. A XVI. és a XVII. században nonkonformista lelkészek ezrei kényszerültek arra, hogy egyházukat elhagyják, és sokan – mind a lelkészek, mind a nép közül – ki voltak téve bírságnak, börtönnek, kínzásnak és vértanúságnak.

A hitehagyás következménye az lett, hogy az egyház az államhatalom segítségét igényelte. Ez készítette elő a pápaság – a fenevad kialakulásának útját. Pál ezt mondta: „Jön... a szakadás, és megjelenik a bűn embere” (II. Thessz. 2:3). Az egyház hitehagyása a fenevad képének megformálásához is utat fog készíteni.

A Biblia kinyilatkoztatja, hogy az Úr eljövele előtt az első századokéhoz hasonló vallási hanyatlás lesz. „Az utolsó napokban nehéz idők állanak be. Mert lesznek az emberek magukat szeretők, pénzsóvárgók, kérkedők, kevélyek, káromkodók, szüleik iránt engedetlenek, háládatlanok, tisztátalanok, szeretet nélkül valók, kérlelhetetlenek, rágalmazók, mértéktelenek, kegyetlenek, a jónak nem kedvelői, árulók, vakmerők, felfuvalkodottak, inkább a gyönyörnek, mint Istennek szeretői, kiknél megvan a kegyességnek látszata, de megtagadják annak erejét” (II. Tim. 3:1–5). „A Lélek pedig nyilván mondja, hogy az utolsó időben némelyek elszakadnak a hittől, hitető lelkekre és gonosz lelkek tanításaira

figyelmeztetés” (I. Tim. 4:1). Sátán „a hazugságnak minden hatalmával, jeleivel és csodáival, és a gonoszságnak minden csalárdságával” fog dolgozni. És mindazok, akik „nem fogadták be az igazságnak szeretetét az ő üdvösségükre”, ki lesznek téve „a tévelygés erejé”-nek, „hogyan higgyenek a hazugságnak” (II. Thessz. 2:9-11). Amikor a gonoszság erre a fokra jut, ugyanolyan következményei lesznek, mint amilyenek az első századokban voltak.

A protestáns egyházak hitbéli sokféleségében sok ember döntő bizonyítékot lát arra, hogy soha semmilyen erőfeszítéssel nem lehet rájuk kényszeríteni az egyesülést. Pedig számos protestáns egyházban évek óta erősen él és egyre erősödik a vágy a közös tanítételekre épülő egység után. Az ilyenfajta egyesítéstől, a nem mindenki által elfogadott tanítások megvitatásától – bármilyen fontosak is bibliai szemszögből – szükségyszerűen el kell állni.

Charles Beecher 1846-ban azt prédikálta, hogy „az evangéliumi protestáns közösségek” szolgálatának „egész útja nem pusztán emberi félelem okozta iszonyú feszültség közepette alakult ki. Ezek a közösségek mérhetetlen romlottságban élnek, mozognak és lélegeznek, és folyvást lényüknek minden hitványabb elemében tetszelegve elhallgatják az igazságot, és térdet hajtanak a hitehagyás tekintélye előtt. Vajon nem ez történt Róma esetében is? Nem éljük-e vajon újra az ő életét? És mi az, amit a közvetlen jövő tartogat számunkra? Egy újabb általános zsinatot! Egy világszövetséget! Evangéliumi szövetkezést és egyetemes krédót!” Amikor ez bekövetkezik, az egyházak teljes azonosulásra való törekvéseiben az csupán egy lépés lesz az erőszak igénybevétele felé.

Amikor az Egyesült Államok legjelentősebb egyházai a közösen vallott tanítételekben egységre jutva arra befolyásolják az államot, hogy tegye kötelezővé rendelkezéseiket, és tartsa fenn létesítményeiket, akkor már a protestáns Amerika megformálta a római hierarchia hasonmását, aminek elkerülhetetlen következménye, hogy a polgári hatóság büntetést ró azokra, akik eltérő véleményt vallanak.

A kétszarvú fenevad „azt is teszi mindenkivel (megparancsolja), kicsinyekkel és nagyokkal, gazdagokkal és szegényekkel, szabadokkal és szolgákkal, hogy az Ő jobb kezükre vagy az ő homlokukra bélyeget tegyenek; és hogy senki se vehessen, se el ne adhasson semmit, hanem csak akin a fenevad bélyege van, vagy neve, vagy nevének száma” (Jel. 13:16–17). A harmadik angyal így figyelmeztet: „Ha valaki imádja a fenevad képét, és bélyegét felveszi vagy homlokára vagy kezére, az is iszik az Isten haragjának borából.” Az itt említett „fenevad”, amelynek az imádására kényszerít a Jel. 13. fejezetében foglalt kétszarvú fenevad, nem más, mint az első vagy párducszerű fenevad, azaz a pápaság. A „fenevad képe” a hitehagyó protestantizmusnak azt a formáját ábrázolja, amely akkor alakul ki, amikor a protestáns egyházak dogmáik megtartásához a polgári hatalom segítségét igénylik. A „fenevad bélyege”-nek meghatározása még hátra van.

A próféta óva int a fenevadnak és bélyegének imádásától, majd kijelenti, hogy itt vannak azok, „akik megtartják Isten parancsolatait és a Jézus hitét”. A kinyilatkoztatás ilyen éles különbséget tesz az Isten parancsolatainak megtartói

és azok között, akik imádják a fenevadat, valamint a fenevad képét, és felveszik bélyegét. Ebből következik, hogy a törvény megtartása és a törvény áthágása jelzi a különbséget Isten imádói és a fenevad imádói között.

A fenevadnak – és a fenevad képének is – különös jellemvonása, hogy Isten parancsolatait megszegi. Dániel ezt mondja a kis szarvról, azaz a pápaságról: „Véli, hogy megváltoztatja az időket és törvényt” (Dn. 7:25). Pál pedig ugyanezt a hatalmat „a bűn emberé”-nek nevezi, aki Isten fölé emeli magát. Egyik prófécia kiegészíti a másikat. A pápaság csak Isten törvényének megváltoztatásával tudta Isten föl emelni magát. Mindazok, akik az így megváltoztatott törvénynek tudatosan engedelmeskednek, mindenek fölött tisztelik azt a hatalmat, amely a törvényt megváltoztatta. Aki a pápai törvényeknek engedelmeskedik, az a pápa iránti hűség jelét veszi magára az Isten iránti hűséggel helyett.

A pápaság megkísérelte Isten törvényét megváltoztatni. A második parancsolatot, amely tiltja a képek imádását, törölte a törvényből, a negyedik parancsolaton pedig úgy változtatott, hogy a hetedik nap helyett az első tette hivatalos nyugalomnappá. A második parancsolat kihagyását a katolikusok azzal indokolják, hogy arra nincs szükség, mert benne van az elsőben. Azt állítják, hogy ők a törvényt pontosan úgy tolmácsolják, ahogy azt Isten szándéka szerint érteni kell. De a próféta által megjövendölt változtatás nem ez. Szándékos, tudatos változtatásról van szó: „Véli, hogy megváltoztatja az időket és törvényt.” A prófécia pontos teljesítése a negyedik parancsolat megváltoztatása. Az a tekintély, amely erre a változtatásra jogot formál: az egyház. A pápai hatalom tehát nyíltan Isten fölé emeli magát.

Isten imádoinak különleges ismertetőjele, hogy tiszteletben tartják a negyedik parancsolatot – mivel ez a parancsolat Isten teremői hatalmának a jele. E parancsolat tanúsítja, hogy Istennek joga van az embertől tiszteletet és hódolatot igényelni. A fenevad imádoit arról lehet felismerni, hogy le akarják rombolni a teremtés emlékűnnepét, és fel akarják magasztalni a Róma által alapított ünnepet. A pápaság első ízben a vasárnap érdekében juttatta érvényre kihívó követeléseit. Először azért vette igénybe az állam hatalmát, hogy kikényszerítse a vasárnapnak „az Úr napja”-ként való megtartását. A Biblia alapján a hetedik nap, nem pedig az első az Úr napja. Krisztus mondja: „Az embernek Fia a szombatnak is ura.” A negyedik parancsolat így hangzik: „A hetedik nap az Úrnak... szombatja.” Ésaías próféta által az Úr „szent napom”-nak nevezi a szombatot (Mk. 2:28; Ésa. 58:13).

Azt az oly sokszor hangoztatott állítást, hogy Krisztus megváltoztatta a szombatot, maga Krisztus cáfolta meg. Hegyi beszédében ezt mondta: „Ne gondoljátok, hogy jöttem a törvénynek vagy a prófétáknak eltörlésére. Nem jöttem, hogy eltörljem, hanem inkább hogy betöltssem. Mert bizony mondom néktek, míg az ég és föld elmúlik, a törvényből egy jóta vagy egyetlen pontocska el nem múlik, amíg minden be nem teljesedik. Valaki azért csak egyet is megront e legkisebb parancsolatok közül és úgy tanítja az embereket, a mennyeknek országában, a

legkisebb léssen; valaki pedig cselekszi és úgy tanít, az a mennyeknek országában nagy léssen” (Mt. 5:17–19).

A protestánsok általában elismerik azt a tényt, hogy a Szentírás nem ad jogot a szombat megváltoztatására. Ez világosan kiderül az American Tract Society és az American Sunday School Union kiadványaiból. E művek egyike bevallja, hogy az Újtestamentum „teljesen hallgat arról, ami a szombat (a vasárnap, a hét első napja) megparancsolását, vagy ami megtartásának kifejezett szabályait érinti”.

Másvalaki ezt mondta: „Krisztus haláláig semmi változtatás nem történt e nap vonatkozásában”; és „amennyire a történelem tanúsítja, az apostolok... sem adtak kifejezett parancsot a hetedik napi szombat elhagyására, és annak a hét első napján való megtartására.”

Számos római katolikus is elismeri, hogy a szombatot egyházuk változtatta meg. Kijelentették, hogy a protestánsok a vasárnap megtartásával elismerik a római egyház hatalmát. A „Catholic Catechism of Christian Religion” válaszként arra a kérdésre, hogy melyik napot kell megtartani a negyedik parancsolat szerint, ezt a kijelentést teszi: „A régi törvény alatt a szombat volt a megszentelt nap; de az egyház Jézus Krisztus utasítására, és Isten Lelkének irányítására a szombat helyére a vasárnapot tette; ezért ma az elsőt, és nem a hetedik napot szenteljük meg. A vasárnap azt jelenti, hogy az Úr napja, és most valójában az is.”

Katolikus írók egyházuk tekintélyének jeleként azt a rendelkezést idézik, amellyel az egyház „a szombatot vasárnapra változtatta. Ezt a rendelkezést a protestánsok is elfogadták..., mert a vasárnap megtartásával elismerik, hogy az egyháznak van hatalma ünnepeket elrendelni, és büntetés terhe mellett érvényesíteni.” Mi tehát a szombat megváltoztatása, ha nem a római egyház tekintélyének a jele vagy bélyege – „a fenevad bélyege”?

A római egyház nem mondott le főhatalmi igényéről. Amikor a világ és a protestáns egyházak elfogadják az általa elrendelt szombatot, és a bibliai szombatot elvetik, tulajdonképpen helyt adnak ennek a jogtalan követelésnek. Ha a protestánsok a hagyomány és az egyházatyák tekintélyével meg is indokolják ezt a változtatást, pontosan azt az elvet veszik semmibe, amely Rómától elkülöníti őket, azaz hogy „a Biblia, és csakis a Biblia, a protestánsok vallása”. A pápai egyház látja, hogy a protestánsok becsapják magukat, és szándékosan bezárják szemüket a tények előtt. Örül, amikor a vasárnap elrendelésére tett intézkedéseit tetszéssel fogadják, mert ebből látja, hogy a vasárnappal végül az egész protestáns világot Róma zászlaja alá fogja vonni.

Róma azt hangoztatja, hogy a „protestánsok a vasárnap megtartásával akaratlanul is meghódolnak a (katolikus) egyház tekintélye előtt”.” Amikor a protestáns egyházak erőltetik a vasárnap megtartását, tulajdonképpen a pápaság – a fenevad – imádását erőltetik. Akik tudják, mit kíván Isten a negyedik parancsolatban, és mégis úgy döntenek, hogy az igazi szombat helyett a hamis szombatot ünneplik, azok e döntésükkel annak a hatalomnak hódolnak, amely e rendelkezés egyedüli megparancsolója. De maguk az egyházak formálják meg a fenevad

képét azzal, hogy világi hatalom által kényszerítenek ki egy vallási kötelességet. Amikor tehát az Egyesült Államokban kötelező lesz a vasárnap megtartása, tulajdonképpen a fenevadnak és képének az imádása lesz kötelező.

Voltak azonban a letűnt nemzedékek idején olyan vasárnapünneplő keresztények, akik azt hitték, hogy a bibliai szombatot tartják; és ma is vannak minden egyházban igaz keresztények – beleértve a római katolikus egyházat is –, akik őszintén hiszik, hogy a vasárnap Isten szombatja. Isten elfogadja becsületességüket és szándékuk őszinteségét. De eljön az az idő, amikor a vasárnap megtartását törvény teszi kötelezővé, és a világ tisztán fogja látni, hogy melyik az igazi szombat. Ha valaki akkor szegi meg Isten törvényét, hogy olyan parancsnak engedelmeskedjen, amely csak Róma tekintélyének bélyegét viseli magán, ezzel a pápaságot Isten fölé helyezi. Rómának hódol, és annak a hatalomnak, amely érvényt akar szerezni a Róma által elrendelt ünnepnek. A fenevadat és annak képét imádja. Amikor az ember elveti azt az ünnepet, amelyet Isten a maga hatalma jelének nevez, és helyette a Róma által választott hatalmi jelvényt tartja tiszteletben – ezáltal elfogadja a Róma iránti hódolat jelét: „a fenevad bélyegét”. Ez azonban csak akkor lesz aktuális, amikor a kérdés világosan feltárul az emberek előtt, és választaniuk kell Isten törvénye és az emberi rendelkezések között. Aki ekkor is a törvényszegés mellett dönt, azt felveszi „a fenevad bélyegét”.

A legfélelmetesebb fenyegetést, amely valaha is halandókhoz szólt, a harmadik angyal üzenete tartalmazza. Szörnyű bűn lehet az, amely Istent olyan haragra indítja, amelybe nem megyül kegyelem. Mindenki tisztán láthat e fontos dologban. Isten, mielőtt ítélkezne, óva inti e bűntől a világot, hogy mindenki megtudja, miért fog ítélete lesújtani, és hogy mindenkinek alkalma legyen megmenekülni a büntetéstől. A prófécia kinyilatkoztatja, hogy az első angyal „minden nemzetségnek és ágazatnak, és nyelvnek és népnek” hirdetni fogja ezt az üzenetet. A harmadik angyal figyelmeztetése, amely szintén a hármass üzenet-hez tartozik, sem fog szűkebb körben hangzani. A prófécia azt mondja róla, hogy egy angyal, aki az ég közepén repül, nagy szóval hirdeti, és ez az üzenet magába fogja vonni a világ figyelmét.

Ebben a küzdelemben az egész keresztény világ két nagy csoportra oszlik – azokra, akik megtartják Isten parancsolatait és a Jézus hitét, és azokra, akik a fenevadat és képét imádják, és bélyegét magukra veszik. Habár az egyház és az állam egyesíti erejét, hogy „mindenkivel, kicsinyekkel és nagyokkal, gazdagokkal és szegényekkel, szabadokkal és szolgákkal” (Jel. 13:16) kényszerrel elfogadtassa „a fenevad képét”, de Isten népe e bélyeget nem veszi magára. A pártoszi próféta látja „azokat, akik diadalmaskodtak a fenevaden és az ő képén, és bélyegén és az ő nevének számán... állani az üvegtenger mellett, akiknek kezében valának az Istennek hárfái”, és éneklük a Mózes és a Bárány énekét (Jel. 15:2–3).

[<<< vissza a 10. tanulmányhoz](#)

11. Tanulmány javasolt olvasmánya

TAPASZTALATOK LÁTOMÁSOK, 132-152. (AZ ELSŐ ANGYAL ÜZENETE)

Láttam, hogy Isten velünk volt 1843-ban az időpont hirdetésében. Isten elhatározta, hogy a népet felébreszti, és döntésre készíti, az igazság mellett vagy ellen. Lelkesek győződtek meg a prófétai korszakokra vonatkozó álláspontok helyességéről és sokan büszkeségüket félredobva, jövedelmüket és egyházaikat otthagyva, helyről-helyre vándoroltak, hogy az üzenetet hirdessék. Mivel azonban a mennyei üzenetet aránylag kevés hivatásos lelkész fogadta el, a munka legnagyobb része oly emberek vállaira hárult, akik nem voltak prédikátorok. Sokan hagyták el szántóföldjüket és gazdaságukat, hogy az üzenetet hirdethessék, mások üzletükből, műhelyeikből hivattak el. Sok, nagyon tekintélyes polgár is kényszerülve volt, hogy hivatalát elhagyja s beálljon az első angyali üzenet népszerűtlen munkájába.

Lelkesek félretették felekezateskedő nézeteiket és érzelmeiket és egyesültek Jézus eljövetelének hirdetésében. Bárhol is hangzott fel az üzenet, felgyújtotta az embereket. A bűnösök megtértek, sírtak és bocsánatért esdekeltek s olyanok, akik becstelenül éltek, siettek a jóvátétellel. Szülők a legnagyobb aggodalommal órkodtak gyermekeik felett. Azok, akik elfogadták az üzenetet, megtérten barátaik, rokonaik és ismerőseik körében igyekeztek az igazságot terjeszteni és mialatt lelkük alázatban meghajolt az ünnepélyes üzenet súlya alatt, esdve kérték és intették őket, hogy készülődjenek az Úr Jézus eljövetelére. Ez a lélektisztító munka elvonta az emberek szeretetét a világtól, és eddig sohasem tapasztalt megszentelődést eredményezett.

Emberek ezrei szerették meg a Miller Vilmos által hirdetett igazságokat s Istennek szolgálói, Illés próféta erejében és szellemében hirdették az üzenetet. Jézus előfutarához, Jánoshoz hasonlóan, azok, akik ezt az ünnepélyes üzenetet hirdették, indítatva érezték magukat, hogy a fejszét a fák gyökerére helyezték és felhívják az embereket, hogy teremjenek a megtéréshez illő gyümölcsöket. Bizonyoságaik felébresztették és erősen hatottak az egyházakra és arra kényszerítették, hogy színt valljanak, és valóságos jellemüket kimutassák. S midőn elhangzott az ünnepélyes intelem, hogy meneküljenek Isten eljövendő haragja elől, sokan, akik az egyházakkal összeköttetésben álltak, elfogadták az engesztelő üzenetet. Belátták hitehagyásukat és a megbánás keserű könnyei, és mélységes lelki fájdalommal alázkodtak meg Isten előtt. És mialatt Istennek Lelke megnyugodott rajtuk, ők is segítettek hangoztatni az ünnepélyes szöveget: „Féljétek az Istent és neki adjatok dicsőséget, mert eljött az ő ítéletének órája!”

A meghatározott időpont hirdetése igen nagy ellenkezésre talált mindenütt, a szószéken szónokló prédikátortól kezdve egészen a gondtalan bűnösig. A képmutató prédikátorok és a léha bűnösök egyaránt azt hangoztatták, hogy „senki sem tudhatja azt a napot és azt az órát”. Nem akarták azoknak a tanítását

elfogadni, akik utaltak arra az évre, midőn a prófétai korszak véget ér, és akik jelekre hivatkoztak, melyek a vég közvetlen közelségét jelzik. A nyáj pásztorai közül többen azt állították, hogy Jézust szeretik, nincs kifogásuk az ellen, hogy Jézus második eljövetelét hirdetjük, de kikelteik eljövetele idejének lerögzítése ellen. Isten mindeneket látó szeme olvasott szívükben. Ezek az emberek nem kívánták Jézus közeli eljövetelét. Tudták, hogy keresztényietlen életük nem állja meg a próbát, mert nem jártak az alázatosság útján, amelyet Ő jelölt ki. Ezek a hamis pásztorok Isten igazságának útjában álltak. A népet ellenben felrázta a meggyőző erővel előadott igazság, és a filippi börtönőrhöz hasonlóan kérdezte: „Mit cselekedjem, hogy üdvözöljek?” Csakhogy ezek a prédikátorok az igazság és a nép közé álltak és simulékony, kedves dolgokról prédikáltak, hogy eltereljék az igazságtól. Sátánnal és annak angyalaival egyesültek s így kiáltottak: „Béke, béke!”, holott nincsen béke. Azok, akik szerették kényelmüket, s akik távol Istentől jól érezték magukat, nem akartak nagyszerű nyugalomból felébredni. Láttam, hogy Istennek angyalai mindezt feljegyezték; és a lelkiismeretlen pásztorok öltözékén lelkek vére száradt.

Lelkészek, akik vonakodtak ezt a megmentő üzenetet elfogadni, másokat is visszatartottak attól. Lelkek vére tapad rájuk. Prédikátorok és a nép szövetkeztek, hogy e mennyei üzenet ellen küzdjenek, és hogy Millert és munkatársait üldözzék. Hazugságokat terjesztettek róla, hogy befolyását megghiúsítsák. Sokszor megtörtént, hogy miután világosan megértette a néppel Isten tanácsát és éles igazságokat igyekezett hallgatóinak szívébe vésni, nagy haragot lobbantottak fel ellene és azután hogy elhagyta az előadói termet, egyesek leselkedtek rá, hogy elvegyék életét. Ámde Isten elküldte angyalait, hogy megoltalmazzák és biztonságban vessék ki a dühöngő tömegből, mert hivatását ekkor még nem töltötte be.

Az aláztatok lelkek örömmel fogadták el az üzenetet. Meg voltak róla győződve, hogy Isten küldte ezt hozzájuk, alkalmas időben. Az angyalok a legnagyobb érdeklődéssel szemléltek a mennyei üzenet hatását és midőn látták, hogy az egyházak elvetik azt, szomorúan tanácskoztak Jézussal. Jézus elfordította tekintetét az egyházakról; megparancsolta angyalainak, hogy híven őrkdjenek azon drága lelkek felett, kik nem vetették el a bizonyág szavát s még további világosságot akart adni nekik.

Láttam, hogy ha a vallásos keresztények igazán szerették volna Jézust és sóváran várták volna megjelenését, akkor ujjongással fogadták volna az eljöveteléről szóló örömhírt. Csakhogy ennek épp az ellenkezője történt. Mikor Urunk eljöveteléről hallottak; amivel határozottan elárulták, hogy nem szeretik Őt. Sátán és angyalai diadalmasan ujjongtak s Jézusnak, és angyalainak szemére vetették, hogy az a nép, amely nevét vallja oly kevésbé szereti Őt, hogy második eljövetelét nem is kívánja.

Ellenben láttam, hogy Istennek népe végtelen örömmel várta Ura eljövetelét. De Isten elhatározta, hogy próbára teszi őket. Keze eltakart a próféciai korszakok számításánál egy hibát. Azok, akik Urukra vároztak, nem fedezték

fel ezt a hibát s még a legtanultabb emberek – akik ellentmondtak az időszámításnak – sem vették észre azt. Isten azt akarta, hogy népe csalódáson menjen keresztül. Az idő elmúlt és azok, akik oly nagy örömmel várták Uruk eljövetelét, elszomorodtak és elcsüggedtek; ellenben azok, akik nem szívesen látták volna Jézus megjelenését, de mert félelemből fogadták el az üzenetet, megkönnyebbülték, hogy a várt időre mégsem jött el. Hitvallomásuk nem érintette szívüket, és nem tisztította meg életüket. A prófétai határidő elmúltá alkalmas volt arra, hogy belsejüket feltárja. Ők voltak az elsők, akik elfordulta és a szomorúakat és csalódottakat kinevették, akik tényleg szeretettel várták Uruk megjelenését. Istennek bölcsességét láttam abban, hogy népét megpróbálta, hogy biztos próbakövet adott, amellyel népét próbára tehetette és felfedte azokat, akik a szomorúság órájában visszavonulnának és elfordulnának Tőle.

Jézus és a mennyei seregek részvétellel tekintettek alá azokra, akik őszintén vágyakoztak azt látni, Akit lelkük szeret. Angyalok lebegtek körülöttük, hogy támogassák őket a megpróbáltatás órájában. Azok, akik elmulasztották a mennyei üzenetet elfogadni, a sötétségben maradtak és Isten haragja fellobbant ellenük, mert elutasították azt a világosságot, melyet a mennyből küldött számukra. Azok a hűséges, csalódott lelkek, akik nem tudták sehogy sem megérteni, hogy Uruk miért nem jött el, nem maradtak sötétségben. Isten Szentlelke újra visszavezette őket Bibliájukhoz, hogy a prófétai időszakokat kutassák. Isten már elvonta kezét a számokról és a félreértés tisztázódott. Most látták csak, hogy a prófétai láncolatok 1844-ig vezetnek és ugyanazok az érvek, amelyekkel azt bizonyították, hogy a prófétai korszakok 1843-ban végződtek, igazolták, hogy 1844-ben járnak le. Isten szava eléggé megvilágította álláspontjukat, és felismerték annak tényét, hogy Isten a határidő után is ad haladékot: „Ha a látomás késik is, azért csak várjad azt.” Annyira vágyódtak Krisztus azonnali eljövetele után, hogy nem vették tekintetbe, miszerint a jövődőlés elhúzódhat – ami arra szolgált, hogy a hűséges, várakozó lelkek felismerhetők legyenek. Tehát ismét újabb időponthoz jutottak. Azonban láttam, hogy a fájdalmas csalódáson sokan nem bírtak felülemelkedni és elvesztették buzgalmuk és bátorságuk magas fokát, amely 1843-ban jellemezte hitüket.

Sátán és angyalai diadalmaskodtak felettük s azok, akik vonakodtak az üzenetet elfogadni, szerencséjüknek tartották, hogy elég felvilágosodtak és előrelátók voltak és ezt a csalást – mint ahogy ők nevezték – nem fogadták el. Nem voltak tudatában, hogy Istennek tanácsát vetették el maguktól, és hogy Sátánnal és annak angyalaival karöltve dolgoztak azon, hogy Isten népét megdöbbsentsék, kik a mennyei üzenetet kiélték.

Az egyházak elnyomták azokat, akik az üzenetben hittek. Egy ideig azokat, kik nem fogadták el az üzenetet, a félelem még visszatartotta, hogy szívük vágyát megvalósítsák; azonban rövidesen felszínre jöttek érzelmeik. El akarták teljesen némítani azt a bizonyágtételt, melyet a várakozó lelkek hangoztattak: hogy a prófétai korszakok 1844-ig húzódnak. A hívők különben nyíltan beismerték té-

vedésüket és szinte magyarázatát adták annak, hogy miért várták Üdvözítőjüket 1844-re. Ellenfeleik egyetlen elfogadható érvet sem tudtak ellenük felhozni. Az egyházak haragja mégis fellobbant ellenük. Elhatározták, hogy a bizonyítékokat meg sem hallgatják, a bizonyágtételt végleg kizárják az egyházból, nehogy mások is hallhassák. Azokat, akik nem merték másoktól visszatartani azt a világo sságot, amelyet Isten adott nekik – kizárták az egyházból. Óh, de Jézus velük maradt továbbra is és ők örvendtek színének fényességében. Elő voltak készítve, hogy a második angyal üzenetét elfogadják.

TAPASZTALATOK LÁTOMÁSOK, 132-152. (A MÁSODIK ANGYAL ÜZENETE)

Miután az egyházak vonakodtak elfogadni az első angyal üzenetét, a mennyi világo sságot vetették el s kiestek Isten kegyéből. Saját erejükben bíztak s azáltal, hogy az első üzenetnek ellenálltak, már eleve odajutottak, hogy a második angyal üzenetének fényét nem is láthatták. Ámde Isten szerettei, akiket elnyomtak, elfogadták az üzenetet, hogy: „Leomlott Babilon”, és elhagyták az egyházakat.

A második angyal üzenetének befejezése előtt nagy mennyi világo sságot láttam Isten népére kiáradni. E világo sság sugarai a naphoz hasonlóan ragyogtak. Hallottam angyalok hangját, akik így kiáltottak: „Íme, a vőlegény jó, menjetek eléje!”

Ez volt az „éjféli kiáltás”, amely a második angyal üzenetét felerősítette. Mennyi angyalok mentek szét, hogy az elcsüggedt szenteket felrázzák és előkészítsék nagy munkájukra. Először nem a legtehetségesebb emberek fogadták el ezt az üzenetet. Az angyalok először az alázatos, engedelmes és odaadó lelkekhez mentek, arra kényszerítvén őket, hogy hangosan hirdessék a szózatot: „Íme a vőlegény jó, menjetek eléje!” Azt a felszólítást kapták, hogy siessenek és hirdessék hangosan ezt az üzenetet és ők Isten Szentlelkének ereje által igyekeztek felrázni elcsüggedt testvéreiket is. Ez a munka nem emberi bölcsességre vagy tanultságra támaszkodott, hanem Istennek erejére és a szentek, akik hallották a felhívást, annak nem állhattak ellen. Az üzenetet azok fogadták el először, akik lelkileg a legelőrehaladottabbak voltak és viszont azok, akik régebben voltak a munkában, utóbb csatlakoztak hozzájuk és segítették erőteljesebbé tenni a kiáltást: „Íme a vőlegény jó, menjetek eléje!”

Az ország minden részében világo sság áradt a második angyal üzenetére és sokak szívét érintette a mennyi üzenet. Városról-városra, faluról-falura haladt, míg Isten várakozó népe teljesen felébredt. Egyes egyházak megtiltották az üzenet hirdetését és hívó lelkek csapata, akik az élő bizonyágot mégis elfogadták, elhagyták az elesett egyházakat. Az éjféli kiáltás igen hatalmas munkát végzett. Az üzenet a szíveket vizsgálta s a hívőket arra készítette, hogy élő tapasztalatokat szerezzenek maguknak. Megértették, hogy egyik sem támaszkodhat a másíkra.

A szentek aggódva várták Urukat, böjtölve, éberén virrasztva és állhatatos imával. Még a bűnösök is többen rettegéssel tekintettek a jövőbe. A nagy tömeg azonban Sátán szellemét mutatta és visszautasította az üzenetet. Gúnyolódtak és csúfolódtak s fennhangon ismételték mindenfelé, hogy „senki sem tudhatja azt a napot és azt az órát”. Gonosz angyalok arra bíztatták őket, hogy a mennyei fénynek minden egyes sugarát visszautasítsák, hogy Sátán csapdájában megfossanak. Sokan állították ugyan, hogy várják Jézus eljövetelét, de nem vettek részt az üzenet hirdetésében. Isten dicsősége, amelynek tanúi voltak, a várakozó, hívő lelkeknek mélységes alázatossága és a bizonyítékok ellenállhatatlan ereje arra készítette őket, hogy látszólag elfogadják az igazságot, de szívükben mégsem tértek meg, nem voltak elkészülve az Úr eljövetelére.

A szentek között mindenütt ünnepélyes és komoly imalelkület uralkodott. Szent ünnepélyesség honolt szívükben. Az angyalok a legnagyobb érdeklődéssel figyelték az üzenet hatását s felemelték azokat, akik azt elfogadták; elvonták őket a földi dolgoktól, hogy gazdagon meríthessenek az üdvösség forrásából. Isten elfogadta népét. Jézus szeretettel tekintett le rájuk, mert hisz az Ő képét sugározták. Teljes áldozatot hoztak, tökéletesen átadták magukat s várták az elváltozást a halhatatlanságba. Óh, de még egyszer a legfájdalmasabb csalódást kellett átélniük. Ismét elmúlt azaz idő, amelytől szabadulásukat várták; s ők még mindig a földön voltak, amelyen az átok következményei láthatóbbak voltak, mint valaha. Szívük a menny felé vonzotta őket, és édes előérzetként megízlelték a halhatatlan megváltást, de reményeik nem váltak valóra.

A népet béklyóiban tartó félelem nem múlt el oly gyorsan; nem ujjongtak azonnal diadalittasan a csalódottak felett. Csak akkor hallatták gúnykacajukat, midőn félelmükből felszabadultak, és Isten haragjának látható jelei egyáltalán nem jelentkeztek. Isten újra próbára tette és felülvizsgálta népét. A világ kinevette, gúnyolta és megróttá őket. Azokat, akik élő és teljes hittel hitték, hogy az Úr megjelenik, hogy a halottakat életre keltse, az élő szenteket elváltoztassa, hogy országát örökre elfoglalja és birtokába vegye, ugyanaz a fájdalmas érzés hatotta át, mint Krisztus sírjánál a tanítványokat: „Elvitték az én Uramat és én nem tudom, hova tették.”

TAPASZTALATOK LÁTOMÁSOK, 132-152. (A KRISZTUSVÁRÁS MOZGALMA KÉPEKBEN)

Láttam az emberek több csoportját, melyek mintha kötelekkel lettek volna összekötözve. E csoportokban sokan sötétségben voltak; szemeiket a földre szegezték s úgy látszott, hogy semmiféle összeköttetésben sem állnak Jézussal. Azonban a különböző csoportok között elszórtan voltak egyesek, akiknek arca sugárzott, szemük a menny felé tekintett. Jézustól jövő fénysugarak hullottak rájuk, melyek tündöklő napsugarakhoz hasonlítottak. Egy angyal felszólított,

hogy figyeljek és láttam egy angyalt őrködni azok felett, akikre a fénysugár esett; ellenben gonosz angyalok vették körül azokat, akik sötétségben voltak. Majd hallottam, amint egy angyal fennhangon ezt kiáltotta: „Féljétek az Istent és néki adjatok dicsőséget; mert eljött az Ő ítéletének órája!”

Dicső fény nyugodott meg e csoportok felett, hogy megvilágítsa mindazokat, akik befogadják. A sötétségben sínylődők közül többen elfogadták ezt a világosságot és örvendeztek. Mások ellenálltak a mennyei világosságnak, mondván, hogy csak félrevezetné őket. A fény elhaladt mellettük és ők sötétségben maradtak. Azok, akik a Jézustól jövő drága világosságot elfogadták, boldogan tapasztalták annak állandó növekedését. Szemeikből szentséges öröm sugárzott szét és tekintetüket mélységes érdeklődéssel felfelé irányították Jézus felé. Az angyal szavával egyidejűleg hallható volt az ő hangjuk is: „Féljétek az Istent és néki adjatok dicsőséget, mert eljött az Ő ítéletének órája.” Midőn ezt a kiáltást hallották, láttam, hogy azok, akik sötétségben maradtak, oldalukkal és vállukkal lökdösni kezdték őket. Akkor azok, akik a szent világosságot szerették, többen elszakították az őket összekötő köteleket és különváltak tőlük. Mikor ez történt, a különböző csoportokból előkelő és általános tiszteletben álló férfiak váltak ki, akik munkához láttak; némelyek barátságos szavakkal, mások haragos tekintettel és fenyegetésekkel igyekeztek a meglazult köteleket újra szorosabbra fűzni. Ezek az emberek állandóan mondogatták: „Isten velünk van. Mi a világosságban állunk. Miénk az igazság.” Kíváncsian kutattam, hogy kik ezek a férfiak s hallottam, hogy prédikátorok és vezető emberek, akik a világosságot elvetették, és azt akarják, hogy mások se fogadják el.

Láttam azokat, akik a világosságot szerették, amint égő vágyakozással tekintettek a menny felé és sóváran várták Jézus megjelenését, hogy őket magához vegye. Egyszerre felhő borult föléjük s arcuk elszomorodott. A felhő oka iránt érdeklődtem és azt hallottam, hogy ez az ő csalódásuk volt. Azaz idő, midőn Üdvözítőjüket várták, elmúlt s Jézus nem jött el. Midőn csüggedés fogta el a Jézus eljövételére várakozókat, azok a prédikátorok és vezetők, akiket az imént megfigyeltem, továbbá mindazok, akik a világosságot elvetették, sőt Sátán és angyalai is – győzelemittasan örültek és ujjongtak.

Majd egy másik angyal szavát hallottam, aki így szólt: „Leomlott, leomlott Babilon!” Ugyanekkor a kétségbeesett s elcsüggedt lelkekre fényes sugarak hullottak és megjelenését buzgón óhajtva, szemüket ismét Jézusra szegezték. Láttam, hogy több angyal tanácskozott azzal az angyallal, aki Babilon leomlását hirdette. Ezután együttesen kiáltották: „Íme a vőlegény jó, menjetek eléje!” Úgy látszott, hogy az angyalok kellemes hangja mindenhová eljutott. Rendkívül fényes és dicső világosság ragyogta be azokat, akik szerették azt a világosságot, amelyet nyertek. Arcuk mennyei dicsőségtől sugárzott és az angyalokkal együttesen kiáltották ők is: „Íme a vőlegény jó!” Midőn a különböző csoportok között együttesen felhangzott szózatuk, a világosság megvetői elűzték őket, majd gúnyosan kikacagták és végül haragosan pillantottak rájuk. Isten angyalai azonban kiter-

jesztették szárnyaikat az üldözöttek fölé, mialatt Sátán és angyalai sötétséggel akarták őket körülvenni, hogy a mennyei világosságot visszautasítsák.

Majd hangot hallottam, mely az üldözötteknek és megcsúfoltaknak ezt mondta: „Menjete ki közülük és tisztátalant ne érintsetek!” E felszólításnak sokan engedelmeskedtek, szétépték az őket visszatartó köteleket és elhagyták a sötétben levő csoportokat, azokhoz csatlakoztak, akik már előbb kivívták függetlenségüket s örömmel egyesültek velük. Néhány lélek komoly, szívet tépő imáját hallottam, kik továbbra is a sötétségben levő csoportoknál maradtak. A prédikátorok és vezető emberek ide s tovajártak e csoportok között s szorosabbra húzták a köteleket; de az áhítatos ima hangját még mindig hallottam. Azután láttam, hogy azok, akik imádkoztak, kitérték kezeiket segítségért az egyesült szabad csoport felé, akik az Úrban örvendeztek. Ez utóbbiak, miközben a menny felé tekintettek s felfelé mutattak, így szóltak hozzájuk: „Jöjjetek ki közülük és szakadjatok el tőlük!” Láttam egyeseket bátran harcolni szabadságukért s végül is szétépték a köteleket, melyek fogva tartották őket. Ezek ellenálltak annak az igyekezetnek, amelynek célja volt a köteleket szorosabbra fűzni s vonakodtak figyelembe venni azt az ismételt biztosítékot, hogy: „Isten velünk van, miénk az igazság.”

Állandóan akadtak olyanok, akik elhagyták a sötétségben lévő csoportjait s csatlakoztak a szabad csapathoz, amely láthatólag a föld felett elterülő szabad mezőn volt. Tekintetük felfelé irányult, Isten dicsősége pihent meg rajtuk s örömmel magasztalták az Úrnak szent nevét. Szorosan egyesültek egymással s mennyei világosság ragyogta be őket. Egy csapat körül olyan lelkeket is láttam, akik a világosság befolyása alá kerültek, de akik azért különösebben mégsem egyesültek a csapattal. Azok, akik a rájuk ragyogó világosságot szerették, sóváran tekintettek a menny felé, ahonnan Jézus jóakarátú tetszéssel tekintet le reájuk. Sóvárogva várták és vágyták Krisztus megjelenését. Egyetlen habozó pillantást sem vetettek többé a földre. Csakhogy ismét felhő ereszkedett a várakozó fölé, kik fáradt tekintetüket a földre irányították. Kérdezősködtem a változás oka felől. Kísérő angyalom így szólt: „Újra csatlakoztak várakozásukban. Jézus még mindig nem jött a földre. Jézusért még súlyosabb megpróbáltatásokat kell elszenvedniük. Teljesen szabaddá kell lenniük az emberi tévedésektől és hagyományoktól s egyedül Istenhez és szent Igéjéhez kell fordulniuk. Meg kell tisztulniuk, fehéredniük és próbáltatniuk. Azok, akik elviselik e keserű megpróbáltatást, örök győzelmet aratnak.”

Jézus nem jött alá a földre, miként azt a várakozó, örömteli csapat elgondolta, hogy a szentélyt megtisztítsa azáltal, hogy a földet tűzzel megtisztítja. Láttam, hogy a prófétai korszakokra vonatkozó számításaik helyesek voltak; a prófétai időszámítás tényleg 1844-ben ért véget és Jézus belépett a szentek Szentjébe, hogy a szentélyt az idők végén megtisztítsa. Abban tévedtek azonban, hogy nem tudták, mi a szentély és mit jelent annak megtisztítása. Midőn ismét a várakozó, csalódott csapatra tekintettem, szomorúnak látszottak. Gondosan meg-

vizsgálták hitük bizonyosságait, újra átvizsgálták a prófétai korszakokra vonatkozó számításokat, de egyetlen hibát sem fedezhettek fel. Az idő betelt, de hol volt Üdvözítőjük? Elvesztették Őt.

Láttam a tanítványok csalódását, midőn Jézus sírjához siettek s a holttestet nem találták ott. Mária így szólt: „Elvitték az én Uramat és nem tudom, hova tették őt.” Angyalok közölték a gyászoló tanítványokkal, hogy Mesterük feltámadt s előttük halad Galileába, ahová őket is várja.

Láttam, hogy Jézus ugyanilyen részvétellel szemlélte csalódott kis seregét, amely eljövételét várta. Elküldte hozzájuk angyalait, hogy gondolataikat odavezessék, ahol Őt megtalálhatják. Megmutatta nekik, hogy ez a föld nem szentély, hanem a mennyei szentek Szentjébe kell behatolnia, hogy ott engesztelő áldozatot mutasson be népéért s átvegye az országot az Atyától. Amikor ez megtörténik, ismét visszatér a földre, hogy magához vegye őket, hol mindörökké vele lesznek. Az első tanítványok csalódása jól jelképezi azok csalódását, akik 1844-ben várták Urukát.

Lélekben szemlélhettem azt a magasztos jelenetet, midőn Jézus diadalmenetben vonult be Jeruzsálembe. Az ujjongó tanítványok azt hitték, hogy most foglalja el országát, s mint hatalmas földi fejedelem uralkodik Izrael felett. A legvérmesebb reményekkel követték királyukat. Pompás pálmaágakat vágtak, ruháikat pedig az útra terítették, amelyen elhaladt. Egyesek előtte haladtak, mások pedig követték, s fennhangon kiáltották: „Hozsanna Dávid Fiának! Áldott, aki jó az Úrnak nevében! Hozsanna a magasságban!” Az izgalom kellemetlenül érintette a farizeusokat, és azt kívánták, hogy Jézus dorgálja meg a tanítványokat. Ő azonban így felelt nekik: „Bizony mondom néktek, ha ezek hallgatnak, a kövek fognak kiáltani.” Zakariás próféta könyve 9. R. 9. Versben foglalt jövendölésnek teljesülnie kellett; de azért a tanítványokra rettenetes csalódás várt. Néhány nap múlva a Golgotára kísérték Jézust s látták, amint véresen eltorzulva csüngött a kereszten. Szemtanúi voltak gyötrelmes halálának és ők helyezték a sírba is. Szívüket megtörte a fájdalom; várakozásuk semmiben sem vált valóra s reményeiket Krisztussal együtt sírba tették. De amidőn feltámadt és megjelent szomorkodó tanítványainak, reményeik feléledtek. Elvesztették bár Mesterüket, de újra megtalálták Őt.

Láttam, hogy azoknak a csalódása, akik 1844-ben várták az Úr Jézust, koránt sem volt oly nagy, mint az első tanítványoké. Az első és második angyal üzenetében a jövendölések teljesedtek be. Az üzenetek a kellő időben hirdettettek és elvégezték Isten által rendelt feladatukat.

TAPASZTALATOK LÁTOMÁSOK, 132-152. (TOVÁBBI KÉPEK)

Láttam, hogy az egész menny érdeklődéssel vesz részt abban a munkában, amely a földön folyik. Jézus egy hatalmas angyalt küldött alá földre, azzal a meg-

bíztatással, hogy figyelmeztesse a föld lakóit, hogy készülődjenek második eljövetelére. Midőn ez az angyal távozott Jézus színe előtt a mennyből, rendkívül ragyogó fény sugárzott előtte. Úgy hallottam, hogy az angyal küldetésének célja: dicsőségével beragyogni a földet és figyelmeztetni az embereket Isten eljövendő haragjára. Tömegek fogadták el a világosságot. Egyesek ünnepélyesen fogadták, mások örömmel és elragadtatással. Akik elfogadták a világosságot, arcukat a menny felé emelték, és magasztalták Istent. Noha mindenkire áradt, egyesek csak hatása alá kerültek, de nem fogadták el szívesen. Sokan nagy haragra lobbantak. A prédikátorok és a nép egyesültek a gonoszokkal és együttes erővel álltak ellene a világosságnak, amelyet ez a hatalmas angyal árasztott szét. Viszont azok, akik elfogadták, visszavonultak a világtól s szorosan egyesültek egymással.

Sátán és angyalai serényen buzgólkodtak, hogy akiket csak lehet, eltérítse a világosságtól. Az a csapat, amely megvetette e fényt, sötétségben maradt. Láttam, hogy Isten angyala mélységes érdeklődéssel figyelte az Ő hitvalló népét, hogy feljegyezze, milyen jellemet fejlesztenek, midőn a mennyei eredetű üzenet eléjük tárul. S mialatt igen sokan vallották, hogy Jézust szeretik, haraggal, gúnynyal és gyűlölettel fordultak el a mennyei üzenettől, az angyal a kezében levő pergamenen feljegyezte e szégyenletes eljárást. Az egész menny méltatlankodva látta, hogy Jézust ily kevésre becsülik azok, akik híveinek és követőinek vallják magukat.

Láttam a hívő lelkek csalódását, midőn Uruk nem jelent meg az általuk várt időben. Istennek azonban az volt a szándéka, hogy elfedje a jövőt, hogy népét döntésre kényszerítse. Ha nem hirdettek volna határozott időpontot, akkor az Istentől elrendelt munka sem lett volna elvégezhető. Sátán többekkel elhitette, hogy azokat a nagy eseményeket, melyek az ítélettel s a kegyelmi idő végével függnek össze, a messzi távolban keressék. Szükséges volt, hogy a népet arra bírják, hogy a jelenben komolyan előkészüljön.

Midőn az idő eltelt, azok, akik a világosságot nem teljesen fogadták el, egyesültek azokkal, akik az üzenetet elvetették, és együttesen kezdték gúnyolni a csalódott lelkeket. Angyalok jegyezték fel e névleges keresztények eljárását. Az előre meghatározott idő eltelte próbára tette őket és bebizonyult, hogy megmérettek a mérlegen és könnyűnek találtattak. Erősen állították, hogy ők keresztények, azonban szinte egyetlen vonatkozásban sem követték Jézus példáját. Sátán végtelenül örült Jézus állítólagos követőinek ilyen lelki állapotán. Csapdában voltak. Már sikerült legtöbbjüket a keskeny ösvény elhagyására bírni s már más irányban keresték a menny felé vezető utat. Angyalok látták, hogy Sionban a szentek és tiszták összekeveredtek a bűnösökkel és a világot szerető képmutatókkal. Örködtek Jézus hűség tanítványai felett; azonban a romlottak befolyásolták a szenteket. Azoknak, akik teljes szívükből vágyakoztak Jézust látni, névleges testvéreik szigorúan megtiltották, hogy eljöveteléről beszéljenek. Angyalok tekintettek alá erre a jelenetre s együtt éreztek a „maradékkal”, amely sóvárogva várta Urának megjelenését.

Ezután, egy másik hatalmas angyal kapott megbízatást, hogy szálljon alá a földre. Jézus egy írást adott a kezébe s midőn a földre ért, így kiáltott: „Leomlott, leomlott Babilon!” Erre láttam, hogy a csalódott lelkek újra reményteljesen tekintettek fel az égre és újra várták Uruk megjelenését. Sokan azonban teljesen érzéketlenek voltak, mintha aludnának; de mégis mélységes gondredők voltak láthatók arcukon. A csalódottak látták az Írásokból, hogy a várakozás idejét éljük és türelmesen várták a látomások beteljesedését. Ugyanaz a bizonyíték, amely arra készítette őket, hogy Urukot már 1843-ban várják, arra indította őket, hogy 1844-ben is tegyék. Csakhogy láttam azt is, hogy legtöbbjüknek már nincs az a nagy lelki ereje, mint volt 1843-ban; csalódásuk tompította hitüket.

Midőn Isten népe a második angyal felhívásához csatlakozott, a mennyei követek mélységes érdeklődéssel híven feljegyezték az üzenet eredményeit. Látták, hogy sokan kik Krisztus nevét vallották, haraggal és megvetéssel fordultak azok ellen, akik várakozásaikban csalódtak. Angyalok feljegyezték a gúnyos szavakat: „Hát mégsem szálltatok fel?!” Az angyal így szólott: „Ezek Istent gúnyolják.” Az angyal figyelmeztetett rá, hogy már hajdan is elkövettek hasonló bűnt. Illés próféta elragadtatott a mennybe s köpenye Elizeusra esett. Erre istentelen gyermekek jöttek eléje, akik szüleiktől tanulták, hogy Isten emberét megvessék s így kiáltanak utána: „Jöjj fel kopasz, jöjj fel kopasz.” Midőn Isten szolgáját megbántották, Istent bántották meg és a büntetés azonnal lesújtott rájuk. Hasonló módon éri utol Isten büntetése mindazokat, akik a szentek mennybemenetelének gondolata felett gúnyolódtak, és majd akkor tapasztalni fogják, hogy mily súlyos dolog Teremtőjüket lekicsinyelni.

Isten ismét más angyalokat bízott meg, hogy gyorsan a földre szálljanak s népe kialvó hitét táplálják és erősítsék s hogy előkészítsék a második angyal üzenete és a mennyben nemsokára végbemenő fontos mozgalom megértésére. Láttam, hogy ezek az angyalok nagy erőt és világosságot kaptak Jézustól, gyorsan a földre repültek, hogy a második angyal segítségére lehessenek, megbízatása teljesítésében. Midőn az angyal így kiáltott: „Íme a völegény jó, menjetek eléje!” – nagy világosság áradt ki Isten népére. Majd láttam azt is, amint a csalódottak felemelkedtek s a második angyallal a legteljesebb összhangban, kiáltották: „Íme a völegény jó, menjetek eléje.” Az angyal világosságra áthatolt mindenütt a sötétségen. Sátán és angyalai minden igyekezetükkel azon voltak, hogy a világosság terjedését s annak eredményét megghiúsítsák. Vitatkoztak a mennyei angyalokkal is, és azt állították, hogy Isten megcsalta a népet és minden világosságuk és hatalmuk sem tudja többé elhitetni a világgal, hogy Krisztus eljön. De annak ellenére, hogy Sátán a mennyei világosság útját elzárni, és Isten népe figyelmét attól elterelni igyekezett, az angyalok tovább folytatták munkájukat.

Azok, akik a világosságot elfogadták, nagyon boldogoknak látszottak. Kitaróan a menny felé tekintettek s sóváran várták Jézus megjelenését. Sokan sírtak és nagy aggodalmak között imádkoztak. Ezek állandóan önmagukra tekintettek

s szemeiket nem merték a menny felé emelni. Mennyei fénysugár eloszlatta körülöttük a sötétséget és szemeik, melyeket csüggedten állandóan önmagukra irányítottak, most felfelé tekintettek és örömtelt hála ragyogott le arcukról. Jézus és az angyalok seregei elégedetten tekintettek alá a hűségesen várakozó lelkekre.

Azok, akik az első angyal üzenetét elvetették, elvesztették a másodiknak világosságát is; nem örvendhettek, s nem szolgálhatott áldásukra, azaz erő és dicsőség, amely az üzenetet kísérte: „Íme a vőlegény jó!” Jézus rosszállólag fordult el tőlük; mivel lekicsinyelték és elvetették Őt. Azokat, akik elfogadták az üzenetet, a dicsőség felhője takarta be. Ezek nagyon féltek, nehogy megbántsák Istent, s állandóan vigyáztak és imádkoztak, hogy megismerjék akaratát. Láttam, hogy Sátán és angyalai el akarták zárni Isten népe elől ezen mennyei világosságot; azonban mindaddig, amíg a várakozók szerették a világosságot s amíg szemeiket hittel emelték fel Jézushoz, Sátánnak és angyalainak nem volt hatalmuk ahhoz, hogy ezen drága sugaraktól megfoszthassák őket. A mennyei üzenet haragra lobbantotta Sátánt és angyalait, s arra készítették azokat, akik állították, hogy Jézust szeretik, de eljövetelét nem várták, hogy a hívó lelkeket gúnyolják és üldözzék. Ámde angyal jegyzett fel minden gyűlöletes szót, minden sértést és gúnyt, miket Isten gyermekeinek névleges testvéreiktől szenvedniük kellett.

Sokan hirdették fennhangon: „Íme, a vőlegény jó!” Ezek elhagyták testvéreiket, akik nem óhajtották az Úr eljövetelét, s nem akarták megengedni nekik, hogy foglalkozzanak az Úr Jézus második megjelenésének gondolatával. Láttam, hogy Jézus elfordítja arcát azoktól, akik eljövetelének gondolatát megvetették, ellenben megparancsolja angyalainak, hogy népét a tisztátalanságok közül kivezessék, nehogy beszennyeződjenek. Azok, akik engedelmeskednek az üzenetnek, szabadon felléptek és egyesültek egymással; szent világosság ragyogta be őket. Ezek lemondtak a világról, megszentelték életüket, feladták földi kincseiket és szemeiket kizárólag a menny felé irányították, ahonnan szeretett Megváltójukat várták. Szentséges fény sugárzott arcukról, amely a benső örömet és békéjüket igazolta. Jézus elküldte angyalait, hogy megerősítsék őket, mert megkísértetésük órája közelgett. Láttam, hogy ezen várakozó lelkek még mindig nem próbáltattak meg oly mértékben, ahogyan kellett volna. Még mindig nem szabadultak meg teljesen tévedéseiktől. Isten kegyelmét és jóságát különösen abban láttam megnyilvánulni, hogy a földön lakozó népét ismételten megintette, mennyei üzenetek által, hogy önszívük vizsgálatára és az Írások kutatására készítse. Ezáltal tisztulhatnak meg azoktól a tévedésektől, amelyek a pogányságtól lopódtak be a kereszténységbe. Ezen üzenetek által vezette ki Isten az ő népét oda, ahol nagyobb hatalommal munkálkodhat érte, s ahol megtarthatják minden szent parancsolatát.

TAPASZTALATOK LÁTOMÁSOK, 132-152. (A SZENTÉLY)

Láttam, milyen fájdalmas csalódásban volt része Isten népének, midőn Jézus a várt időre nem jelent meg. Nem tudták, hogy miért nem jelent meg Üdvőztőjük; Bibliájukból jól látták, hogy a prófétai korszak végére ért. Az angyal azt kérdezte: „Vajon tévedett e Isten szava?” Vajon elmulasztotta e Isten ígéretét beváltani? Óh, nem; Isten mindent teljesített, amit megígért. Jézus felkelt, bezárta a mennyei templom szentélyének ajtaját s kinyitotta a szentek szentjének ajtaját és belépett oda, hogy megtisztítsa a szentélyt. Akik türelmesen vároznak, megértik a titkot. Csak az ember tévedett, Isten nem téved. Mindaz beteljesedett, amit Isten megígért, csak az ember hitte azt, hogy ez a föld a szentély, amely a prófétai idők végével megtisztítatik. Az emberek nem Istennek ígéretében, hanem saját várakozásaikban csalódtak.

Jézus elküldte angyalait, hogy a csalódottak figyelmét a mennyei templomban lévő szentek szentjére irányítsák, amelybe bement, hogy megtisztítsa a szentélyt, és engesztelést szerezzen Izraelért. Jézus kijelentette angyalainak, hogy akik Őt megtalálták, azok megértik azt a művet, amelyet végez. Láttam, hogy Jézus mialatt a mennyei szentek szentjében tartózkodik, eljegyzi magának az új Jeruzsálemet; és mihelyt bevégzi művét a szentek szentjében, mint király száll alá a földre, hogy magához vegye azokat a hűséges lelkeket, akik türelmesen várták visszatérést.

Láttam, hogy mi történt a mennyben, 1844-ben, a prófétai korszak lejártakor. Midőn Jézus befejezte szolgálatát a szentélyben, s a szentély ajtaját bezárta, sötétség borította el azokat, akik az eljövételéről szóló üzeneteket hallották és elvetették, úgy, hogy ezek teljesen szem elől tévesztették őt. Ezután Jézus drága ruhákat öltött magára. Ruhájának alsó szegélyén gránátalmák és csengők váltakoztak. Vállairól egy művészi kivitelű mellvért csüngött alá, mely midőn megmozdult, a gyémántokhoz hasonlóan csillogott s beragyogott betűket, melyek nevekhez hasonlóan voltak a mellvértbe belevésve. A fején koronához hasonló díszes főveg volt. Midőn öltözeke teljes volt, angyalok vették körül és általuk kísérve tüzes szekéren átvonult a második kárpit mögé.

Azután, utasítottak, hogy szemléljem meg a mennyei szentély két részét. Az ajtót képező függöny félrelebbent és engedélyt nyertem a belépésre. A templom első szakaszában láttam a hétágú gyertyatartót, a szíkenyerek asztalát, a tömjénező oltárt és a tömjénezőt. Az összes tárgyak mintha színaranyból készültek volna és visszatükrözték a belépő képmását. A szentély két részét elválasztó kárpit, különböző színből és különböző anyagból készült, szélén gazdag szegélyezés, melyet angyalok arany szálakból beleszótt képei díszítettek. A függönyt félrevonták s bepillanthattam a második szakaszba is. Frigyládát láttam ott, amely mintha a legfinomabb aranyból készült volna. A láda keretét pompásan készített megannyi korona képezte. A ládában kőtáblák voltak, amelyek Isten

Tízparancsolatát tartalmazták.

A frigyláda két szélén kiterjesztett szárnyú, gyönyörű két kerub állott, mindkét végen egy-egy. Jézus feje felett érintették egymást, mialatt a kegyelem trónja előtt állott. Arcukkal egymás felé fordultak és a ládára tekintettek alá. Ők jelképezték az angyalok egész seregét, amely a legmélyebb érdeklődéssel tekint a törvényre. A kerubok között volt az arany tömjénező és valahányszor a szenteknek hittel mondott imái felszálltak Jézushoz, és ő azokat az Atyának bemutatta a füstölő oltárról illatfelhő szállott fel, amely a legszebb színű fűsthöz hasonlított. Ahol Jézus állt, a frigyszekrény felett végtelen dicsfény honolt, úgyhogy képtelen voltam odatekinteni. Mintha Istennek királyiszéke lett volna. Midőn a tömjénező szerek illata felszállott az Atyához, Isten királyiszekének dicsősége kiáradt Jézusra, Őröla pedig átszállt a dicsőség azokra a szentekre, akiknek imái jó illat gyanánt szálltak fel. A mennyei fénynek végtelen árja áradt Jézusra, amely beárnyékolta a kegyelem trónját is és Isten dicsősége betölti a templomot. Nem sokáig nézhettem ezt a túláradó fényt. Végtelen megindultságban fordultam el ezen, fenséges jelenettől.

Láthattam a két szakaszból álló földi szentélyt is. Teljesen hasonlított a mennyeihez s azt mondták nekem, hogy hú képmása annak. A földi templom első részének edényei és berendezése minden tekintetben hasonlított a mennyeihez. A függőnyt félrehúzták s bepillantottam a második részbe is és láttam, hogy annak edényei is épp olyanok, mint a mennyei szentek szentjéé. A földi szentély mindkét részében főpap szolgált. Az első részbe naponként belépett s végezte szolgálatát, de a szentek szentjébe évenként csak egyszer lépett be, hogy megtisztítsa azt azoktól a bűnöktől, amelyeket arra áthárítottak. Láttam, hogy Jézus a mennyei szentélynek mindkét részében szolgált. A földi szentélybe a papok, valamely bűnért bemutatott áldozati állat vérével léptek be. Krisztus saját vérének áldozatával lépett be a mennyei szentélybe. A földi papok szolgálatának határt vetett a halál; azonban Jézus örökkévaló főpap. A földi szentélyben hozott áldozatoknak és adományoknak kellett volna Izrael fiait rávezetni arra, hogy az eljövendő Üdvözítő érdemeit megragadják. Isten bölcsessége megőrizte számunkra a földi szentély szolgálatának részleteit, hogy abból megérthessük Jézusnak a mennyei szentélyben végzett szolgálatát.

Midőn Jézus meghalt a Golgotán, így kiáltott fel: „Elvégeztetett!” Ugyanekkor a templom kárpitja kettészakadt felülről kezdve egészen aljáig. Ez jelképezte, hogy a földi szentély szolgálata örökre bevégeződött s Isten nem kívánja, és nem fogadja el többé a papok áldozatát. Akkor ömlött ki Jézus vére, melyet Ő maga mutatott be a mennyei szentélyben. A földi szentély papja évenként csak egyetlen egyszer lépett be a szentek szentjébe, hogy megtisztítsa a földi szentélyt. Jézus is, a Dániel próféta könyvének 8. Részében foglalt 2300 számmal prófétai napév végén, azaz 1844-ben lépett be a mennyei szentek szentjébe, hogy végleges engesztelést szerezzen mindazoknak, akiket megsegítetett közbenjárása által, és hogy így a szentélyt megtisztítsa.

TAPASZTALATOK LÁTOMÁSOK, 132-152. (A HARMADIK ANGIAL ÜZENETE)

Midőn Jézus szolgálata a mennyei szentélyben lezárult, belépett a szentek szentjébe, megállott a frigyszekrény előtt, amely a Tízparancsolatot tartalmazza és elküldött egy hatalmas angyalt a földre, akire harmadik üzenetét bízta. Az angyal kezében pergamentekercs volt s midőn méltósággal és hatalommal alászállott a földre, félelmetes intelmet, rettenetes fenyegetést intézett az emberiséghez, aminőt a föld lakói még sohasem hallottak. Ezen üzenetnek az volt a célja, hogy Isten gyermekeit a kísértés és szenvedés órájára figyelmeztesse, amely előttük áll. Az angyal mondotta: „A leghevesebb küzdelmet kell megvívniuk az állattal és annak képével. Egyetlen reményük az örök életre, ha kitartanak. Habár életük veszélyeztetve van, mégis szilárdan ki kell tartaniuk az igazság mellett.” A harmadik angyal a következő szavakkal fejezte be szavait: „Itt van a szentek tűrése, itt, akik megtartják Isten parancsolatait és Jézus hitét.” Midőn ezen, szavakat megismételte, a mennyei szentélyre mutatott. Azok gondolatvilága, akik ezt az üzenetet elfogadják, a szentek-szentjére irányul, ahol Jézus a frigyláda előtt áll és utoljára jár közbe, hogy engesztelést szerezzen azoknak, akik még kegyelemben részesülhetnek, s akik tudatlanul áthágták Isten szent törvényét. Az élő és a halott igazak érdekében egyaránt bemutatja engesztelő áldozatát. Kegyelembe mindazokat befoglalja, akik Krisztusba vetett reménységgel haltak el, de mivel Isten törvényét nem volt alkalmuk világosan megismerni, tudatlanságukban áthágták parancsolatait.

Miután Jézus megnyitotta a szentek szentjének ajtaját, a szombat fénye láthatóvá lett, Isten népe megpróbáltatott, mint hajdan Izrael fiai, hogy vajon megőrzik e parancsolatait. Láttam, amint a harmadik angyal felfelé mutatott és a csalódott lelkeknek megmutatta a mennyei szentek szentjébe vezető utat. Ha hitük által lélekben belépnek a mennyei szentek szentjébe, ott találják Jézust és újra éled reménységük, örömük. Láttam, amint újra áttekintették a múltat, mióta elkezdtek Jézus eljövételét hirdetni egészen 1844. év végéig. Most már teljesen értik csalódásuk okát s újra remény és biztonság uralja lelküket. A harmadik angyal megvilágította múltat, a jelent és a jövőt és most már tudják, hogy Isten a legcsodálatosabb előrelátással vezette őket.

Láttam azt is, hogy a „maradék” követte Jézust a mennyei szentek szentjébe is, láthatta a frigyszekrényt és a kegyelem trónját s el voltak ragadtatva azok dicsőségétől. Jézus felemelte a frigyszekrény fedelét, és íme látható lett a két kőtábla, rajta a Tízparancsolattal. Áttekinthették ezen élő, isteni kijelentéseket s szent borzalom és megdöbbenés vesz rajtuk erőt, midőn látják, hogy a negyedik parancsolatot a dicsőség fénykoszorúja veszi körül s a többi parancsolatnál világosabban, ragyog. Egyáltalán nyomát sem látják annak, hogy a szombat valaha

eltöröltetett, vagy hogy a hét első napjára helyeztetett volna át. A parancsolat ma is éppen úgy hangzik, mint amikor Isten szava félelmetes fenséggel hirdette ki a hegyen mennydörgés és villámlások között. Ma is ugyanaz, mint mikor Isten saját ujjával véste a kőtáblára: „Hat napon át munkálkodjál, és végezd minden dolgodat, de a hetedik nap, az Úrnak a te Istenednek szombatja.” Csodálkozva látták a Tízparancsolatra fordított gondot. Jehova közelében vannak elhelyezve, és az Ő szentsége árnyékolja be és oltalmazza azokat. Látták, hogy lábbal taposták a negyedik parancsolatot és a Jehova szent napja helyett egy, a pogányságból átvett napot szenteltek meg. Megalázkodtak Isten előtt és beismerték bűneiket.

Láttam, hogy a tömjénezőből jó illat szállt fel, midőn Jézus felajánlotta az Atyának bűnvallomásaikat és imáikat. S mialatt felszállott, ragyogó fény áradt szét Jézuson és a kegyelem trónján. Ama komoly, imádkozó lelkek, akik oly végtelenül elszomorodtak, mert rájöttek, hogy megszegték Istennek parancsolatait, végül elnyerték Istennek áldását s arcuk ragyogott az örömtől és boldogságtól. Csatlakoztak a harmadik angyal üzenetéhez, s fennhangon hirdették az ünnepélyes intelmet. Eleintén csak nagyon kevesen fogadták el azt, de a nagy munka azért tovább folyt. Majd ismét láttam, hogy sokan fogadták el a harmadik angyal üzenetét, s ők is egyesítették hangjukat azokéval, akik már kezdettől fogva hirdették azt. Dicsőítették Istent azáltal, hogy megszentelték szent nyugalom napját.

Azok között, akik a harmadik angyal üzenetét elfogadták, sokan voltak, akiknek az első és második angyal üzenetében nem volt tapasztalatuk. Sátán ezt jól tudta s gonosz tekintetét rájuk irányította, hogy legyőzze őket; ámde a harmadik angyal a szentek szentje felől irányította őket s azok is, akiknek már volt tapasztalatuk az előző angyali üzenetekben, szintén segítségükre siettek és megmutatták nekik a mennyei szentélyhez vezető utat. Sokan látták meg az angyali üzenetek közötti kapcsolatot, azokat szép sorrendben elfogadták, s hittel követték Jézust a mennyei szentélybe. Ezen üzeneteket úgy mutatták be nekem, mint Isten gyermekeinek megannyi reményhorgonyát. Azok, akik megértik és elfogadják őket, sohasem lesznek Sátán csábításainak martalékai.

Az 1844. évi csalódás után Sátán és angyali serényen láttak hozzá a csapdák felállításához, hogy segítségükkel megingathassák a gyülekezet hitét. Befolyásolták azon embereknek kedélyét, akiknek nagy tapasztalatuk volt az üzenetekben, és akik az alázatosságnak látszatával bírtak. Egyesek azt állították, hogy az első két üzenet csak a távol jövőben fog bekövetkezni, mások viszont azt állították, hogy már a múltban elhangzott. Ezek mind jobban befolyásolták a tapasztalatlanok lelkületét s megingatták hitüket. Sokan oly célból kutatták át a Szentírást, hogy a gyülekezettől függetlenül, új hitet alapítsanak maguknak. Sátán ujjongott az ily dolgok felett, mert tudta, hogy azok, kik elengedik a horgonyt, a tévedések rabjai lesznek, s a tévtanoknak legkülönbözőbb szele befolyásolhatja őket. Többen, akik az első és második üzenet alkalmával vezető helyet foglaltak el, most megtagadták azokat s általános zavar és meghasonlás lett úrrá az egész közösség felett.

Figyelmemet ekkor Miller Vilmosra irányították. Zavartnak, döbrentnek látszott, s a legkínosabb gondok emésztették népéért. A fájdalmak egészen megtörték. Az a csapat, amely 1844-ben szerető és egységes volt, elhidegült, és az aléltsághoz hasonló állapotba jutott. Midőnt ezt látta, bánat emésztette fel erejét. Láttam, hogy vezető emberek, állandóan figyelték, mert attól tartottak, hogy a harmadik angyali üzenetet és Isten parancsolatait elfogadja. S mikor már a mennyei világosság felé hajolt, ezek az emberek a legkülönbébb tervek segítségével szándékától eltérítették. Minden emberi befolyásukat latba vetették, hogy homályban tartsák, s hogy azoknak az erejét növeljék, akik az igazság ellen küzdöttek. Miller Vilmos végül felemelte szavát a mennyei világosság ellen. Abban tévedett, hogy nem fogadta el azt az üzenetet, amely tévedését teljesen megmagyarázta volna, s amely világosságot és dicsőséget árasztott volna a múltba. Kimerült erejét ez újra felvillanyozta, reményeit beragyogta, s arra indította volna, hogy Istent megdicsőítse. Inkább támaszkodott emberi bölcses-ségre, sem mint istenire, de ő, akit az Üdvözítőjéért folytatott buzgó munka és az aggság teljesen megtört, nem oly felelős ezen hibáért, mint azok, akik tudatosan, minden befolyásukat érvényesítették, és őt az igazságtól visszatartották. Ezekre hárul a felelősség; ezeket terheli a bűn.

Ha Miller Vilmos elfogadta volna a harmadik angyal üzenetét, akkor sok olyan dolgot értett volna meg teljesen, amelyek előtte titokzatosak és homályosak maradtak. Csakhogy hittestvérei oly végtelen szeretettel és ragaszkodással vették körül, hogy azt hitte, lehetetlen tőlük elszakadnia. Szíve az igazság felé hajolt, de azután testvéreire tekintett, akik ellene voltak annak. Vajon elszakadhat e azoktól, akik vele Krisztus eljövetelének hirdetése közben vállvetve küzdöttek és fáradoztak? Azt hitte, hogy ezek az emberek semmi esetre sem vezethetik tévútra.

Isten elnézte, hogy Sátán hatalmába, hogy a halál fogságába kerüljön s a csendes sírban elrejtette azok elől, akik őt az igazságtól mindig távol tartani igyekeztek. Mózes is hibát követett el midőnt már ott állott az ígért földjének kapujánál. Láttam, hogy Miller Vilmos ugyanilyen hibát követett el, midőnt a mennyei Kánaánba való költözése előtt befolyását az igazság ellen érvényesítette. Mások csábították őt erre; mások fognak számot adni érte. De angyalok őrzik Isten e szolgájának porait, s az utolsó trombitaszóra újra életre támad.

TAPASZTALATOK LÁTOMÁSOK, 132-152. (A SZILÁRD ÁLLÁSPONT)

Láttam egy csapatot, amely szilárdan és erős fegyverzetben állott őrhelyén és egy tapodtat sem hátrált meg azok támadása elől, akik a közösség megalapozott hitét akarták megingatni. Isten, tetszéssel tekintett le rájuk. Három fokozatot láttam; az első, a második és harmadik angyal üzenetét. Kísérő angyalom így szólott: „Jaj annak, aki ezeken az üzeneteken a legcsekélyebb változtatást

eszközölni merészeli. Ezen üzenetek helyes megértése életkérdés. Emberi lelkek sorsa attól függ, hogy mily módon fogadják el azokat.” Az üzeneteket szemlélve, láttam azt is, hogy mily drágán szerezte meg tapasztalatait Isten népe. Nagy küzdelmekbe és sok szenvedésbe kerültek azok. Isten, lépésről lépésre vezette gyermekeit, amíg végül szilárd, megingathatatlan emelvénnyre állította őket. Láttam, amint egyes személyek e szilárd emelvénnyel közeledtek, és annak alapjait kezdték vizsgálni. Egyesek nagy örömmel, haladéktalanul felléptek arra. Mások ellenben hibákat kerestek az alapokban. Előbb javításokat óhajtottak rajta, mert úgy vélték, hogy akkor az emelvény tökéletesebb lesz és a rajta lévő emberek boldogabbak. Egyesek leléptek az emelvénnyel, és megállapították, hogy az egész helytelenül van felépítve. Én azonban láttam, hogy akik rajta voltak, mindannyian szilárdan állottak helyükön, sőt még azokat is intették, akik leléptek, hogy hagyjanak fel folytonos panaszaikkal; mert Isten volt ennek a műnek Építőmestere és ők Istennel perlekedtek. Még egyszer elbeszéltek Isten csodálatos cselekedeteit, amelyek őket erre az álláspontra vezették és szemeiket az ég felé emelve, fennhangon magasztalták Istent. Ez mély benyomást gyakorolt azokra, akik panaszkodtak, és arcukon alázatos kifejezéssel újra visszatértek oda.

Lélekben elragadtattam abba a korszakba, midőn Krisztus első eljövételét hirdették. János küldetett el, hogy Illés próféta erejében és lelkületével egyengesse a Megváltó útját. Azokat, akik János tanítását elvetették, Jézus prédikációja sem boldogította. Mivel az eljövétlét hirdető üzenetet ellenezték, olyan álláspontra helyezkedtek, hogy megjelenésekor sem fogadhatták el a hírnököktől még a legmeggyőzőbb bizonyásgtételt sem, hogy Krisztus; a Messiás. Sátán azonban ezzel sem volt megelégedve. Azokat, akik elvetették János üzenetét, tovább hajszolta s arra csábította, hogy Krisztust megtagadják, és keresztre feszítsék. Akik így cselekedtek, azok a pünkösd nap áldásában sem részesülhettek, amely áldás megmutathatta volna nekik a mennyei szentélyhez vezető utat. A templom kárpitjának kettéhasadása azt jelezte, hogy Isten nem fogadja el többé a zsidós ceremóniákat és áldozatokat. A nagy Áldozat immár megtörtént és elfogadtatott s Isten Szentlelke, amely pünkösd napján áradt ki a tanítványokra gondolataikat a földi szentélyről a mennyire irányította, ahova Jézus saját vérével lépett be, hogy kiáraszsa tanítványaira megváltása áldásait. A hitetlen zsidók azonban sötétségben hagytak. Elveszítették az összes világosságot, amit a megváltás tervének ismerete adhatott volna nekik és továbbra is haszontalan áldozataikban és adományaikban hittek és bíztak. A földi szentély helyébe a mennyei szentély lépett, csak hogy nekik a nagy változásról nem volt tudomásuk. Ezért nem volt semmi hasznuk Krisztusnak a mennyei szentélyben végzett közbenjárói szolgálatából.

Sokan rémülettel tekintenek a zsidókra, mert Krisztust megtagadták, és keresztre feszítették. Ha Krisztus szenvedéseinek és megaláztatásának meghatározott történetét olvassák, azt gondolják, hogy ők szerették, és nem tagadták volna meg az Úr Jézust, miként Péter s nem feszítették volna a keresztre, mint a zsidók. Ámde Isten, aki minden ember szívében olvas, próbára tette az ő szeretetüket

is, melyet vallanak. Az egész menny a legnagyobb érdeklődéssel szemlélte, hogy miképp fogadják az első angyal üzenetét. Óh, de sajnós, hányan voltak, kik vallották, hogy Jézust szeretik, és könnyek között olvasták a kereszt történetét, de mégis megvetették és kinevették eljövetele örömhírét. Községes csalásnak minősítették azt, ahelyett, hogy örömmel elfogadták volna. Sőt még azokat is gyűlölték, akikről tudták, hogy örömmel várják az Úr eljövetelét és kizárták őket az egyházakból. Azoknak, akik az első angyal üzenetét elvetették, már semmi hasznuk sem lehetett a második üzenetből; sem az éjféli kiáltásból, amely előkészítette volna őket arra, hogy hit által Jézussal együtt beléphessenek a mennyi szentély belsejébe, a szentek szentjébe. A két első angyali üzenet visszautasítása következtében értelmi világuk annyira elsötétült, hogy többé nem is láthatna fényt a harmadik angyali üzenetben, amely pedig megmutatta a mennyi szentélyhez vezető utat. Láttam, hogy a névleges egyházak éppúgy keresztre feszítették ezeket az üzeneteket, amiképpen hajdan a zsidó papi fejedelmek és a római helytartó keresztre feszítették Jézust. Ezért nincs tudomásuk a szentek szentjébe vezető útról, és nem is részesülhetnek Jézus közbenjárói szolgálatának áldásaiban. Valamint hajdan a zsidók továbbra is bemutatták haszontalan áldozataikat a földi szentélybe, éppúgy küldik ők is haszontalan imáikat a mennyi templom ama részébe, amelyből Jézus már távozott, és amelyet már bezárt. Sátán örül ezen csalásnak, vallásos jelleget ölt magára s önmagára irányítja ezen névleges keresztények figyelmét. Hazug csodái és jelei által csapdájába csalja őket. Az egyiket így, a másikat amúgy kísérti meg. A legkülönbébb csalásokat agyalja ki, hogy a különféle jellemeket befolyásolja. Vannak emberek, akik undorral tekintenek valamely csalásra, amíg a másikat készséggel elfogadják. Sokakat vezet félre a Sátán a spiritizmus által. Sokszor úgy jelenik meg, mint a világosság angyala és hamis reformációk által igyekszik befolyását kiterjeszteni. Az egyes egyházak rendkívül büszkéek, és azt hiszik, hogy a jó Isten csodálatos dolgozik érettük, holott az eredmények, miket elérnek, idegen szellem műve. Az izgalom azonban csakhamar elül, és az egyházak és a világ sokkal rosszabb állapotban maradnak, mint azelőtt voltak.

Láttam, hogy Istennek számos hűséges gyermeke van a névleges adventisták és a névleges egyházak között is és még mielőtt a hét csapás kiöntetik a földre, az őszinte és igaz lelkek és lelkeszek kihivatnak onnan és örömmel elfogadják az igazságot. Sátán ezt jól tudja; ezért, még mielőtt elhangzana a harmadik angyal hangos kiáltása, izgalmakat idéz elő egyházában, hogy a hívek azt higgyék, miszerint Isten velük van. Azt hiszi, hogy ily módon sikerül néki az őszinte lelkeket továbbra is félrevezetni és elhitetni velük, hogy Isten még mindig munkálkodik az egyházakért. Azonban a világosság fényesen felragyog, és az őszinte lelkek elhagyják az elesett egyházakat és a „maradék”-hoz csatlakoznak.

[**<<< vissza a 11. tanulmányhoz**](#)

12. Tanulmány

A NAGY KÜZDELEM, 537-545. (AZ UTOLSÓ FIGYELMEZTETÉS)

„Láték más angyalt leszállani a mennyből, akinek nagy hatalma vala; és a föld fénylett annak dicsőségétől. És kiálta teljes erejéből, nagy szóval mondván: Leomlott, leomlott a nagy Babilon, és lett ördögöknek lakhelyévé, minden tisztátalan léleknek tömlöcévé, és minden tisztátalan és gyűlölséges madárnak tömlöcévé.” „És hallék más szózatot a mennyből, amely ezt mondja vala: Fussatok ki belőle én népem, hogy ne legyetek részesek az ő bűneiben, és ne kapjatok az ő csapásaiból.” (Jel. 18:1–2, 4)

Ez az ige arra az időre utal, amikor a Jel 18. fejezetének angyala meg fogja ismételni a Jel 14. fejezete (8. vers) második angyalának üzenetét; azt, hogy Babilon elbukott. A Jel 18. fejezetében említett angyal utalni fog azokra a rontásokra is, amelyek 1844 nyara, az üzenet első meghirdetése óta utat találtak a Babilont megtestesítő szervezetekbe. A vallásos világ aggasztó állapotát mutatja be ez az üzenet. Az igazság ismételt elutasításával az emberek lelki látása egyre homályosabb, szíve egyre makacsabb lesz, mígnem teljesen hitetlenségbe merevednek. Isten intéseivel dacolva konokul lábbal tiporják a Tízparancsolat egyik törvényét, és végül még üldözik is azokat, akik a Tízparancsolatot szentnek tartják. Aki Isten Igéjét és népét megveti, az Krisztust veti meg. Amikor az egyházak elfogadják a spiritizmus tanításait, az érzékiséget fékező korlát ledől, és hitvallásuk csak palást lesz, amely alá gonoszságukat rejtik. A természetfölötti megnyilatkozásokba vetett hit ajtót nyit az ördög csalásai és tanításai előtt, és a szellemvilág befolyása meg fog mutatkozni az egyházakban.

Így néz ki Babilon e próféciában vázolt időben: „Az ő bűnei az égig hatottak, és megemlékezett az Isten az ő gonoszságairól” (Jel. 18:5). Gonoszságának mértéke betelt, és pusztulása a küszöbön van. De Istennek még vannak Babilonban gyermekei. A büntető ítélet végrehajtása előtt e hűségeseket ki kell onnan hívni, hogy ne legyenek részesek Babilon bűneiben, és ne ériék őket a Babilont sújtó csapások. Értük van az a mozgalom, amelyet az a mennyből leszálló és a földet dicsőségével beragyogó angyal szimbolizál, aki hangosan kiált, és közhírré teszi Babilon bűneit. Az ő üzenetéhez kapcsolódik ez a felszólítás: „Fussatok ki belőle én népem!”. Ez az üzenet és a harmadik angyal üzenete a föld lakóihoz szóló utolsó figyelmeztetés.

A világ félelmetes események előtt áll. A föld hatalmasságai, amelyek egymással összefogva harcot indítanak Isten parancsolatai ellen, elrendelik, hogy mindenki – kicsinyek és nagyok, gazdagok és szegények, szabadok és szolgák (Jel. 13:16) – a hamis szombat megtartásával alkalmazkodjon az egyház szokásaihoz. Az engedelmesség megtagadása államellenes cselekménynek fog minősülni, amelyért halálbüntetés jár. Másrésről pedig Isten törvénye, amely elrendeli a Teremtő nyugalomnapjának megtartását, követel engedelmességet, és kinyilatkoztatja mindazok megbüntetését, akik megsértik rendelkezéseit.

Aki e félreérthetetlen következmények ismeretében lábbal tiporva Isten törvényét, emberi törvényeknek engedelmeskedik, az magára veszi a fenevad bélyegét, annak a hatalomnak a hűségjelét, amelynek Istent megtagadva engedelmeskedik. A menny intése így hangzik: „Ha valaki imádja a fenevadat és annak képét, és bélyegét felveszi vagy homlokára vagy kezére, az is iszik az Isten haragjának borából, amely elegyítetlenül töltetett az Ő haragjának poharába” (Jel. 14:9–10).

De Isten büntetése csak akkor fog lesújtani, ha az ember már meggyőződhetett az igazságról, és azt tudatosan elutasította. Sok embernek még soha nem volt alkalmja meghallani a korunknak szóló különleges igazságokat. A negyedik parancsolat kötelező voltát még senki nem világította meg nekik igazán. De aki olvas minden szívből, és mérlegre tesz minden indítékot, nem engedi, hogy bárkinek is, aki tudni akarja az igazságot, téves fogalmai legyenek a küzdelem kimeneteléről. Isten nem kíván vak engedelmességet. Mindenki eleget fog tudni ahhoz, hogy értelmesen dönhessen.

A hűség nagy próbája a szombat lesz, mert az igazságnak különösen vitatott pontja. A végső próbatétel idején éles határvonal fog húzódni Isten szolgálai és azok között, akik nem szolgálják Őt. Míg a negyedik parancsolat megtagadása és a hamis szombat megtartása, amit az állam törvénye megkíván, egyenlő az istenellenes hatalomnak tett hűségesküvel, addig az igazi szombat megtartása, ahogy az Isten törvénye megszabja, a Teremtő iránti hűség bizonyítéka. Míg az egyik csoport a földi hatalmaknak való engedelmesség jelét elfogadva a fenevad bélyegét veszi fel, a másik a menny tekintélyéhez való hűség jelét választva, megkapja Isten pecsétjét.

Mindeddig sokan rémhírtérjesztőknek tartották a harmadik angyali üzenet igazságainak hirdetőit. Jövendöléseiket – hogy az Egyesült Államokban úrrá lesz a vallási türelmetlenség; hogy az egyház és az állam egymással szövetségben üldözni fogja Isten parancsolatainak megtartóit – alaptalannak és képtelenségnek minősítették. Meggyőződéssel mondták, hogy ez az ország soha nem lesz más, mint ami eddig volt – a vallásszabadság védelmezője. De amikor a vasárnapünnepelés kötelezésének kérdése mindenütt vita tárgya lesz, kiderül, hogy közeledik ez a kétségbevonat és el nem hitt esemény, és a harmadik üzenet még soha nem tapasztalható hatást vált ki.

Isten minden nemzedék idején elküldte szolgálait, hogy megróják a bűnt mind a világban, mind az egyházban. Az emberek azonban kellemes dolgokat akarnak hallani, és a tiszta, kendőzetlen igazságot nem fogadják szívesen. Számos reformátor, amikor munkáját elkezdte, nagyon óvatosan próbálta az egyház és a nemzet bűneit megróni. Azt remélte, hogy őszinte keresztény életének példamutatásával vissza tudja vezetni az embereket a bibliai elvekhez. De Isten Lelke érintette e reformátorokat – mint annak idején Illést, akit egy gonosz király és egy hitehagyó nép bűneinek megfeddésére indított – és arra kényszerültek, hogy a Biblia világos kijelentéseit prédikálják; azokat az elveket, amelyeket ko-

rábban vonakodtak hirdetni, most buzgón hirdették, és elmondták, hogy milyen veszély fenyegeti az embereket. Azt tolmácsolták, amit az Úr adott szájukba, nem félve a következményektől. És az emberek kénytelenek voltak meghallgatni a figyelmeztetést.

A harmadik angyal üzenete tehát hangozni fog. Amikor a legnagyobb erővel kell azt hirdetni, az Úr aláztos eszközök által fog dolgozni, befolyásolva azok értelmét, akik szolgálatára szentelik magukat. A munkásokat inkább a Lélek kenete fogja felkészíteni, mint az oktatási intézmények. A hit és az ima emberei a Lélek indítására szent lelkesedéssel lépnek elő, hogy azt hirdessék, amit Isten mond nekik. Babilon bűnei közismertté válnak. Hogy milyen félelmes következményekkel jár, ha az egyház a polgári hatalmasság által kényszeríti ki rendelkezései megtartását; hogy a spiritizmus behatolt az egyházba; hogy a pápai hatalom lopva, de rohamosan tör előre – ezt mind leleplezik. Ezek a súlyos figyelmeztetések fel fogják ébresztetni az embereket. Ezrek és ezrek figyelnek fel rájuk; akik soha nem hallottak erről. Megdöbbenve hallják, hogy az egyház Babilon, amely bűnben él, tévelyeg és elbukott, mert elvetette a mennyből küldött igazságot. Az emberek felkeresik korábbi tanítóikat, és türelmetlenül kérdezik, hogy igaz-e az, amit hallottak. A lelkészek pedig meséket mondanak, kellemes dolgokat jövendölnek, hogy csillapítsák félelmüket, és megnyugtassák felébredt lelkiismeretüket. De mivel az embereket nem elégíti ki a pusztán emberi tekintély, és szeretnék tudni, mi az, amit világosan „szól az Úr”, a nagy tekintélyű papság, akár a régi farizeusok, tekintélyük kétségbe vonása miatt haragra gerjedve, az üzenetet Sátántól származónak bélyegzik, és a bűnt szerető tömegeket felingerlik, hogy szidalmazzák és üldözzék azokat, akik az igazságot hirdetik.

Amikor a vita egyéb kérdéseket is érint, és az emberek figyelme Isten sárba tiport törvényére terelődik, Sátán akcióba kezd. Az üzenetet kísérő erő felingerli azokat, akik ellenzik hirdetését. A papság majdhogyan emberfölötti erőfeszítéssel igyekszik elzárni a világosságot, nehogy híveire sugározzék. Minden rendelkezésre álló eszközzel megkísérli elfojtani e létfontosságú kérdések megvitatását. Az egyház a polgári hatalom fegyveréért kiált, és ebben a munkában a katolikusok és a protestánsok összefognak. A vasárnap megtartását kényszerítő mozgalmának merészsége és elszántsága egyre fokozódik, és a törvényt is igénybe veszik Isten parancsolatainak megtartói ellen. Bírósággal és bebörtönzéssel fenyegetik őket. Egyeseknek pedig magas állást ajánlanak fel, és egyéb jutalmakkal és kedvezményekkel próbálják rávenni őket hitük megtagadására. De ők rendíthetetlenül így válaszolnak: „Mutassátok ki Isten Igéjéből tévedésünket!” Így védekezett Luther is hasonló körülmények között. A törvényszék elé állított hívők ékes bizonyosságot tesznek az igazságról, melynek hallatán egyesek állást foglalnak Isten valamennyi parancsolata mellett. Így jut el az igazság olyan emberek ezreihez is, akik különben mitsem tudnának róla.

Az Isten szavának becsületes követői lázadóknak fognak minősülni. Szülők, akiket Sátán elvakított, durvák és kemények lesznek hívő gyermekükhöz. A gaz-

da és a gazdasszony sanyargatja az Isten parancsolatait megtartó szolgát. „A szeretet meghidegüll!” Gyermekek elvesztik örökségüket és otthonukat. Szó szerint fognak teljesedni Pál szavai: „Mindazok is, akik kegyesen akarnak élni Krisztus Jézusban, üldöztetni fognak” (II. Tim. 3:12). Az igazság egyes követőit, akik nem hajlandók megünnepelni a vasárnapot, börtönbe vetik, másokat elűznek hazájukból, egyesek pedig rabszolgasorsra jutnak. Az ember ezt most lehetetlennek tartja. De amikor Isten visszavonja mérséklő Lelkét a földről, és a mennyei elveket gyűlölő ember Sátán hatalmába kerül, az események megdöbbenően fognak alakulni. A szív nagyon kegyetlen tud lenni, ha eltávozik belőle Isten félelme és szeretete.

Amikor közeledik a vihar, sokan, akik hitet tettek a harmadik angyal üzenete mellett, de az igazságnak való engedelmesség híján nem szentelődtek meg, elhagyják helyüket, és az ellenség soraiba lépnek. Mivel egyesülnek a világgal, és azonosulnak szellemével, szinte egészen magukévá teszik a világ szemléletét. És amikor a próba jön, csak a könnyű és népszerű utat tudják választani. Tehetséges, kellemes emberek, akik valamikor szívesen követték az igazságot, képességeiket megtévesztésre és félrevezetésre használják. Korábbi testvéreik legelkeseredettebb ellenségeivé válnak. Amikor a szombatünneplőknek a törvény előtt kell hitüket megvédeniük, ezek a hitehagyók Sátán legaktívabb eszközeiként fogják meghazudtolni és vádolni őket. Rágalmakkal és gyanúsítgatásokkal ellenük fogják hangolni a hatalmasságokat.

Az üldözés idején Isten szolgálóinak hite próbára lesz téve. E követek híven fogják tolmácsolni a figyelmeztetést, csak Istenre és Igéjére figyelve. Isten Lelke munkálkodik szívükben, és szólásra készíti őket. Szent lelkesedéstől fűtve, és a mennyei sugallat kényszerére indulnak munkába. Nem mérlegelik, hogy az Úrtól rájuk bízott ígék hirdetésének milyen következményei lesznek. Nem törődnek földi érdekeikkel, és nem igyekeznek megőrizni sem a hírnevüket, sem az életüket. De egyesek a támadások és gyalázkodások pergőtüzében rémülten kiáltják: „Ha előre láttuk volna szavaink következményeit, csöndben maradtunk volna.” Sátán akadályokat gördít útjukba. Kegyetlen kísértéseivel ostromolja őket, és ők úgy látják, hogy a munka, amelyre vállalkoztak, messze meghaladja képességeiket. Félt, hogy belebuknak. Elmúlt a lelkesedés, amely fűtötte őket. Mégsem tudnak visszafordulni. Érezve tehetetlenségüket, a Mindenhatóhoz sietnek erőért. Ráébrednek arra, hogy nem a saját szavaikat szólták, hanem azét, aki megbízta őket, hogy az intést tolmácsolják. Isten szívükbe helyezte az igazságot, és ők nem tudták elhallgatni.

Isten embereinek a múltban éppilyen próbái voltak. Wiclif, Husz, Luther, Tyndale, Baxter, Wesley azt hirdette, hogy minden tanítást a Biblia mérlegére kell tenni. Kijelentették, hogy mindazt elvetik, amit a Biblia helytelenít. E reformátorokat kegyetlenül üldözték. De ők tovább hirdették az igazságot. Az egyház történelmének minden időszakát egy-egy különleges igazság kibontakozása jellemezte; mindig az, amire Isten népének éppen szüksége volt. Minden új igazság

a gyűlölet és a támadások ellenére utat tört magának. Akik fényének áldásaiban részesültek, kísértésnek és próbának voltak kitéve. Az Úr a válságban különleges igazságot ad népének. Ki meri megtagadni hirdetését? Isten azt parancsolja szolgálóinak, hogy közöljék a kegyelem utolsó hívását a világgal. E szolgálók csak lelkük veszélyeztetésével hallgathatnak. Krisztus követői ne törődjenek a következményekkel! Teljesítsék köteleességüket, és a többit bízzák Istenre!

Amikor a támadások erősödnek, Isten szolgálói ismét elbizonytalanodnak, mert azt hiszik, hogy ők hozták magukra a bajt. De lelkiismeretük és Isten Igéje meggyőzi őket arról, hogy helyesen cselekedtek. És bár a próbák még tartanak, ők erőt kapnak elviselésükhöz. A harc egyre súlyosabb lesz, de a veszéllyel együtt nő a hitük és a bátorságuk is. Ezt mondják: „Nem merjük a világ kegyének elnyeréséért Isten szavát megmásítani, szent törvényét megosztani, egyik részét lényegesnek, a másikat lényegtelennek tartani. Az Úr, akit szolgálunk, meg tud minket szabadítani. Krisztus legyőzte a föld hatalmasságait; mi pedig féljünk a legyőzött világtól?”

Az üldözés különböző formái mögött az az elv húzódik, amely mindaddig érvényesül, amíg Sátán és élő kereszténység létezik. Aki Istennek szolgál, szükségképpen maga ellen ingerli a sötétség seregeit. Gonosz angyalok támadnak ellene, akik attól félnek, hogy Isten szolgálója elragadja zsákmányukat. A gonosz emberek pedig, akiket a jó példa megítélt, a gonosz angyalokkal összefogva csábító kísértésekkel akarják elszakítani a hűségeseket Istentől. Ha így nem érnek célt, akkor kényszerrel próbálnak lelkiismeretükre hatni.

De ameddig Jézus a mennyei szentek szentjében közbenjár az emberért, a Szentlélek fékező befolyása érezhető lesz a vezetők és a nép között egyaránt. Az országok törvényeire is bizonyos fokig még mindig hatást gyakorol. E törvények nélkül a világ helyzete sokkal rosszabb volna, mint amilyen most. Míg sok vezető Sátán serény eszköze, Istennek is megvannak az eszközei a nemzet vezetői között. Az ellenség olyan intézkedéseket javasol szolgálói útján, amelyek súlyosan hátráltatnák Isten ügyét. A szent angyalok pedig arra indítják az Istent félő államférfiakat, hogy megdönthetetlen érvekkel ellenezzék ezeket a javaslatokat. Így fog néhány ember határt szabni a gonoszság hatalmas áradatának, féken tartva az igazság ellenségeit, hogy a harmadik angyal üzenete elvégezhesse munkáját. Amikor felhangzik az utolsó intés, azok a vezetők, akik által az Úr most munkálkodik, fel fognak figyelni rá. Némelyikük el is fogadja az üzenetet, és a megpróbáltatás idején közösséget vállal Isten népével.

A harmadik angyalhoz csatlakozó angyal be fogja tölteni az egész földet dicsőségével. Egy világméretű munka és rendkívüli erő jelentkezésének megjelölése ez. Az 1840–44-es adventmozgalom Isten hatalmának dicsőséges megnyilatkozása volt. Az első angyal üzenete eljutott a világ minden misszióálmásához, és egyes országokban olyan érdeklődés támadt a vallás iránt, amelyre a XVI. századi reformáció óta nem volt példa. De mindezt túl fogja szárnyalni az a hatalmas megmozdulás, amely a harmadik angyal utolsó intését viszi a világnak.

Ez a munka hasonló lesz a pünkösdnapához. Miként az evangélium hirdetésének kezdetén a Szentlélek kiadásával a „korai eső” hullt, hogy szárbá szökken-
re a kalászt, az evangélium lezárulásakor a „késői eső” fog hullni, hogy beérlelje
a termést. „Ismerjük hát el, törekedjünk megismerni az Urat. Az Ő kijövele
bizonyos, mint a hajnal, és eljő hozzánk, mint eső, mint késői eső, amely megáz-
tatja a földet.” (Hós. 6:3) „Ti is, Sionnak fiai! Örvendezetek és vigadjatok az Úr-
ban, a ti Istenetekben; mert megadja néktek az esőt igazság szerint, és korai és
kései esőt hullat néktek.” (Jóel 2:23) „Az utolsó napokban, ezt mondja az Isten,
kitöltök az én Lelkemből minden testre.” „És leszen, hogy mindaz, aki az Úrnak
nevét segítségül hívja, megtartatik.” (Acs. 2:17, 21)

Nem lesz kisebb az az erő, amivel Isten az evangélium hatalmas munkáját le-
zárja, mint amilyenel ezt a munkát elindította. A prófécia, amelyek az evangé-
lium hirdetésének kezdetén a korai eső kiadásában teljesedtek, a lezárulása-
kor a késői esőben ismét teljesedni fognak. Ez a „felüdülés ideje”, amelyet Péter
apostol előre látott, amikor ezt mondta: „Tartsatok tehát bűnbánatot és térjete-
k meg, hogy eltöröltsenek a ti bűneitek; hogy eljőjön az Úrtól a felüdülés ideje,
és elküldje Jézust” (Acs. 3:19–20).

Isten szolgálai szent lelkesedéstől fénylő arccal sietnek egyik helyről a másikra,
hogy hirdessék a menny üzenetét. Az egész földön ezernyi hangon szól majd a
figyelmeztetés. Csodálatos dolgok fognak történni. Betegségek meggyógyulnak, és
a hívők munkáját jelek és csodák kísérik. Sátán is dolgozik, de hamis csodákkal.
Még tüzet is hoz alá az égből az emberek szeme láttára (Jel. 13:13). A föld lakói-
nak el kell döntenie, ki mellé állnak.

Az üzenet nem annyira érveléssel, mint Isten Lelkének mélységes meggyő-
zése nyomán fog terjedni. Az érvek már korábban elhangzottak. A magvetés
megtörtént, és most a mag ki fog kelni, és termést hoz. A missziómunkások által
terjesztett irodalom megteszi a hatását. De sok embert, aki az igazság hatása alá
került, még mindig gátol valami az igazság tökéletes megértésében és az enge-
delmességben. A fénysugarak mindenhol bevilágítanak, és az igazság tisztán
felragyog. Isten őszinte gyermekeit a családi és egyházi kapcsolatok nem tudják
már visszatartani. Elszakítják ezeket a kötelekeket. Az igazság mindennél drágább
nekik. Az igazság ellen szövetkező erővel szemben sokan az Úr oldalára állnak.

[<<< vissza a 12. tanulmányhoz](#)

13. Tanulmány javasolt olvasmánya

TAPASZTALATOK LÁTOMÁSOK, 167-175. (A HARMADIK ÜZENET HIR- DETÉSE LEZÁRUL)

Isten rámutatott arra az időpontra, midőn a harmadik angyal üzenete lezárul.
Istennek ereje pihent meg népén. Befejezték munkájukat s felkészülten vártak
a megkísértés órájára. Elnyerték a késői esőt, illetve az Úr színe előtt jövő felü-

dülést és az élő bizonyság újból felelevenedett. Az utolsó figyelmeztető üzenet mindenütt elhangzott és a földnek lakóit, akik nem voltak hajlandók azt elfogadni, nagy haragra ingerelte.

Láttam, hogy a mennyben az angyalok ide és tovasiettek. Egy angyal, kinek oldalán tintatartó volt, visszatért a földről és jelentette Jézusnak, hogy munkáját befejezte és a szenteket megszámlálta és elpecsételte. Ugyanekkor megpillantottam Jézust, amint a Tízparancsolatot tartalmazó frigyszekrény előtt szolgált, és ledobta a tömjénezőt. Felemelte kezeit és fennhangon mondja: „Elvégeztett.” Az egész szent angyali sereg levetette koronáját, midőn Jézus ünnepélyesen kijelentette: „Aki igazságtalan, legyen igazságtalan ezután is, és aki fertelmes, legyen fertelmes ezután is: és aki igaz, legyen igaz ezután is; és aki szent, szenteltesse meg ezután is.”

Minden egyes esetet eldöntöttek vagy életre, vagy halára. Mialatt Jézus a szentek szentjében szolgált, végrehajtatott az ítélet az igaz holtakon és azután az élő igazakon. Krisztus átvette országát, meghozta népéért az engesztelő áldozatot s eltörölte népének bűnét. Teljes volt a menny alattvalóinak száma. A Bárány mennyegzője megtörtént s az egész ég alatt minden hatalom, erő és uralom Jézusnak adatott át, és az üdvösség örököseinek. Jézus uralkodik, mint királyok Királya és uraknak Ura.

Midőn Jézus kilépett a szentek szentjéből, hallom ruhája szegélyén lévő csengők szavát; s miután elhagyta azt, sötétség borult a föld lakóira. Most már nem volt többé Közbenjáró a bűnös emberek és a megbántott Isten között. Mialatt Jézus közbenjáróként szolgált az Atya és az emberek között, ez fékezte a népet; de mikor kilépett Isten és az emberek közül, a fék is megszűnt és most már Sátán irányította a megátalkodott bűnösöket. Mialatt Jézus a szentek szentjében szolgált, a csapások nem áradhattak ki a földre. De ha szolgálatát ott befejezi, és közbenjárói tiszte megszűnik, akkor többé semmi sem tarthatja vissza Isten haragját, amely teljes hevességében ömlik a gonoszoknak védtelen fejére, akik megvetették az üdvösséget és gyűlölték az intelmet. Ama rettenetes időbe, midőn Jézus felhagy esedezésével, a szentek közbenjáró nélkül élnek a szentséges Isten színe előtt. Minden egyes eset végleg eldöntetett, minden egyes drágakövet egybegyűjtöttek. Jézus egy pillanatig a mennyei szentély külső részében tartózkodott s ott azokat a bűnöket, miket azon idő alatt, míg a szentek szentjében volt, vallottak meg, Sátánra, mint a bűn végokára helyezi, akinek azokért a büntetést el kell szenvednie.

Ezután láttam, miként vetette le Jézus főpapi ruháját, s királyi palástját öltötte fel. Fején számos korona díszlett, egyik a másikban. A mennyei angyaloktól körüvezve hagyta el az eget. A csapások hullottak a föld lakóira. Egyesek Istent vádolták és káromolták. Mások Isten népéhez siettek és tőlük kértek tanítást arra nézve, hogy mi módon kerülhetik ki Isten ítéleteit. De a szentek már nem tudtak rajtuk segíteni. Már utolsó könnyüket is elsírták a bűnösökért az utolsó figyelmeztetés szava is elhangzott már. A kegyelem édes szava többé nem hívta

őket, hogy jöjjenek. Mikor a szentek és az egész menny lelki üdvösségükön munkálkodott, ők maguk nem érdeklődtek iránta. Isten eljűk tárta az életet és a halált. Egyesek vágyakoztak az élet után, de nem törekedtek elérésére. Ők nem választották az életet s most már nem volt többé engesztelő vér, hogy bűneiket eltörölje, sem a részvételtjes Üdvözítő, aki így kiáltott volna: „Óh, kíméld, kíméld még egy kissé a bűnöst!” Az egész menny egyesült Jézussal, midőn a félelmetes szavakat kimondta: „Megtörtént, elvégeztetett! Az üdvösség tervét befejezte, de csak kevesen fogadták azt el. Midőn a kegyelem édes szava elhalt, félelem és rettegés vett erőt a gonoszokon. Rettenetes határozottsággal hallották ezt a kijelentést: „Késő, késő!” {EW 281.1}

Azok, aki idáig semmire sem becsülték Isten szavát, most egyik tengertől a másikig szaladtak, napnyugattól napkeltéig mindent bejártak, hogy keressék Isten szavát. Az angyal így szólt: „Nem találják meg azt. Éhség van a földkerekségen. Nem kenyér utáni éhség, sem víz utáni szomjúság, hanem: hogy Isten szavát hallhassák. Óh, mit nem adnának most Istennek egyetlen elismerő szaváért! Óh, de nem! Tovább kell hogy éhezzenek és szomjazzanak. Nap-nap után megvetették az üdvösséget s többre becsülték földi gazdagságukat és világi élvezeteiket, mint a mennyi kincseket és a menny ismeretét. Megvetették Jézust és lenézték szentjeit. Aki tisztátalan, az örökké tisztátalan marad.”

A gonoszt tévők közül sokan rendkívül bosszankodtak, mikor a csapásokat el kellett szenvedniük. Rettenetes jelent volt ez. A szülők keserű szemrehányásokkal illették gyermekeiket és a gyermekek szüleiket, a testvérek hasonlóképpen egymást vádolták a nyakukba szakadó szerencsétlenségért. Hangos jajkiáltás szava visszhangzott mindenfelé: „Te voltál az oka annak, hogy nem fogadtam el az igazságot, mely megoltalmazott volna ettől a rettenetes órától.” Az emberek elkeseredett gyűlölettel fordultak lelkészeik ellen, ilyen szemrehányásokkal: „Ti nem óvtatok bennünket. Ti azt prédikáltátok, hogy a világ mindaddig fennáll, amíg végül mindenki megtér. Ti azt hirdettétek, hogy: béke, béke és elnyomtatok minden félelemérzetet bennünk. De erről az óráról mit sem szóltatok nekünk; azokat pedig, akik bennünket figyelmeztetettek, fanatikusként és rossz embereknek neveztétek, akik kárhózatba visznek bennünket.” Láttam, hogy a lelkészek sem menekülhettek meg Isten felgerjedt haragjától. Szervedésük tízszer nagyobb volt, mint a gondjaikra bízott népé.

TAPASZTALATOK LÁTOMÁSOK, 167-175. (A NYOMORÚSÁG IDEJE)

Láttam, hogy a szentek elhagyják a falvakat és városokat, csoportokba verődnek s a legmagányosabb helyeken tanyáznak. S miközben az istentelenek éhséget és szomjúságot szenvedtek, őket Isten angyalai látták el kenyérrel és vízzel. Láttam, hogy a föld vezető férfiai tanácskozársra gyűltek össze és Sátán és angyalai is tanácsot tartottak. Egy írást láttam, amelynek másolatait a föld kü-

lönböző részében terjesztettek, és amely elrendeli, hogy a szenteket, amennyiben vonakodnának különös hitüket feladni, a szombat megtartásáról lemondani és ahelyett a hét első napját megünnepelni, egy bizonyos idő eltelte után megölhetik. De a megpróbáltatás eme nehéz óráiban is teljesen nyugodtak maradtak a szentek, mert Istenben bíztak és ígéreteinek megvalósításában hittek, és tudták, hogy az Úr előkészíti számukra a megszabadulás útját. Egyes helyeken, még mielőtt a rendelet érvénybe lépett volna, a gonoszok rárontottak a szentekre, hogy megöljék őket; csakhogy harcosoknak öltözött angyalok küzdöttek ellenük. Sátán arra a kíválságra vágyott, hogy a Magasságos szentjeit kiirthassa, azonban Jézus megparancsolta angyalainak, hogy őrködjének felettük. Ezáltal megdicsőül Isten, mert a pogányok látják, hogy az Úr szövetséget kötött azokkal, akik megtartják parancsolatait; Jézus is megdicsőül, mert nyilvánvaló lesz, hogy ama hűséges lelkek, kik oly sokáig váraoztak megjelenésére, most megdicsőülnek, és halhatatlanságba öltöznek, anélkül, hogy halált láttak volna.

Nemsokára láttam, hogy a szentek végtelen lelki gyötrelmeket szenvedtek el. Úgy látszott, hogy teljesen körülveszik őket a föld gonosz lakói. Mintha minden ellenük támadt volna. Egyesek félni kezdtek, hogy Isten talán mégis elhagyta őket, hogy mégis az istentelenek kezei által pusztulnak el. De ha szemeik megnyílhattak volna, láthatták volna, hogy az angyalok végtelen sokasága van körülöttük. Ezután a dühöngő gonoszok táborá rájuk támadt. Azt nyomon követte a rossz angyalok csapata, amely őket a szentek megölésére uszította. De mielőtt a szentekhez közeledhettek volna, az istenteleneknek a szent angyalok táborán kellett volna hatolniuk. Ez pedig lehetetlen volt. Isten angyalai visszavonulásra kényszerítették őket, és a körülöttük szorgoskodó gonosz angyalokat.

Ez volt a szentek rettenetes lelki gyötrelmének órája. Éjjel és nappal Istenhez kiáltottak, szabadulást esdve Tőle. A látszat után ítélve, nem volt mód számukra a szabadulásra. Az istentelenek már diadalittas elbizakodottságukba ujjongva mondták: „Miért nem szabadít ki benneteket a ti Istenetek a mi kezeink közül? Miért nem álltok talpra és miért nem mentitek meg életeteket?” Ám a szentek ügyet sem vetettek rájuk. Jákobhoz hasonlóan imában küzdöttek Istennel. Az angyalok vágyva vágyakoztak arra, hogy megszabadíthassák őket, csakhogy még egy kissé váraozniuk kellett. Isten népének meg kellett inni a poharat s meg kellett keresztelkedni ama keresztséggel. Az angyalok feladatukat híven teljesítve vigyáztak rájuk. Isten nem tűrte, hogy neve meggyaláztassék a pogányok között. Csakhamar el kellett jönnie annak az időnek, midőn hatalmas erejét kinyilatkoztatja, s szentjeit dicsőségesen megszabadítja. Nevének megdicsőítése céljából minden egyes lelket megvált, aki türelmesen váraozott, s akinek neve fel van írva az élet könyvében.

Figyelmemet a hívő Noéra irányították. Midőn ama nagy eső aláhullott, s a vízözön elérkezett, Noé és családja a bárkába vonult, melynek ajtaját Isten maga zárta be mögöttük. Noé hűségesen figyelmeztette a vízözön előtti világot, noha azok őt kigúnyolták. Azonban mikor a hatalmas vízár teljesen elborított

ta a földet, egyik a másik után merült el a habokban, megpillantották az oly sokat csúfolt bárkát, amint biztonságban úszik a víz színén. Biztos menedéket nyújtva Noénak és családjának. Láttam, hogy Isten népe, amely a világot szintén figyelmeztette az eljövendő haragra, hasonlóképpen menekült meg. Isten nem tűrheti, hogy az istentelenek legyilkolhassák azokat, akik hűségesen várokoztak az elváltozásra, és akik nem voltak hajlandók imádni a vadállatot s felvenni annak bélyegét. Láttam, hogy Sátán és gonosz serege s mind, akik Istent gyűlölik, csak akkor lennének kielégítve, ha módjukban állna a szenteket legyilkolni. Óh, mily nagy győzelemérzet lenne ez Sátán őfenségének, ha az utolsó küzdelemben legyűrhethné azokat, akik oly sokáig várokoztak Arra, akit szerettek. Azok, akik gúnyt űztek abból, hogy a szentek felszállnak Istenhez, majd csodálkozva látják Istennek népe iránti szerető gondoskodását, és látni fogják Isten népének dicsőséges szabadulását.

Midőn a szentek elhagyták a városokat és falvakat, az istentelenek nyomukban voltak, hogy legyilkolják őket. De azok a kardok, melyeket felemeltek, hogy Isten szentjeit megöljék, erőtlenül, szalmaszálként hullottak le s törtek darabokra. Isten angyalai megoltalmazták a szenteket. Midőn éjjel és nappal szabadulást kiáltottak Istenhez, kiáltásuk Isten elé jutott.

TAPASZTALATOK LÁTOMÁSOK, 167-175. (A SZENTEK SZABADULÁSA)

Éjfél volt, midőn Istennek tetszett népét megszabadítani. Mialatt az istentelenek csúfolódtak körülöttük, a nap hirtelen látható lett, és teljes erejével fénylett s a hold megállott. A gonoszok csodálattal szemléltek ezt a jelenetet, míg az igazak ünnepélyes örömmel ismerték fel megváltásuk jeleit. Jelek és csodák gyorsan következtek. Mintha minden kijött volna természetes sorrendjéből. A folyók nem folytak tovább medrükben. Sűrű, sötét felhők tornyosultak s egymáshoz ütődtek. Csupán egyetlen világos hely volt, melyen dicsfény nyugodott, ahonnan Istennek szava sok vizek zúgásához és morajlásához hasonlóan halatszott s megremegtette az eget és földet. Ezt hatalmas földrengés követte. A sírok megnyíltak s azok, akik hitben haltak el a harmadik angyali üzenet alatt, akik megőrizték a szent szombatot, megdicsőülve jöttek elő porágyukból, hogy meghallják a békének ama szövetségét, melyet Isten köt meg azokkal, akik parancsolatait megőrizték.

Az ég megnyílt majd bezárult s mozgásban volt. A hegyek szélfújta nádszálakhoz hasonlóan ingadoztak, és hatalmas szakadozó sziklát zúdítottak ki mindenfelé. A tenger forrt, mint a tüzes fazék és hatalmas köveket vetett ki a partokra. S midőn Isten kihirdette Jézus eljövételének napját és óráját, és népével megkötötte az örök frigyet, minden mondata után szünetelt, megállott, miközben szavai végigdörögtek a földön. Istennek Izraele a menny felé emelt szemekkel figyelt e szavakra, melyek Jehova ajkairól származtak, s mennydörgésszerűen

áthatották a földet; megrendítően ünnepélyes volt. Minden egyes mondat végén így kiáltottak fel a szentek: „Dicsőség! Hallelujah!” Arcukat éppúgy bera-
gyogta Istennek dicsősége, mint Mózes arcát, midőn Sinai hegyéről alájött. A
gonoszok nem tudtak rájuk nézni a dicsfény miatt. S midőn Isten kimondta az
örökké tartó áldást azok felett, akik Őt megdicsőítették azzal, hogy megtartották
a szent szombat napot, hangos diadalkiáltás hangzott fel a fenevad képe felett.

Majd a jubileumi év vette kezdetét, midőn a föld megpihent. Láttam amidőn
a jámbor rabszolga felkelt, és győztesen tépte szét béklyóját, mialatt istente-
len gazdája kétségbeesetten nézte, és nem tudta mit tegyen, mert istentelenek
nem értették meg Isten szavát. {EW 286.1}

Nemsokára megjelent a nagy fehér felhő, amelyen az embernek Fia ült. Az
angyal azt mondta, hogy ez a felhő az ember Fiának jele. Mikor közelebb ért
a földhöz, láthattuk Jézus dicsőségét és fenségét, amint kivonult győzve, hogy
győzzön. A szent angyalok csapatai fejükön ragyogó koronákkal, kísérték el útjá-
ra. Nincs nyelv, amely a jelenet dicsőségét leírhatná. A felülmúlhatatlan dicső-
ségnek ez az élő felhője mind közelebb érkezett és végül világosan láthattuk Jé-
zus nyájas alakját. Nem hordott töviskoronát, hanem a dicsőség koronája övezte
szent fejét. Ruhájára és tomporára e szent név volt felírva: „királyok Királya és
uraknak Ura.” Arca ragyogott, mint a déli nap, szemei tűzlángokhoz hasonlítot-
tak, a lábai pedig ragyogó érchez. Szava úgy hangzott, mintha hangszerek szól-
tak volna. A föld remegett előtte, az egek eltakarodtak, mint az összegöngyölt
könyvtékercs s minden hegy és minden sziget elmozdult helyéről. „És a földnek
királyai és a fejedelmek és a gazdagok és a vezérek és a hatalmasok és minden
szolga és minden szabad, elrejtik magukat a barlangokba és a hegyeknek kőszik-
láikba. És mondának a hegyeknek és kőszikláknak; esetek mireánk és rejtsetek
el minket annak színe elől, aki a királyiszékben ül és a Bárány haragjától; Mert
eljött az ő haragjának ama napja; és ki állhat meg?” Azok, akik nemrég még
Isten gyermekeit a földről ki akarták irtani, most szemtanúi voltak annak, hogy
Isten dicsősége megnyugodott rajtuk. S halálos ijedtségükben hallhatták a szen-
tek hangját, akik örömujjongva kiáltották: „Íme, a mi Istenünk, akire mi vártunk,
s aki megsegít minket!”

A föld hevesen megremegett, midőn Isten Fiának szava előszólította sírja-
ikból a halott szenteket. A halottak követték a hívást s előjöttek sírjaikból di-
cső halhatatlanságba öltözve s így kiáltottak: „Győzelem a halál és sír felett! Óh
halál, hol a te fullánkod, pokol, hol a te diadalmad?” Ezután az élő szentek és
a feltámadottak egyaránt hangos, hosszantartó győzelmi kiáltást hallattak. Hal-
hatatlan egészségben és erőben támadtak fel azok, akiknek teste a betegség
és halál jeleivel megterhelve hullott egykoron a sírba. Az élő szentek egyetlen
szempillantás alatt elváltoztak és elragadtattak feltámadt szentekkel együtt az
Úr elé. Óh, mily dicsőséges találkozás! A szerető barátok, kiket a halál elválasz-
tott egymástól, most újra egyesültek, hogy soha többé el ne váljanak.

A felhőszekér mindkét oldalán szárnyak, alatta pedig élő kerekék voltak, és

midőn a kocsi felfelé szállott, így kiáltottak a kerekék: „Szent!” S a szárnyak is, minden rebbenéskor így kiáltottak: „Szent! Szent!” S az angyaloknak egész serege, amely az egész felhőt körülvette, így kiáltott: „Szent, szent, szent a seregek Istene!” A felhőn lévő szentek kiáltották: „Dicsőség! Hallelujah!” S a szekér felfelé száguldott a mennyei város felé. Mielőtt beléptek volna a városba, négyszögbe állottak fel a szentek s Jézus a közepén. Fejével és vállával kiemelkedett az összes szentek és a szent angyalok közül. Mindenki megláthatta fenséges alakját és megnyerően kedves arcát.

TAPASZTALATOK LÁTOMÁSOK, 167-175. (AZ IGAZAK JUTALMA)

Ezután igen nagy sereg angyalt láttam, akik a mennyei városból jöttek; minden egyes szent számára, névvel ellátott koronát hoztak. Midőn Jézus a koronákat kérte, átnyújtották neki az angyalok és most Jézus saját kezűleg tette minden egyes szentnek a fejére a koronát. Hárfákat is hoztak elő az angyalok és Jézus minden egyes szentnek egy hárfát nyújtott át. A vezérlő angyal adta meg a hangot, mire hálás, boldog énekek hangzottak fel: az összes szentek művészi tökélytel pengették hárfáikat és a legszebb, legtökéletesebb zene hangjai halatszottak. Azután láttam, amint Jézus a megváltottak seregét a város kapuja felé vezette. Megragadta a ragyogó sarkú kaput, kitárta azt és felkérte az igazságszerető népet, hogy lépjen be azon. A város belsejében mindaz fellelhető volt, amiben a szent csak gyönyörködhetett. Túláradó dicsőséget láttak szemeik. Most megváltott szentjeire tekintett Jézus; arcuk ragyogott a boldogságtól; és miközben rájuk irányította szeretetteljes tekintetét, szép dallamos hangján így szólt hozzájuk: „Látom lelkem fáradozását, és elégedett vagyok. Ez a végtelen dicsőség a ti tulajdonotok az örökkévalóságon át. Szenvedésetek vége tért. Többé nem lesz sem halál, sem fájdalom, sem szenvedés, sem jajkiáltás.” Láttam, amint a megváltottak serege leborult és koronáikat Jézus lábaihoz helyezték, és midőn Jézus újra felegyenesítette őket, megragadták hárfájukat és csakhamar a legszebb, s legfenségebb zene hangjai töltötték be a mennyet s a szentek serege dicsőeneket zengett a Bárány dicsőségére.

Azután láttam, amint Jézus az élet fájához vezette népét, és ismét hallottuk nyájas szavát, midőn így szólt: „E fának levelei a pogányok gyógyítására valók. Egyetek mindnyájan belőle.” Az élet fájának ágairól csüngött alá a legszebb gyümölcs és a szentek szabadon élvezhették azt. A városban fenséges királyiszek volt, amelyből az élet vízének kristálytisza árai fakadtak. A folyam mindkét oldalán az élet fája állott és a folyam partján még egyéb pompás fák állottak, amelyek a legízletesebb gyümölcsöt adták.

A nyelv gyenge ahhoz, hogy híven leírhatná a menny dicsőségét. Mikor ez a jelenet teljesen kibontakozik előttem, a csodálkozástól a szavam is eláll. A menny rendkívüli és felülmúlhatatlan szépségétől teljesen elbűvölve letezem

a tollat, s elragadtatva kiáltom: „Óh, mily szeretet! Óh, mily csodás szeretet!” A legmagasztosabb nyelv sem tudja elbeszélni a menny végtelen dicsőségét és a jóságos üdvözítő örök szeretetének kikutathatatlan mélységeit!”

TAPASZTALATOK LÁTOMÁSOK, 167-175. (AZ ELPUSZTULT FÖLD)

Figyelmemet újra a földre irányították. A gonoszok megsemmisültek, s csak hulláik borították a földet. Isten haragja a hét csapás alatt meglátogatta a földet s oly gyötrelmeket okozott, hogy a gonoszok kínjaikban nyelvüket harapdálták, és Istent átkozták. Különösen a hamis pásztorok lakoltak Isten haragjától. Szemeik elsorvadtak, szemüregükben és nyelvük szájukban. Miután a szenteket Isten szava megszabadította az istentelenek dühe egymás ellen irányult. A földet mindenfelé vér árasztotta el és a hullák a föld egyik szélétől a másikig mindent elborítottak.

A föld elhagyott pusztasághoz hasonlított. A földrengés által elpusztított falvak és városok pusztán és romokban heverték. A hegyek elmozdultak helyükről és hatalmas üregek tátongtak. Repedezett sziklák heverték mindenfelé, amelyeket egyrészt a tenger vetett ki magából, másrészt a hegyekről szakadtak alá. Hatalmas fák gyökerestől kitépve heverték szerte. S ez a föld lesz ezer éven át Sátánnak és angyalainak lakhelye. Ide lesz kötözve, itt kell neki fel s alá vándorolnia, és látnia kell Isten törvénye elleni lázadása következményeit. Egy évezreden át élvezheti az átok gyümölcsét, amelyet ő okozott. A földről többé nem távozhat el: ide van korlátozva, nehogy egyéb csillagok el nem bukott lakóit is kísértse, és szerencsétlenségbe taszítsa. Rettenetesen szenved Sátán ez idő alatt. Bukása óta mindig fejlesztette gonosz vonásait. De most megfosztatik minden hatalmától és képességétől s alkalmatlan lesz azon szörnyű szerepe felett elmélkedni, amelyet bukása óta játszott. Egyben félelemmel és remegéssel tekint a jövőbe, midőn elveszi méltó büntetését, nemcsak minden gonoszságáért, melyet ő tett, hanem minden bűnért, melynek elkövetésére uszította az embereket.

Hallottam az angyalok diadalénekét s a szentek hálaénekét, amely úgy hangzott, mintha tízezer hangszer játszott volna, mert Sátán többé nem győzheti őket, sőt még egyéb világok lakói is örökre megszabadultak jelenlététől és kísértésétől.

Azután láttam a királyiszékeket, melyeket Jézus és szentjei foglaltak el. A szentek, mint királyok és papok együtt uralkodtak Istennel. Jézus, népének társaságában megítélte az istentelen halottakat, hozzámérte cselekedeteiket az alapszabályokhoz, Isten szavához s elbírálta mindazt, amit testben elkövettek. Majd döntöttek, hogy cselekedete alapján milyen büntetést érdemel minden egyes gonosztevő, s ezt neve mellé írták a halál könyvébe. Sátánt és angyalait is megítélték Jézus és szentjei. Sátán büntetése sokkal nagyobb lesz, mint azoké, akiket elcsábított. Szünetét nem lehet ezekével összehasonlítani. Sátán még

akkor is élni és szenvedni fog, mikor ezek már rég megsemmisültek.

Midőn az ezer év végén az ítélet már az összes gonoszokra kimondatott, Jézus szentjei a szent angyalok kíséretében elhagyják a várost. Jézus egy hatalmas hegyre szállt alá, amely mihelyt rátette a lábát, kettéhasadt s nagy síksággá vált. Majd felfelé tekintettünk s láttuk a nagy és dicső várost tizenkét alapjával s tizenkét kapujával. Minden oldalán három kapu és a kapu mellett egy angyal volt. Így kiáltottunk: „A város, a nagy város! Alászáll Istenünkötől a mennyből!” Alászállott teljes szépségében és pompájában s elhelyezkedett ama sík térségen, melyet Jézus kijelölt.

TAPASZTALATOK LÁTOMÁSOK, 167-175. (A MÁSODIK FELTÁMADÁS)

Most Jézus a szent angyaloknak és a megváltott szenteknek társaságában elhagyta a várost. Az angyalok körülvették parancsnokukat és elkísérték útjára. Utánuk haladt a megváltott szentek menete. Jézus most félelmetes fenséggel szólította elő a gonoszokat. Ugyanazzal a gyenge, beteg testtel jöttek elő, amelyel a sírba szálltak. Óh, mily látvány! Óh, mily jelenet! Az első feltámadás alkalmával viruló halhatatlansággal jöttek elő mindnyájan. Ellenben a második feltámadásnál mindegyik magán hordja az átok bélyegét. Együtt jönnek elő a föld királyai és hatalmasai a szolgálkával és koldusokkal s a tudósok a tudatlanokkal. Mindnyájan az ember Fiát nézik. S most, akik egykor megvetették és üldözték Jézust, akik töviskoszorút helyeztek fejére, és pálcákkal verdesték, királyi fenségében pillantják meg Őt. Azok, akik kihallgatásakor arcába köpdöstek, most ijedten fordulnak el mindent átható pillantásától és színének dicsőségétől. Akik egykor átszögezték kezeit és lábait, most meglátják rajta a szögek helyeit. Akik lándzsájukat oldalába szúrták, most meglátják testén kegyetlenségük nyomát. Tudják, hogy ő az, akit felfeszítettek, és akit rettenetes lelki gyötrelmeiben kigúnyoltak. S azután felhangzik egy hosszú halálhörgés, midőn menekülnek, hogy elrejtőzzenek a királyok Királya és, urak Ura színe előtt.

A sziklahasadékokba és a barlangokba akarnak menekülni annak dicsősége előtt, Akit egykor megvetettek. Fenségétől és végtelen dicsőségétől elragadtatva, hirtelen egy ütemben s félelmetes értelmességgel kiáltják: „Áldott, aki jó az Úrnak nevében!”

Jézus és a szent angyalok az összes szentek kíséretében visszamennek a szent városba, s a levegőt betölti a halálraítélt gonoszok keserves jajveszékélése. Azután láttam, hogy Sátán újra munkájához fogott. Sorra járta alattvalóit, a betegeket és gyengéket megerősítette s biztosította, hogy ő és angyalai rendkívül hatalmasak. Rámutatott a halálból feltámadtak megszámlálhatatlan millióira. Ezek között voltak hatalmas hadvezérek és királyok, akik rendkívül ügyes harcosok voltak s kik birodalmakat hódítottak meg valaha. Voltak közöttük hatalmas óriások s oly erős és ügyes férfiak nagy számmal, akik soha egyetlen csatát sem

veszítettek. Ott volt a büszke, becsvágyó Napóleon, akinek közeledtére országok remegtek meg. Voltak magas, kiváló tehetségű emberek, akik a győzelemért vívott küzdelemben estek el. Midőn a sírból előjönnek, folytatják gondolatmenetüket ott, ahol a sírba szállás pillanatában megszakadt. Ugyanolyan sóváran vágyakoznak ma is a győzelem után, mint abban a pillanatban, midőn elesetek. Sátán előbb angyalaival, azután pedig eme hatalmas királyokkal, hadvezérekkel és harcosokkal tanácskozik. Sátán most végigszemléli óriási hadseregét s kijelenti embereinek, hogy a városban csak kevesen vannak és azok is gyengék, úgy, hogy ők bátran megtámadhatják a várost, és lakóit kidobhatják, mert a győzelem biztos. Könnyűszerrel a város birtokába juthatnak és övék lesz annak minden dicsősége, minden kincse és drágasága.

Sátán csábítása sikerrel jár és mindnyájan azonnal készülődnek a harcra. A nagy seregben igen sok ügyes ember is van, akik buzgón látnak hozzá a hadfelszerelési cikkek készítéséhez. Sátán vezetése mellett megindul a sereg. A királyok és hadvezérek közvetlenül Sátán mögött haladnak, őket pedig a harcosok követik, szakaszokba osztva. Minden egyes szakasz élén parancsnoka halad, miközben a földnek szétrepedezett felületén a szent város felé menetelnek, a legteljesebb rend uralkodik soraikban. Jézus bezárja a város kapuit, s az istenteleneknek serege körülzárja a várost. Most rajvonalba állnak fel, nagyon heves ütközetre várnak. Jézus, a megdicsőült szenteknek és a mennyei angyalok seregeitől kísérve – kiknek fejét ragyogó koronák díszítik – megszállja a falakat. Jézus fenséggel szól: „Bűnösök, lássátok meg az igazak jutalmát! És ti megváltottaim, lássátok meg az istentelenek bűnhődését!” Az óriási tömeg megpillantja a dicső sereget a város falain. Midőn látják a csillogó koronák dicsfényét s látják a megváltottak arcának fenséges sugárzását, mely Jézus képmását tükrözi vissza, s végül midőn látják a királyok Királyának végtelen dicsőségét, bátorságuk lelohadt. Az elvesztett kincsek és boldogságtudata most ébred fel bennük és belátják, hogy a bűn zsoldja a halál. Látják az üdvözültek boldog, szent seregét, melyet egykor megvetettek és üldöztek, hogy sorsuk dicsőség, tisztesség és halhatatlanság – míg ők a városon kívül maradtak, velük együtt minden közönséges dolog és tisztátalanság.

TAPASZTALATOK LÁTOMÁSOK, 167-175. (A MÁSODIK HALÁL)

Sátán híveinek táborába rohan, s igyekszik tette izgatni őket. De Istentől tűz hull alá az égből s a hatalmasokat s nagyokat, a szegényeket és kicsinyeket együttesen megemésztli. Láttam, hogy egyesek gyorsan megsemmisültek, míg mások tovább szenvedtek. Cselekedeteik szerint vették fel büntetésüket. Egyesek napokon át égtek a tűzben, s amíg csak egyetlen éghető porcikája volt testüknek, amely még nem hamvadt el, a legnagyobb kínokat szenvedték el. Az angyal így szólt: „Kínjaik meg nem szűnnek, és tűzük ki nem alszik, amíg egyet-

len részük lesz, amelynek még el kell pusztulni.”

Sátán és angyalai hosszú ideig szenvedtek. Ő nemcsak saját bűneinek terhet volt kénytelen hordani, hanem a megváltott seregét is, mely ráhelyeztetett. Neki kell bűnhődni azon lelkek romlásáért is, akiket ő taszított kárhozatba. Majd végül láttam, hogy Sátán és az egész istentelen sereg elpusztult s Isten igazságérzete kielégült. Az összes mennyei seregek és az összes megváltottak fennhangon mondták: „Ámen!”

Az angyal így szólt: „Sátán a gyökér, angyalai az ágak. Most gyökerestől, ágastól elpusztultak. Meghaltak örök halállal. Sohasem támadnak fel többé s Istennek világegyeteme tiszta lesz.” Azután láttam, hogy az a tűz, amely az istenteleneket elpusztította, minden tisztátalan dolgot is megemésztett és megtisztította a földet. Majd ismét láttam, hogy a föld már megtisztult és semmi nyoma sem maradt többé a régi átoknak. A földnek szétrepedezett, egyenetlen felülete most már mindenütt egyenletes lett. Isten egész világegyeteme megtisztult és a nagy küzdelem örökre véget ért. Bármerre fordultunk is, ahol a szem megpihent, minden tiszta és szent volt. A megváltottak egész serege, fiatalok és öregek, nagyok és kicsinyek, a Megváltó lábai elé vetették ragyogó koronáikat, letérdeltek és imádták Őt, aki öröktől fogva, mindörökké él. A gyönyörű új föld, minden dicsőségével együtt a szentek örökös öröksége lesz. Az ország és a hatalom és az egész ég alatt lévő országok a magasságos egek szentjei népnek adattak át, amely mindörökre bírja.

[<<< vissza a 13. tanulmányhoz](#)

RÖVIDÍTÉSEK JEGYZÉKE

MAGYAR RÖVIDÍTÉSEK

1-3Sz – Szemelvények E. G. White írásából, 1-3.
1-4KB – Kiben Bízhatunk, 1-4.
1-9B – Bizonyágtételek a Gyülekezeteknek, 1-9.
AT – Az Apostolok Története
BL – Bizonyágtételek a Lelkészeknek
Ev – Evangélizálás
Gy – Gyermeknevelés
ICsK – Isten Csodálatos Kegyelme
JÉ – Jézus Élete
JVÚ – Jézushoz Vezető Út
KP – Krisztus Példázatai
MÉ – Megszentelt Élet
Nev – Nevelés
NK – A Nagy Küzdelem
PK – Próféták és Királyok
PP – Pátriárkák és Próféták
TII – A Te Igéd Igazság
TL – Tapasztalatok Látomások
ÜI – Üzenet az Ifjúsághoz

ANGOL RÖVIDÍTÉSEK

BTS – Bible Training School
FE – Fundamentals of Christian Education
HP – In Heavenly Places
HS – Historical Sketches
LLM – Loma Linda Messages
LS – Life Sketches
RH – The Review and Herald
ST – The Signs of the Times
YI – The Youth's Instructor

Angol nyelven kiadja:

Seventh Day Adventist
Reform Movement
General Conference,
Sabbath School
Department.
Roanoke, Hollins Road,
Virginia 5240 USA
www.sdarm.org

Magyar nyelven kiadja:

Hetednap Adventista
Reformmozgalom
Magyarországi Területe
2146 Mogyoród,
Gödöllői út 201.
Tel.:30/697-2610
Email:
hnarm.hu@gmail.com
info@hnarm.hu
www.hnarm.hu

Nyomtatás készült:

Editura Pázitorul
Adevărului Str. Morii,
Nr. 27
505200, Făgăraș -
Jud. Brașov
Tel. 0268 213714
Fax 0268 214111
e-mail: info@azsmr.ro
www.azsmr.ro

Támogatás 1+1%

Hetednap Adventista Reformmozgalom

Technikai szám: 0451

Adószám: 18292370-1-10

ZOROBÁBEL Egészség és Lélegkondozó alapítvány

Adószám: 19137023-1-10

Számlaszám 11742049-20284507

„Használjunk fel minden ilyen alkalmat, ... s terjesszék a jelenvaló igazság világosságát tartalmazó füzeteket, az emberek között olyan sűrűn, mint ősszel a hulló falevelek. Sokak számára, akik az ilyen összejöveleteken részt vesznek, ezek az iratok, kiadványok jelentik az élet fájának leveleit, amelyek a pogányok gyógyítására valók.”
(EVANGELIZÁLÁS, Az evangelizálás rendkívüli alkalmai)

Könyvmisszióra való adakozás

A misszió keretében ingyenes könyveket juttatunk el az érdeklődőknek – többek között *Bibliát, A nagy küzdelem, Jézus élete és Jézushoz vezető út, Gondolatok a Hegyibeszédéről* című kiadványokat. Az igénylők online kérdőíven keresztül jelentkezhetnek, és ennek kitöltése után küldjük el számukra a kért köteteket. Október óta már több mint 180 könyvet sikerült eljuttatnunk az ország különböző pontjaira, a társadalom minden rétegéből érkező embereknek. A visszajelzések alapján nagy szükség és nyitottság van erre a szolgálatra.

A könyvek beszerzése azonban jelentős anyagi költséggel jár, ezért szeretnénk lehetőséget adni mindazoknak, akik szívesen támogatnák a misszió további működését. Az **adományokat teljes egészében újabb könyvek vásárlására és azok kézbesítésére fordítjuk**, hogy minél több emberhez eljuthasson Isten Igéje és az evangélium üzenete.

Adományaitokat az alábbi bankszámlaszámon keresztül támogathatjátok a szolgálatot

Kérjük, hogy a **megjegyzés rovatba** tüntessétek fel a **"könyvmisszió"**, hogy az összeg egyértelműen a megfelelő célra kerüljön felhasználásra.

Banki átutaláshoz

Hetednap Adventista Reformmozgalom

Számlaszám (Otp Bank Nyrt.) 11739085-20004673

Külföldről:

IBAN: HU77-1173-9085-2000-4673-0000-0000

BIC(SWIFT)Kód: OTPVHUB

ELSŐ SZOMBATI ADAKOZÁS

Április 4. Szombat

Központ létrehozására az Olaszországi Területen

Itt az ideje, hogy Olaszországban egy központtal erősítsük a befolyásunkat, Isten dicsőségére. (4.old.)

Május 2. Szombat

Világmisszió részére

A sötétségben lévő értékes lelkeknek sürgős szükséglete a jelenvaló igazság – és mi segíthetünk nekik azzal, hogy biztosítsuk ezt. (25.old.)

Június 6. Szombat

Imaház részére Prágában

Fogjunk hozzá és építsünk egy emlékművet Isten dicsőségére ebben a történelmi városban, amely híres a reformációról! (51.old.)